

JĀNIS DRESLERS

JĀNIS DRESLERS

**Jefiņš
Slimēsts
Sprukstiņš
Toms Tūļa
... un citi**

JĀNIS DRESLERS

JĀNIS DRESLERS

Jefinš un citi

Sastādītajs
Arvids Briedis

Noskannējis grāmatu un failu izveidojīs Imants Ločmelis

RIGA «AVOTS» 1991

S 4L7 —ā
Dr 357

Jānis Dreslers

Jefiņš Slimests Sprukstiņš Toms Tūļa ...un citi

Trīsdesmitajos gados Latvijā pazīstamais smējējs — Jefiņa, Sprukstiņa, Slimesta un citu līdzīgu «varoņu» radītājs Jānis Dreslers pēckara laika ilgus gadus likās vai nu pazudis pavisam, vai arī palika tādā kā enā. Taču viņa veidotie satīriskie tēli paudžu atmiņā dzīvi joprojām. Ar šo izlasi, kurā apkopoti mākslinieka dažādu gadu un dzīves posmu darbi, atdodam visplašākajām lasītāju aprindām J. Dreslera trāpīgos zīmējumus un tekstus. PDF formāts

Mākslinieks Dainis Breikšs

Sastādītājs un priekšvārda autors Arvīds Briedis

Noskannējis grāmatu un failu izveidojis Imants Ločmelis

Rīga «Avots» 1991

4723722000--131

D 91.292

Mākslinieks Dainis Breikšs

ISBN 5—401 00665—9

© Avots
© A. Briedis, sastādītājs
un priekšvārda autors

Priekšvārds

«J. Dreslera zīmējumi un teksts» — tāds paraksts zem asprātīgajām karikatūram un četrindēm palicis atmiņā ne vienam vien vecākās un arī vidējās paaudzes latvietim. Pirmskara žurnālā «Atpūta» ilgu gadu garumā Jānis Dreslers neiztrūkstoši gandrīz iknedēļas burtniņā ir klāt ar savu Jēfīņu, Sprukstiņu, Slimestu... Un ne tikai «Atpūta»! Arī žurnālā «Mūsu Mājas Viesis», laikrakstā «Jaunākās Ziņas», citos tālaika izdevumos. Apbrīnojams darba ražīgums!

Rit laiks. Tad karš ar savu postu un nelaimēm, okupācijas gadi. Un beidzot miers. Beidzot! Cilvēks jau ir divaina būtne — lai cik grūti bijis, lai cik lieli pārbaudījumi aiz muguras, tikko kļuvis vieglāk, grib arī pasmaidīt. Jā, jā...

Bet nekas tos nespēj šķirt,
Uzvarēt kas grib vai mirt!

Rokraksts pazīstams! Nu bet kur tad viņš pats? Neko nevienam nezina par Dresleru. Meistars izgājis. Tikai tajās reizēs, kad kaut kas «saiet dēli» — un tādu reizi nav mazums —, viņa «varoņi» gan neiztrūkstoši ir klāt. Klausies tikai: «Te jau rikojies kāds jēfīš!» vai «Nu tas ir sprukstiņa darbs!» No latviešu sarunvalodas leksikas šos sugasvārdus vairs laukā nedabūt! Ja saka «jēfīš», tad katram skaidrs, ar ko darīšana. Ar «slimestu» vai «sprukstiņu» tāpat.

Taču to radītāja nav. Klist valodas — aizbēdzis uz Zviedriju vai Vāciju. Citi

dzirdējuši, ka aizvests uz turieni, no kurienes tik ātri atpakaļ nebrauc, ja vispār brauc. Citiem vārdiem sakot, pie baltajiem lačiem. Par to, ka vācu laikā smējis par «tēvu un skolotāju». Lūk tā!

Priecājies vai trūksties — pēc desmit gadiem Jānis Dreslers ir atkal mājās. Latvijā. Kāds bijis, tāds palicis — ar ironisku plaikšņu acu dziļumos. Vienīgi veselība sabeigta. Aiz pārsaldēšanas, acimredzot, saķēris kaiti, kas vēlāk kļuva neārstējama — gangrēnu. Zaudējis kāju, meisters nezaudē optimismu. Nesalauzts. Smej tāpat, it kā nekas nebūtu pārdzīvots. Trāpīgi un īsti dresleriski savā veltījumā meistara 75 gadu jubilejā viņu raksturo Harijs Heisters:

«Viņš var teikt — es liekties liecos
Gados septiņdesmit piecos,
Tomēr pati lūšana
Man ir sveša bušana!

Visādi jau iet pa dzīvi —
Reizēm saldi, reizēm sivi:
Prasme smaidīt teicama,
Tāpēc silti sveicama.

Redzams ir no pirmā skata —
Nav neviena sirma mata,
Nezināsi recepti —
Joki paliks recepti.»

Jāņa Dreslera «komiksi» atkal sāk parādīties presē — «Dadzī», «Zvaigznē», «Literatūrā un Makslā». Tiesa gan, ne tik rosīgi kā agrāk, tomēr ļaudis jūt —

joku meistars ir alkal ierindā. Gudrais Zālamans esot pravietiski teicis: «Neskaitāms ir muļķu bars.» Patiešām, arī mūsdienās dzīve humoristiem tēmas piegādā bagātīgi. Trūkst tikai pašu humoristu. Savā laikā aiz Jefiņa vai Sprukstiņa tēla slēpās ironija par to pašu veco miļo muļķību, par stulbumu, slinkumu, blēdību vai kādu citu cilvēcisku nešķistību. Tagad «varoņi» citi, bet... raksturi tie paši. Un Dreslers bikli — jo nekād neko nevar zināt — stājas savā spailē.

Ko mūsdienų pilsonis zina par Dresleru?

— O! — vecie iesauksies, — Dreslers! — un tūlīt ar smaidu seļā, daudz nedomādami, sāks skaitīt kādu asprātīgu četrīrindi vai divrindi.

«Visos gadījumos velns
Nav kā katla dibens melns!»

Vai

«Kam Amors sirdi ķēris,
Tas iet kā dzidro dzēris!»

Padzirdējuši dreslerpantus, ļaudis šajās politikas pārsātinātajās dienās uzreiz kļūst saulaināki. Un tad iet vaļā:

«Cilvēks sajūt dzinekļus —
Pats sev uzlikt pinekļus!»

Citam prātā aizķēries gluži kā mūsdienam rakstīts pants:

«Nevis slinkojot un pūstot
Gara gaisma galvās plūstot!..»

Un tā bez gala. Jo Dreslera pantiem jau arī nemaz nav gala. Viņa zīmētājām karikatūrām tāpat. Šad tad gan pavidējuši kautri mudinājumi šo savdabīgo periodikā izkaisīto bagātību savākt, tomēr, šķiet, neviens nopietnāk pie darba nav ķēries. Ši izlasīte lai nu būtu pirmās mēģinājums.

Dresleru grūti sajaukt ar kādu citu. Atdarinātāju jeb pakajskrējeju mums ne tikai šādās reizēs nav trūcis. Viegli rimejoties. Tomēr neka! Dresleram ir un paliek savs rok raksts, savs šarms. Tiesa, ne viss varhūt izdevies, toties labākais kļuvis par sava veida folkloru. Bet — jaunie nezina. Retais redzējis arī Jefiņa portretu. Kaut gan patiesības labad jāpiezīmē, ka nekur jau viņš nav pazudis. Vēl dzīvs! Un darbojas! Jā, Jefiņš esot dzirdēts. Reiz veči, laba noskaņā būdami, deklamējuši. Vispār, baigi foršie pantiņi! Ak tas Dreslers tos sacerējis? Vai nu visus var zināt. Rozenštrauhu arī neviens nezina. Bet, re, tās viņa dziesmas gan visi dziedāja. Pats autors ilgi bija lielā miglā. Un kur tad lai uzziņa, kad migla visapkārt. Pēdējās enciklopēdijās daudz vietas aizņēmuši dažnedažādi tālienes nācēji un gājēji, kas pat par naga melnuma tiesu Latvijai neko nav devuši. Toties ņēmuši gan. Savējiem tajās diezjās daudzsējumu grāmatās vietas pietrucis. Lai nu ko, bet viesmīlības trūkumu gan neviens mums nevar pārnest. Un skolu grāmatās arī to savejo, kuriem tur butu jābūt, nav. Ko nu par mākslas un literatūras grāmatām!

Varbūt esam tik bagāti ar šāda žanra meistariem, ka visus nav vērts pieminēt? Kur viņi ir? Jā, Kronenbergs! Vēl? Nu redziet, sastomījāties!

Mums, latviešiem, tās biogrāfijas, tās biogrāfijas... Vienam, skaties, melns plankumiņš, citam — dzeltens vai rozā. Balta nav gandrīz nevienam. Kā tādus lai drukā enciklopēdijās!

Bet tā vis nav, ka par Dresleru nekas nebūtu rakstīts. Ir! Lūk, piemēram, 1971. gada 28. oktobra «Dzintenes Bals»: «Ar Jāni Dresleru Latvijas mākslinieku saime zaudejusi vienu no savdabīgākajiem latviešu karikatūristiem.»

Tādēļ nebusim neiecietīgi, draugi! Pacietiesimies, kamēr dažs populārs tautas gara kopējs, mākslinieks, rakstnieks, nu, tā sacīt jāsaka . . . Agrāk vai vēlāk, kā nu par kuru, uzzināsim. Nekrologos! Nekrologs latviešu literatūrā ir pats demokrātiskākais, pats reālistiskākais žanrs. Ko neatradīsiet enciklopēdijās, to atradīsiet nekrologos. Vienīgi nekrologs spēj pacelties pāri — ir pilsonis bijis pie baltajiem lāciem vai nav bijis.

Sāku no otra gala. Bet vai nu pirmā reize, kad galus sajaucam.

Latvijas Mākslas akadēmijā saglabāta Jāņa Dreslera pašrocīgi 1964. gada 15. maijā aizpildīta anketa. Uzzinām, ka meistras dzimis 1896. gada 5. augustā Vecmilgrāvi. Savu darba dzīvi sak ar ganu gaitām jau astoņu gadu vecumā. Ziemās mācās draudzes skolā. Tomēr Rīgas puiku vairāk pievelk pilsetā. Paaudzies viņš iestājas darbā Baloža kokzāģētavā Bolderājā, strādā dažādos citus gadījuma darbus. Šajā laikā tad arī laužas laukā tā zīmēšanas indeve. Padodas nenopietnības. Bet kā tu vari nopietns būt, ja visapkārt ļautiņi visādus jokus taisa! Noskatījies cik liederīgi uzdzīvo dažs vecmilgrāvielis un dažs sarkandaugavielis, Jānis ņem zīmuli, zīmē karikatūru un iet uz «Gaiļa» redakciju, lai drukā. Tolaik, 1912.—1913. gados, iznāca tāds satirisks žurnāls. Redaktors Arveds Mihelsons, saukts arī Rutku Tēvs, uzmetis acis gan karikatūrai, gan pašam autoram, nolemj drukāt. Viņš nenojauš, ka tādējādi Jānim «pasniedzis» labāko dāvanu viņa sešpadsmitajā dzimšanas dienā. Karikatūru iespiež 1912. gada 4. augusta «Gaiļa» numurā ar virsrakstu «Ligo laiva uz ūdeņa» un apakšvirsrakstu «Skats iz Sarkandaugavas tautiešu svētdienas dzīves». Laivā daži lustīgi cilvēki, vienam rokās ermoņikas. Buru vietā uzvilkti kreklis. Zem bildes paraksts:

«Uz priekšu, braļi, naigi, naigi
Tik met uz lampas un laid slaigi.

J. Dreslera-Draudziņa zīm.

Jāpiebilst gan, ka humora šajā publikācijā visai maz. Tāpat kā «Gaiļi» kopumā. Varbūt tādēļ žurnāliņš eksistē tikai pāris gadus un nav sevišķi populārs. Tomēr, šķiet, šī ir Dreslera pirmā iespēstā publikācija. Drīz vien tai seko citas, satūra un mākslinieciskā līmeņa ziņā līdzīgas. Bet jau 1914. gadā Jānis Dreslers piedalās laikraksta «Dzimtenes Vēstnesis» organizētajā karikatūru konkursā, kur iegūst otro no trešo godalgu, citiem vārdiem — 75 rubļus skaidrā naudā. Tomēr istais gandarījums vēl tikai nāks, vēl savu kārtu gaida Jētiņš un citi. Bet līdz tam jaunais mākslinieks vēl paspēs aiziet strēlniekos un izkaroties, nokļūs vāciešu gūstā. Atgriezies no kauju un citiem laukiem, kādu laiku pastrādās par rakstvedi armijas daļās. Bet sapnis par profesionāla mākslinieka karjeru kā neiziet, tā neiziet no galvas. Un 1921. gadā Jānis Dreslers uzsāk apmeklēt lekcijas Mākslas akadēmijā kā brīvklausītājs. Varbūt materiālo apstākļu spiests, varbūt citu iemeslu dēļ izstājas no ceturtnā kursa. Drīz vien ieskatās Annā — enerģiskā jauncundzē, kas par viņu gadu vecāka, apprecas, piedzīst dēls Dzintars.

Akadēmija paliek nepabeigta, tomēr 1927. gadā Jānis Dreslers savā autobiogrāfijā pirmo reizi ieraksta — profesionāls karikatūrists-feletonists. Tā līdz 1942. gadam. Šajā pašā gadā nomirst tēvs Juris, bijušais ostas strādnieks. Māte Jūlija jau atdusas smiltājā kopš trīsdesmito gadu sākuma. Okupācijas laikā ar zīmēšanu vien maizi nenopelnīsi. Gadās darba piedāvājums policijas iecirkni — par kantoristu. Dreslers to pieņem. Te nu gan nav tā vieta, kur

varētu jokus taisīt. Gluži otrādi — te joki var dārgi maksāt. Bet Dreslers jau nebūtu Dreslers, ja viņš nesmējīs varētu dzīvot. Un smeji arī — par «tēvu» Staļinu, par tā sabiedrotajiem — Rūzveltu un Čērčilu. Karikatūras laiku pa laikam parādās dažā okupācijas izdevumā. Šodienas acim tajās raugoties, tā vien liekas, ka mākslinieciskā ziņā meistars it kā atsviests atpakaļ gadsimta sākumā, kad vēl publicējās «Gailis». Joki pašāji, karikatūras naivas, primitīvas, humora maz. Tomēr visa tā ir pietiekami, lai tūlīt, tikko nodārējušas uzvaras zalves, Dresleru apciemotu viri ādas pusemētelos un paaicinātu līdzī...

«Cilvēk bērnam dažam labam
Aizstāvis nav tāds kā stabam!»

Un tā — atkal esam tajā vietā, ar ko sākām. Sākšana nav tas pats, kas atsākšana. Var atārdīt un sākt no jauna adīt cimdus, var partraukt un atsākt kormēģinājuma dziesmu. Dzīvi atsākt ir krietni grūtāk, vai pat vispār neiespējami. Jānis Dreslers spej atsākt. Viņš lēnām atgriežas sava tautā. Viņa smieklos jau atkal pavidīši pazīstamā labsirdīgā ironija. Pienāk arī neliels atzišanas brīdis — 1957. gadā Jāni Dresleru uzņēma Mākslinieku savienībā.

... 1971. gada augustā savā pēdējā dzīvokli Liepājas ielā mākslinieks nosvin septiņdesmit piekto jubileju. Bet ... jau oktobrī «Rīgas Balsis» mazs melns rāmitis vēsti visdrūmāko. Jāni Dresleru gulda Rīgā I Meža kapos.

— Kā mākslinieks strādāja? — jautāju viņa dēlam Dzintaram, kurš tagad dzīvo Tukuma pusē.

— Trīsdesmitajos gados, kad tēvs saņiedza sava talanta briedumu, es vēl biju mazs zēns. Tēvs strādāja naktis, klusībā. Kādā publikācijā reiz lasīju, ka Dreslers uzzīmēto un uzrakstīto it

kā dzēsis un vairākkārt pārrakstījis. Iespējams, bet varu apgalvot, ka neviens to netika redzējis. Arī es un māte ne. Būdams pēc dabas noslēgts, tēvs pat mums nerādīja ne karikatūras, ne pantus. Ar tādu pašu interesi kā visi skatījām un lasījām tikai tad, kad jau bija nodrukāts «Atpūtā» vai «Jaunākajās Ziņās».

— «Jaunāko Ziņu» lasītāji gaidīja kārtējo turpinājumu par Burbuļtēvu un Burbuļmāti.

— Es galvenokārt par kaķi Brisku... Tas bija firmas «Borsil» pasūtījums, lai reklamētu veļas pulveri. Starp «Borsil» un otru veļas pulvera uzņēmumu «Nitra» norisinājās pat isti konkurences kari. Kaut kāda iemesla dēļ tēvs ar «Borsil» ipašnieku Hjortdu reiz sastrīdējās. «Nitra» nu viņu gribēja pārvilkt savā pusē. Lieta nonāca pat tiesā. Taču viss beidzās miermīlīgi, un tēvs palika uzticīgs «Borsilam».

— Jānim Dresleram esot bijuši arī viltvāri...

— Bija! «Borsil» firmā par ekspeditoru strādāja kāds veikls zēns, vārdā Geislers. Izvadādams precī pa veikaliem, viņš visiem slāstīja, ka vaļas brīžos rakstot. Tas Burbuļtēvs un Burbuļmāte, tāpat pantīņi «Atpūtā» piederot viņa spalvai. Bija kas notic arī, ka Dreslers ir Geislera pseidonims.

Dzintaram Dresleram saglabājušās pavisam nedaudzas fotogrāfijas, kurās redzams tēvs. Uz vienas — jautra bohēmiska kompānija. Uzraksts «Dzintar-zeme». 1925. gada 21. marts. Draugu mākslinieku kompānijas Jānis Dreslers milejis.

— Kur tolaik dzīvojāt?

— Grūti pat visas vietas atcerēties. Mātei, kas pretēji tēvam bija nemierīga rakstura, vienā vietā ātri apnika. Ģimene dzīvojusi gan Dzirnavu, Krišjāņa Barona, Bauskas, Liepājas ielās, gan

Balduros Rēzeknes ielā... Jēfiņš un Slimests tapa dzīvokli Dzirnāvu un Jūnāras ielas stūrī.

Tas arī viss, ko uzzināju par savdabīgo mākslinieku Jāni Dresleru. Droši vien atradīsies cilvēki, kas šīs paskopās ziņas var papildināt.

... Eju pa Rīgu un domāju: cik Jēfiņam tagad varētu būt gadu? Lēšu, ka nekāds vecis gan viņš nav, ja jau uz katra soļa manāmas tā darbošanās pēdas. Un Sprukstiņš — tikpat jauneklīgs. Pazīstami pēc rokkraksta. Vienīgi varbūt tērpušies pēc mūsdienu jaunākās modes un kažokiem apgriezuši odes uz āru. Katrā ziņā vismaz vienu no viņiem varētu cerēt sastapt dažā sabiedriski politiska formējuma vadībā. Jēb varbūt Jēfiņš turpina darboties ražošanas sfērā — teiksim, apvienībā «Rekords» par direktoru vai vismaz par kvalitātes inženieri? Vai nu citādi te ražotās čības izjukt rekordlaikā — trešajā valkāšanas dienā? Un kurš gan cits varētu izkonkurēt Sprukstiņu tādu galda lampu konstruēšanā, kādas dabūjamās veikalos! Protams, neviens cits. Bet varbūt pa šiem gadiem viņš kāpis augšup pa karjeras kāpnēm un tagad

vada respektablu Baltijas dzelzceļa pārvaldi, kura vilcienu atiešanas un pie-nākšanas laikus regulē pēc savai firmai atbilstošā — sprukstiņlaika?

Kopš strādāju pie Dreslera darbu iz-lases, kur vien raugos — visriņķi pa-ziņas. Re, Toms Tūļa rok bedri. Ielas vidū. Rok lēnām un pamatīgi. Esot uz-ņēmis pretplānu. Tas ir — cik izrok, tik neaizber. Nāk pretim Slimests, pa kreisi, pa labi uz trotuāra splanudams saulespuķu sēkliņu čaulas. Re, kā iema-nijies — nevienam virsū neuzsplanut!

Eju pie daktera. Saku: sāp vēders! Bet sprukstiņš baltā virsvalkā sāk gram-stīties man gar gūžām: bedro, govo-riķe? ..

Vienīgi... Vienīgi namu pārvaldē (DZER)... Zvanu: vai pie jums gadi-jumā nestrādā Slimests? Trotuāri kopš pirmajiem pēckara gadiem netiek tī-rīti... Atbild: mums štatu sarakstā tāda uzvārda nav!

Dzērļa «varoņi» arvien ir ierindā, izņemot, protams, namu pārvaldēs. Dzivi! Tāpat kā viņu radītājs.

Sastādītājs

Jefiņš

Jefiņa siena laiks

Jefiņš saimniekam sit sauja:
«Lauku darbos, siena laikā
Esmu kvalificēts spēks,
Plauju visu — siens vai sēkst!»

Apbruņojies asiem daikiem,
Jefiņš dodas soliem slaikiem
Liču plāvās sienu pļaut,
Saulē kaltēt, gubā kraut . . .

Izkapti kā karavāli
Pļāvējs vicina pa zāli!
Viņa pules jāatzist:
Zāle zemē krit un vist! . .

Beļ kad nolūzt izkaptis gara,
Jefiņš prāto: «Katra kara
Nākas zaudejumus ciest,
Kramenīcas krūmos sviest!»

Labāk sienu grābt un zāvēt,
Nekā bezdarbībā stāvēt.
Pulkstens vēl nav pusē viens —
Sausš kā pulveris jau siens!

Grābeklim kad cits pēc cita
Zari lūza, sienā krita.
Jefiņu sāk šaubas mākt:
«Nav man vēlēts sienu vākt»

Pūlējis kas sviedriem vaigā,
Atpūsties var sienā svaigā,
Izsalkumu, slāpes dzēst —
Pienu dzert un maizi ēst.

Nolicis sev blakus pipi,
Jefiņš sienā laidās slīpi.
Bet tad pietrūkās kā dzelts:
Liesmās bija «zaļais zelts»!

Kāpj Jeiņš juras malā,
 Kar bikses zara galā,
 Pār galvu kreķlu rauj
 Un biksēm biakus žauj . . .

Sviļst rumpis saules svelmē,
 Bet pedām vēsā dzelmē
 Tik patikami dzist,
 Ka gribas rāpus krist!

Sien zaglis drēbes paunā
 Un sāka: «Negem ļaunā:
 Mans amats — ķert un skriet.
 Lai nesagramsta ciet!»

Spirgts miesās, hēdigs gara
 Blēzē Jeiņš kaila zara:
 «Ļauns joks vai blēzu triks?
 Fakts paliek — esmu plīkts! . . .»

Dzird zvejnieks hežu stāstu:
 «Kaut maīsā galvu bazu! . .
 Man mājās uzvalks jauns,
 Turp kaiļam doties — kauns . . .»

Ar reņģu tiklu vecu
 Sedz zvejnieks kaiļo plecu:
 «Tas visu kaunu sedz
 Tam maz ko cauri redz!»

Guļ zaglis koka cņā,
 Lien Jēfīšs gaitā lēnā
 Un tiklu vaļā ver:
 «Šo zuti jašaker!»

Ludz zaglis balsi gurdu:
 «Ver, draudziņ, vaļā murdu.»
 Bet Jēfīšs uzkleidz: «Stāt!
 Driz iecirkns būs klāt!»

Jeiņš makšķere un medi

Jeiņš gurkojas — jums liekas?
Maldāties: viņš meklē sliekas!
Galvā ieņēmis, lūk, domu:
Izmakšķerēt «Pēterlomu».

Makšķernieks ar visu sparū
Ūdeni met spūri garū:
«Trekni nobarotu slieku
leris katra zivs ar prieku!»

Zivs nenāk ēsmu lūkot,
Virs sāk zāvēties un kūkot...
Un kad aizver acu slēģus,
Putni tārpus ēd kā nēģus! .

Jeiņš pakājkājās slienas:
«Ko?! Nav sliekas vairs nevienas?
Zvirbuļiem tas netiks piedots —
Revanšam it viss tiek ziedots!»

Makšķerkāts uz ātru roku
Pārvēršas par šaujamo . . .
Un kad drāzta bultas slaidas,
Pāri paliek tikai skaidas . . .

Karo japānis un ķīnietis,
Gatavojas abesinietis . . .
Ari Jēliņš savu stopu
Uzvilcis pret zvirbulīkopu . . .

Bulta krūnlem cauri skrēja,
Virš kur dziru kaklā lēja . . .
Pudele pēc malka isa
Skanēdama pušu plisa! . . .

Virš, no pudeles kas zīda,
Sanīknots no krūma lida,
Sāvēju pār celi rāva
Un bez lādēšanas «šava»!

Jefiņš apsver lietus sekas:
«Aug varbūt jau mežā bekas?
Varbūt tārpī tās jau grauzē,
Citi sēnotāji lauž?»

Lietus izmērcētās sūnās
Bekas pačeļ galvas brūnās.
Jefiņš saka: «Akurāt
Istā laikā esmu klāt!»

Sēnotājs, kā santims kešā,
Apmaldījies mežā svešā
Un nu nezīn vairs, kur iet,
Kurā pusē saule riet...

Jefiņš vēro, kāpis kokā:
«Mežs visapkārt zaļā lokā...
Skaties šur vai skaties tur...
Mežam beigas nav nekur!»

Kamer Jefiņš koka sēro,
Govij acīs kāri zvēro:
«Tikdaudz sēņu vienuviet!
Liktenis ko dod — ņem ciet!»

Jefiņš, nokāpis no «bakas»,
Pārsteigts brīnās: «Kā tas nākas? —
Groziņš, mana teva pīts,
Iztukšots un dubļos mīts!»

Tagad Jefiņš skaidri zina:
Govs ir tā, kas pēdas minā!
Zari lūzt un bikses plīst,
Jefiņš, pēdas dzidams, svist! . .

Lāga lopiņš galu galā
Jefiņu ved meža malā.
Te tam priekā vaļģi kvēl —
Beku nav, nedz bikšu žēl! . .

Jefiņa ūdenssports

Jefiņš grib par savu naudu
legot veselīgu baudu:
Izsakoties īsi, strupi —
Braukāt laiviņā pa ūpi.

Airi ātri grimst un ceļas,
Nopūta pār lūpām veļas:
«Tam, kas negrih straumei ļauties,
Melnās miesās nākas rauties!»

Jefiņš, nosvidis kā kaķis,
Nolemj: «Zemē jāmet prakis!
Pašā sākumā jau jutu:
Tālu netikšu ar sutu!»

Laivu nes uz priekšu buras,
Airetājs pats tup un turas,
Dziedādams ar gudru ziņu:
«Pūt, vējiņi, dzen laiviņu!»

Masts un buras krit pār bortu,
Beigas ir ar buru sportu!
Sportists steigz ar skubu traku
Bikses mest, lai glābtu fraku!

Izvejojis buras, mastsu,
Jeliņš rikšo pats gar krastu.
Vērodams ar bažām seją:
«Bikses slid ar straumi lejā»

Nelaimīgais savā postā
Glābiņu rad laivu ostā.
Jeliņš brauc, lai biksēs kāptu,
Laivnieks — lai laivu glābtu . .

Bet kad noreķinās vīri,
Laivnieks par laivu iri
Pievāc visu garderobi:
«Paskrienies, lai neklab zobi!»

Jefiņš remonte Rīgu

Jefiņš gudro: «Vieglas dienas
Tiem, kas krāso Rīgas sienas:
Darbs kā spēļoties veicas.
Bus man arī jāpieteicas.»

Vicinādamš āžaragu,
Jefiņš pielaiš kļūdu smagu
Rokām, kājām gaiņā kāsu,
Apgāž trauku, izlej krāsu!

Trakākais no visa bija
Tas, ka krāsa virsū līja
Eulālijai Pūderslotai —
Dāmāi stipri izkrāsotai!

Padzīdamš no darba zelli,
Meistars kliec: «Tu brauc uz eļli
Tur lai jods uz ātru roku
Tēs no tevis lietaskoku!»

Jefiņš, bēgdams steigā lielā,
Nokrit izrakņātā ielā,
Iztira no smiltīm acis,
Apprasās, kas grāvjus racis?

Atkal Jefiņam niez nagi:
Mēģināt viņš grib, vai smagi
Cilāt tādu kramu siku —
Bruģēšanas darbariku?!

Jefiņš kāju rokās kampa:
«Tur tā sasodītā stampa
Krita man uz pirkstu galiem!
Arstu šurp ar ģipsu, skalciem!»

Remonti rit visā frontē:
Arī arstiem jāremontē
Jefiņu, kas, zobiem klabot,
Aizbrauc čerto kāju labot!

Jefiņš macas par maiznieku

Pa ielu Jefiņš skraida,
Glūn kriņģeli un smaida:
«Kas maizi cep un vadā,
Tas nevar nomirt badā!»

Teic maizniekmeistars Miltums
«Tev maize būs un siltums.
Bet velti nebarošu —
Darbs jādara, ko došu!»

Nes Jefiņš kūku plati,
Kas maksā seši lati . . .
Bet zvirbulī par brīvu
Prot pielikt māgu stīvu! . . .

Kad Jefiņš kukas skata,
Tam mute veras plata!
Un ēšana tik ērta,
Kad mute vaļā vērta! . . .

Bet meistaram list sviēdri,
Kad zvāna veikalbiedri
Un jautā: «Kas ar kīkām —
Vai izbaroji cūkām?»

Jau Jēfīnš briesmas oda
Un, vairīdamies soda,
No mīklas rokas rāva,
Un kājam vaju ļava! . .

Kam maizes izejviela,
Tam bēda vairs nav liela:
Tik tīras dabūt ķepas
Un mīklu likt, lai cepas!

Kad roka sarkanzila
No karstā raušu svila,
Tad cepējs atzīt sāka:
«Cept maizi — liela maka!»

Jefiņš kalpo mākslai

Jefiņš, sajūsmots par spēli,
Plaukstas darbina un mēli:
«Velna viri, bravo, bis!
Tas tik bija teātris!»

Puisis aizturētu dvašu
Mekle direktoru pašu . . .
Iekšā sauks — viņš durvis vers,
Kas uz sirds — to laukā bērs! . . .

Kandidāts, pēc paša domām,
Dzimis visām varoņlomām:
Gimis glīts un viņiņš stāvs,
Mute vārdu krājums pravs!

Makslas druva pirmo vagu
Jefiņš sāk ar darbu smagu:
Katram sevi rīkot ļauj,
Visu nes, ko plecos krauj . . .

Ballais tēls krit melnā traukā,
Netirs, apdauzīts nāk laukā! ..
Jefiņu nu visi kremt:
«Tādu tūju darbā ņemt!»

Vainīgajam dod par sodu
Pindzeli un līmes podu
Un uz durvju pusi māj:
«Plakātus uz stabiem klāj!»

Jefiņš trekno līmes kārtu
Apsēdzis ar lapu sārtnu,
Sevi nopriecājis pats:
«Ievēros to katris skats!»

Naidis starp konkurentiem dedzis:
Viens, luk, otra darbu sedzis . . .
Mākslas deļ šķīst klīsteris! . . .
Smēre, Jefin! Bravo, bis!

Jefiņš izglitojas

Skolēni ar grāmatomām
Uzved Jefiņu uz domām:
«Ari es reiz skolā gāju,
Nesu «divniekus» uz māju

Zināšanas skolā gūtās
Pārbaudot, viņš pārsteigts jūtas:
«Reizini vai kopā lieci —
Divreiz divi iznāk pieci!»

Prātā nenāk paidagogiem,
Ka aiz durvim vai aiz logiem
«Zens» ar gludi skūtu bārdū
Uztver katru teikto vārdu! . .

Knauķis durvis grūž ar sparū,
Gāž gar zemi viru garu!
Jautra ziņa lido klasē:
«Jefiņš sten un pieri masē!»

Centība nav laukā sista:
Jefiņš iet pie bukinista,
«Kaulko pašmācībai» prasa.
Sniego precī šķirsta, lasa...

Raiņa bulvāri uz sola
Skolnieks stāpās, acis bola:
«Garlaicīga lasāmviela —
Galvas laužšana liela!»

Smekis, likts uz grāmatvāka,
Gruzdēt, degt un liesmot sāka.
Zili dūmi gaisā kāpa —
Dega grāmata kā lāpa!

Ledusauksta ūdensstrāva
Censoni no miega rāva,
Un kā bumbu projām svieda,
«Izglītību» pārtraukt spieda!...

Jeiņa veikals

Abolraža, vākta Morē,
Aivesta uz Rīgu ore.
Vedejs zirģelim liek stāt —
Pircejs vezumam nak klāt . . .

Jeiņš pilnu grozu krava,
Rēķinādams: «Peiņa prāva
Atlec tiem, kas dārgi prot
Lēti pirktu izpārdu!»

Rakstīts izkārtņē uz sētas:
«Svaiga manta, cenas lētas!»
Visi, kam uz augļiem zobs,
Meklējiet, kur sētā robs!

Bet kad nerodas neviena
Pircēja, kas augļus ciena.
Kasē neienāk ne lats,
Preci pārdevejs ed pats!

Jefiņš nesēj vairs, bet skraida.
Parpildīto maģu spaida,
Nopūtas pār lupām veļ:
«Ii kā bites māgā dze!»

Rati čīkst un braucējs ratos:
«Lēnāk brauc, lai nesakratos!
Stop! tepat būs jāpietur —
Sapes lēnāk iekšās dur!»

Ratīnstumejs sarauc pieri,
Nem uz grauda pasazīeri:
«Braucis esi — maksā ciet,
Pēc tam vari rata skriet!»

Piedzīt savu darba algu
Rikša palīgā ņem valdu:
Jefiņu, kas vaid un sten,
Saistītu uz tiesu dzen!

Jefiņš viesojas pie krustmātes

Krustmāte no laukiem raksta:
«Tīrumos vairs nav ne laksta —
Novāktas mums visas ražas,
Atbrauc ciemos dienas dažas..»

Vilcienam, kas jono kaukdams
Jefiņš pakal dzenas saukdams:
«Brenzes ratiem viršu bīdi,
Apstājies uz īsu brīdi!»

Izkāpuši citi ļaudis,
Jefiņš viens uz sola snaudis . . .
Nu viņš klausās vaigu bālu:
«Esi aizbraucis par tālu!»

Konduktors ar ļaunu prieku
Izsēdina ceļinieku . . .
Izeja tik viena — kājām
Dubļus mīt līdz radu mājām . . .

Izmicijs dubļu javu,
 Jefiņš sasniedz mērķi savu.
 Brīnās krustmāte: «Apžēlīgi
 Kur tā nomicijies, dēlīgi?»

Viesis pats sev pirti kūris,
 Kamēr kvēlot sācis mūris!
 Nu ar kipi, peramslotu
 Iet, lai dubļus noskalotu . . .

Tikko hikses zemē sviedis,
 Jefiņš skriedams brēc kā briedis:
 «Ļaudis, dzešat ugunsgrēku!
 Liesmu mēles aprīj ēku!»

Jefiņš skrēja, suņi rēja,
 Krustmāte kā aita bleja:
 «Atdod, burlaka, man pirti,
 Citādi mēs — ļaudis šķirtī!»

Jefiņa ekskursija

Dienā rudenīgi vēlā
Jefiņš solo gaitā cēla:
Ir tik vilinoši lauki
Pastaigāt, kad dzeltē lauki . . .

Ekskursants daudz tālāk letu,
Vējš ja neuznestu lietu . . .
Jokl nav, kad malā svešā
Uzkrīt pīle, otrā, trešā!

Beļ kad lietus stiprāk lija,
Sākās cita ekskursija:
Ceļa mērķis — vieta tāda,
Kurā sausa paliek āda!

Jefiņš rāpjas siena kaudzē:
«Sienu Jums no lietus saudzē,
Ari es te miltīnašos,
Sausa sienā ritīnāšos!»

Citiem viegli naktis dusēt,
Miegā murmināt vai klusēt,
Čigānam tik nasta smaga —
Saimniekam viņš aitu zaga! . .

Saimnieks puisim māj ar roku:
«Gatavībā turi koku:
Aitu zaglis lidis sienā! —
Godīgs cilvēks negul dienā.»

Puisis tura, saimnieks skaita:
«Viens, div', trīs! Kur mana aita?!»
Jefiņš kļiedz: «Ja tu to gribi,
Varu parādīt alibī!»

Saimnieks saka, vadot viesi:
«Sodīts līki nepatiesi,
Par to gem šo ceļa kuli,
Ej uz Rīgu, ēd un guli!»

Jefiņš mekle dzīvokli

Saimniece kad prasa īri,
Jefiņš pūs: «Man lieli virli
Naudu sūtīs — zīgu laida...
Jums tik drusku jāuzgaida...»

Pārņākams no promenādes,
Jefiņš savus saiņus, lādes
Atrod izlikteņa lomāt
Kur nu piemesties? — viņš domā.

Lasīdams, kur izdod telpas,
Bezpajumtnieks skrīen bez elpas:
«Kad lik cits kāds neaizskrietu
Uz to pašu gultasvietu!»

Tā, lūk, iet, kad ātri steigšus:
Rekordskrējens sēdus beidzas!
Lēni tausta roka labā:
Caurums pierē būs vai stabā?!

Slabu sagrābj stipras rokas,
Tas kā smilga vējā lokas! —
Karstas atriebības jūtas
Nebistas no ciņas grūtas!

Cilvēkbernam dažam labam
Aizstāvis nav lāds, kā stabam,
Kas no muguras vai sāniem
Krāgā bruktu huljāniem! . .

Kā jau ienaidnieks, kas gūstils,
Jeliņš raustīts tiek un grūstīts . . .
Ieraksts gliets nāks viņa «lietā»:
«Notverts nozieguma vietā.»

Jeliņš vēro skatu stīvu:
«Telpa ir. Un vēl par brīvu!
Projām neiešu, kaut padzis,
Kamēr brūce pierē sadzis!»

Jefiņš labojas

Istabā kad elpot grūti,
Jefiņš atver loga rūti,
Izlaiž laukā zili-bālus
Pašražoto dūmu vālus

Tira gaisā rodas doma:
«Stiprai gribai liela loma.
Stipri apņemos un saku:
Nost ar pipi, tabakmaku!»

Daba necieš tukšu vietu —
Mute prasa tādu lietu.
Ko var sūkāt, zīst un zelēt,
Tabaka kad mesta pelēt!

Daiļava uz parka sola
Zobus rāda, acis bola,
Viņas kaimiņš lūpas šķoba:
«Ņemat vel uz kārā zoba!»

Jefiņš bēg kā naidnieks nistals,
Pakaļ dzenas viņas «istais»,
Klaigādams: «Ar bonbonktūti
Nekardini manu brūti!»

Galva sasista un pleci,
Prātā tomēr niķi veci:
Dūšu nošļukušu, drūmu
Pacilāt ar kuplu dūmu!

Uzkāpis kā gailis laktā,
Jefiņš meklē: «Kurā kaktā
Krita smēķejamie riki,
Neatceros vairs tik siki.»

Mantas meklētas kad roka,
Meklētājs pats slaida lokā
Krit kā bumba Eritejā —
Maņēni par ātru lejā!

Jefiņa mētēlis

Jefiņš vēro termometri:
«Nokritis zem grādi četri...
Naktis garas, dienas īsas,
Vēsums dzen caur kauliem trīsas...»

Saka drēbniekmeistars Snite:
«Darbu vari dabūt šite —
Drānas mācies šūt, ja saistī.
Amatam ir zelta balsti!»

Māceklim gan interesē,
Ko par kariem raksta presē,
Bet ne tas, ka dārgās drānas
Svīst kā tabaklapas plānas!...

Dusmu lēkmē meistars Snite
Rūc kā saniknota bite:
«Lempi, palaidni un gurķi,
Peļņijs tu esi kurķi!»

Elpu atvilkt Jefiņš stājas,
Bet, kad atpūtušās kājas,
Augumu sāk aukstums kratīt,
Siltus mēteļus spiež skatīt ...

Veikalnieks ar skatu slepu
Vēro to, kas pasniedz ķepu:
«Stop! Kā būtu, ja viņš rautu
Veikalā no ielas tautu?»

Iet pa lelu arājs — plāvējs,
Pieķeras tam iekšārāvējs:
«Vecais draugs, kā sviežas Codē?
Ienāc drusku mūsu bodē!»

Stingra roka roku skāva,
Rāvēju sev līdzī rāva ...
Siltie tērpi paliek tāli
Nesasnīgi ideāli! ..

Jefiņš pelna siltumu

Skaidra lieta: krāsni aukstu
Nesasildīsi ar plaukstu,
Un ar zilu gaisu, vēju
Neuzvārsi sev tēju!

Tāpēc Jefiņš ielas malā,
Saliecis kā želzis spalā,
Malkas tirgotājam taujā:
«Cik par riņķi jāspiež saujā?»

Norunāts ar malcinieku:
Jefiņš nāks par talcinieku.
Bet, jau skaldot pirmo šķilu,
Talcinieks gūst pirkstu zilū!..

Kamēr lupata ap nagu,
Jefiņš strādā darbu smagu:
Taušla svešu durvju kļiņķus —
Pircējiem nes malkas riņķus.

Kādreiz gadās traka lieta:
Riņķis nomaucas no mieta.
Skrien pa trepi leja dārdot.
Svešas mājas mieru ardot!

Jeiņš leja kapj ar skubu.
Klepi uznes malkas gubu,
Nudod to ar irāzi strupu:
«Varat biežputru vai zupu!»

Uznesta kad katra skaida,
Jeiņš ielās apkārt skraida.
Ķerdams rokā kadu knipu,
Kura dzenā malkas stipu...

Bija norunāts: pēc talkas
Jeiņš saņems riņķi malkas...
Bet viņš saņema — ak, mūzas!
Zāgu skaidas pilnas uzās!

Jefiņš cuku bēres

Jefiņā, kur troksnis rimis,
Jefiņš staigā, domās grimis, . .
Pēkšņl atskan kliezliens spalgs,
It kā kādu žnaugtu valgs! . .

Un kad caurums rodas sēta,
Jefiņš kliez un rokas mēta:
«Uš, kur lieņi, cūkas purns!
Iesālāms tavš treknais gurns!»

Lai gan valgs un virs pie kājas,
Sukis skrien un neapstājas,
Līdzskrejēju līdzī rauj,
Elpu atvilkt neatļauj! . .

Jefiņu — ak, lavu postu! —
Nezvērs tauva velk kā plostu!
Bet nekās tos nespēj šķirt,
Uzvarēt kas grib vai mirt!

Jeliņš valgu uzmet zarā:
 «Nu tu esi mana varā!
 Un ko Jeliņš kādreiz slen,
 Tas nekur vairs neizskrīn!»

Saimnieks Jeliņam spēj roku:
 «Varoni, par šito joku
 Tikš tev gaļas gabals lauks,
 Ja tas zvērs mums neizšmauks!»

Un kad daļa kūkas miesu,
 Jeliņš saņem savu liesu!
 Nevar bļaut, ka gabals slikts
 Padusē tam būtu likts.

Liktens lēmis honorāram
 Zobos iekrist sunim kāram!
 Ka lai suni valgā slen,
 To gan nezīnu, nudlen!

Jefiņa svētku viesis

Krustlēvs Jefiņam laiž ziņu:
Apciemot šis gribo! viņu —
Astonpadsmitā, viņš zinot,
Rīgā dižus svētkus svinot...

Viesis teic pēc skūpstas skaļa:
«Ceļakule maize, gaļa,
Sviests un biezpiens vienā traukā.
Nekautrējies — cel tik laukā!»

Edamlietas, galdā liktas,
Pagaidām stāv nealztiktas:
Pusdienas pār sausu esot,
«Pusstapu» vēl jāatnesot!...

Jefiņš viņu tirgotavā
Rīkojas kā mājā savā:
Kabatā, kas slepta vilna,
Ieslid sarkangalve pilna...

Bet turpat, kur šnābju bode,
Notiek šāda epizode:
Ormanim, kas braucis malkā,
Jeifnš nelugts steidzas talkā...

Zirga paligs acis bola:
Tukša pudele uz sola
Un lai kaklā uzkārts teiciens:
«Tev no kažoka silts sveiciens!»

Krusttevs skaita: «... cetri, pieci,
To aiz abām ausim lieci! —
Gāda kažoku man jaunu,
Jeb es radu saites raunu!»

Aistāj krusttēvs pienīglietas:
Kompēsi uz peltas vietas,
Pudeli, kam tumsa akla
Svetku sveci iespraust kaklā!

Jefiņa radio

Jefiņš krēslas stundā zilā
Dejas takli kājas cilā:
Muzīku dod viņa paša
«Blūmizeri» pūstā dvaša!

Radīt kustības un skaņas,
Kamēr sēdus krit bez maņas —
Negrībot tas ledvēs domas:
«Grūti spēlēt divas lomas.»

Jefiņš staigā domu tekas.
Kamer rodas dīzas sekas —
Tādu aparātu taisa,
Muzīku kas grābs no gaisa!

Pirmās skaņas ātri rodas:
Azaldā kad meistars dodas,
Kājas saplūnas tam vados,
Pais viņš brēc kā bērna gados!

Pārkāpts suns, vēl atliek aste —
Lejā skanēt sāks tā kaste,
Augstāko kad sasniegs kāpsli,
Piestiprinās skaņugrābsli! . .

Dūmi visās poras spiežas,
Galva reibst un riņķi griežas,
Jefiņš jūt: nupat ir slikti —
Slipi laisties gribas diktī! . .

Dzēsējs pagībušo zelli,
Klēpi saņēmis kā lelli,
Nogādā pie lopu ārsta,
Pulverus lai mutē barsta!

Ārsta padoms: kaite grūta
Jāguļ mierā absolūta . . .
Bet kad «aparāts» sāk grabēt,
Slimniekam sāk zobi klabēt!

Jefiņa labiericības

Jefiņš aizmuguri kasa.
Vecu dzelžu bodnieks prasa:
«Oi, kapeic jūs, jaunskungs, kasēs?
Es jums liete dos, kas pasēs!»

Vecu dzelžu pilna sēta
Andelmanis rokas mētā:
«Ui, kapeic jums gērēt āde?
Pērceļ vanne, laišet bāde!»

Solus simts no krāmu bodes
Gaisā nošņāc akmenslodes:
Mērķis — skarda vanna vecā,
Jefiņam kas celta plecā! . .

Nesējam aug dusmas lielas,
Nesamo viņš met uz ielas:
«Nu tas knauķis redzēs velnu —
Nopēršu to zlimelnu!»

Jefiņš paliek bāls kā sienu:
«Nelaime gan nenāk viena —
Palaidnis ap stūri šmauca,
Autīņš vannai pāri brauca!..»

Verts nav skumt un sevi mocīt,
Labāk veco skārdu locīt —
Varbūt izveidot par feinu,
Pirmklasīgu peldbaseinu!

Saimiņiece šņāc kā pūce:
«Redzat, kāda vannai sūce!
Reizi pedējo jums saku —
Lauka vacat cauro vraku!»

Velreiz pirkdams veco skārdu,
Vecais priecīgs brauca bārdū:
«Ceļe laimīge uz pirts,
Feine amžiere, flirte!»

Jefiņa taupīšanas laiks

Jefiņš rēķina pie sevis.
Veikalā cik naudas devis:
«Divi lati . . . Kaučkas traks!
Ciesāk jāpietura maks!»

Taupība tad sagrāb vīnu:
Pats viņš nerauj šērkokciņu,
Bet kad gribas dūmus sūkt,
Uguni skrien citam lūgt!

Kamer aizkūpina smēķi,
Plušķis paķer desu strēķi
Un ap stūri aizlaiz jau
Klusī, neteikdams ne «vau»!

Kad ar desām iziet greizi,
Jefiņš skāmi otru reizi
Lūdz, lai kaulus viņam sver,
Zupai speciģai kas der.

Piekūst rokas, katlu maisot,
Piparus un sāli kaisot...
Vārās kauli stundas trīs,
Vēl pēc trim tos izvāris!..

Kad ar labu nenak lauka
Vērša kaula serde tauka,
Talkā jāņem cirvja piets —
Kauls tik sasodīti ciets!

Kaulu pārlauzis kā škalu,
Jefiņš saķer degungalu:
«Deguns ķerts un loga rūts —
Tās ir viss, kas ļaupol gūts!»

Taupīšanas periodu
Jefiņš beidz ar zupas podu:
Kad tas iztukšots bus sauss,
Likšies tukšotājs uz auss!..

Jefiņa Ziemassvetku prieki

Sit Jefiņš viņai sauja
Un salda balsi tauja:
«Kad svētkus svinēt sāksi,
Vai viesos neatnāksi?»

Gan mila sirdis pilda,
Bet krāsnis jāiesilda.
Jo viņa slikti justos,
Kad aukstums kniebtu krustos!

Birst maisā zāgu skaidas,
Un domu viņi svaidas:
«Kā putraimi, kā milti . . .
Bet kad tik viņai silti! . . .»

Kam Amors sirdi ķēris,
Tas iet kā dzidro dzēris:
Ne zin, kur caurums iris,
Nedz jut, kas zemē bīris!

Kāds zeņķis vieglu roku
Lauž Ziemassvētku koku,
Baltzaļu ceļu falsā —
Uz skaidām skujuas kaisa! .

Šņukst skaļi simpatija:
«Tik simpātisks viņš bija!
Kā nu lai dzīvot varu,
Kad izlaldis viņš garu!?»

Salds nācis viņam snaudiens,
Bet izcelis to naudiens . . .
Viņš pārliecībā pilnā:
Suns kaķim klupis vilnā! . .

Viņš dzīvs! Bet tā tak viņa!!
Un abiem vienā dzīva:
Dzer! svētkos kāzu holi
Un nešķirtles ne soli!

Jeiņš gadu maiņa

Raksta draugi, raksta radi
Jeiņam, kad mainās gadi:
Jaunā gada laimes vēl,
Kam gan laipna vārda žēl!

Revanšēties Jeiņš lēmis —
Tintnicu un spalvu ņēmis . . .
Bet tad kasit sāk aiz auss:
«Tintes trauks jau žuvis sauss?»

Jeiņš krūmos nemet plinti —
Iet un nopērk jaunu tinti,
Pārdevējam teikdams: «Ei!
Nepilini — pilnu lej!»

Viņa zida kleitā, šallē
Jaungadu grib gaidīt ballē,
Viņš tai roku apkārt skauj,
Sev uz māju līdzī rauj! . .

Vai tie laimes lej vai zilē —
Iznākums: viens otru milē!
Reiz no likteņa tā lemts —
Dedzīgs skūpstis tiek dots un ņemts!

Beļ pēc skūpstā otrā, trešā —
Tintes plūdi bikšu ķešā!
Laiņas acis naidā dzīrkst —
Jaunā kleitā tintē mirkst!

Viņa viņu skaļi plaukā
Un pa durvīm metas laukā!
Notiek tas, kad pulkstens sit
Gadu maiņu — divpadsmit!

Kājas rausies, Jēfīņš saka:
«Dūša man vēl nesaplaka!
Tikai tāds ko panākt var,
Degunu kas nenoka!»

Jefiņa pecsvetku likstas

Jefiņš atzīst: «Ir jau tiesa —
Svētkos pārpuļēta miesa:
Edu gaļu, dzeru brāgu,
Kamer samaitāju māgu!»

Virtuvē viņš klusi zogas,
Zaju šņabus met kā ogas,
Bet kad krūku ceļ uz plaukta —
Ienāk saimniece kā saukta ...

Vecā muti ver kā lūku:
«Uzmanīgi ar to krūku —
Tur man ziepjuzāles lietas!»
Jefiņš apsēžas uz vietas! . .

Viena roka zvanu rausta,
Otra slimo vietu tausta:
Nieka lieta indei tāda!
Cauri grauzties plānai ādai!

«Arstu?» balss aiz durvim prasa,
 «Izkārtni tev jāzīlāsa:
 Tikai sievietēm, kas dzemdē,
 V e c m a l e seit sāpes remdē!»

Uzstada arsts diagnozi:
 «Trako dzīvesveidu grozi:
 Ed ar sātu, dzer ar prātu,
 Dzīvo dzīvi akurātu!»

Bet kad pariel vēdergraizes,
 Skats pie galas lip un maizes...
 Dažkārt satur ēdamvielas
 Pievilksanas spējas lielas!...

Labiem padomiem par spiti,
 Kārumnieks ar apetīti
 Desu līkumus bāz vaigos
 Un tiem pakaļ — vegus svaigos!

Jefiņa bezmiega nakts

Izdzirdis aiz durvīm troksni,
Jefiņš satver spieķa koksnī:
Kramplauzi, kas durvis vērs,
Viņš bez žēlastības pērs! . .

Trokšņi aplusa kā māģi,
Bet nu jādzer baldrijaņi,
Prāti uztrauktie lai rīkst,
Nervu stigas nesasīkst! .

Gultā Jefiņš manīas kravā,
Priečādāmie prātā savā:
«Soreiz mani neapzags:
Zagliņ zagl, man — glābat nags!»

Ne jau zaglis durvis lauza —
Pele badīgā lās grauzā!
Jefiņš vēl no gultas kāps,
Bet nu vairs to nepiekraps!

Pele aizmuka, kur nāca,
 Jēfiņš aklās dūsmās šņāca:
 «Mana zemapziņa jūt:
 Tēpat vajaga tai būt!»

Savā-istabā kā rijā
 Jēfiņš gultas salmus sijā
 Un ar spieķi maisu kuļ:
 «Tur tā blede iekšā gul!»

Aizkrit durvis, noklaudz bultā!
 Bikses, kurpes, siltā gulta —
 Viss tēpat tik tuvu ir,
 Tikai slēgtās durvis šķir! . .

Sievīņa, kas pienu nesā,
 Laiņņi saka ritā vēsa:
 «Silto pienuņu šē dzer,
 Iešu saukt, kas durvis ver!»

Jefiņa ziemas sports

Lien Jefiņš kalnā stāvā
Un svist, kā kāpdams lāva:
«Jo grūtāk iet uz augšu,
Jo vieglāk zeme brauks!»

Sniedz slepotāja koku:
«Se, Jefiņ, pieķer roku!
Bet kad no kalna šūksi,
Vai vizināties lūgsi?»

Ar noteikumiem sikiem
Sic mainās sporta rikiem:
Kas pirmais lejā laids,
Tas pēdējo tur gaidīs . . .

Pie divžuburu priedes,
Kur pēkšņi beidzas sliedes,
Guļ sporta riku skaidās
Tie, kas no kalna laidās! . . .

Bet katastrofas gūvums —
 Starp cietušiem bļivs tuvums!
 Viens dedzīgs skats un skaviens,
 Un atskan skūpstis kā šaviens!

Pēc milas — darba talka —
 Uz pleca celta malka . . .
 Zin visas laužu kastas:
 Kas mīl — tam jānes nastas!

Viņš sīkītēm draž iesmu,
 Bet viņa uzvelk dziesmu:
 «Mēs karstu ūdeņu dzersim
 Un atkal veju ķersim!»

Kur enerģiskais pāris
 Ies, slidas plecos kāris?
 Tepat, ne visai tālu —
 Uz «Ledus karnevalu!»

Jefiņa jaunas kurpes

Jefiņš domīgs galvu krata,
Cauros apavus kad skata:
«Atkal beļziens maku trāpa —
Jānes kurpniekam, lai lāpa . . .»

Kurpnieks saka: «Greizas, šķības
Tavas simtgadīgās čības!
Nelon tādām pielikt zoli —
Nokritis, līdz spersi soli!»

Meistars teic, kad mēro plezinas:
«Jaunas kurpes būs kā gleznas:
Pats tās gleznoši ar vīksi,
Apbrīnot pats neapņiksi!»

Jefiņš cinās pieri slapu:
Jaunie apavi par knapu!
Meistars saka: «Ko nu klaigā?
Jaunās kurpes jāleistaigā!»

Jefiņš kliboja un svida,
Ielās ilgi apkārt klīda,
Bet jo vairāk spēkus šķieda —
Jo vēl trakāk kurpes spieda!

Speki pedējie kad zuda,
Laidās viņš uz ceļa gluda:
«Būtu nu kads garām braucis —
Palīgā to būtu saucis.»

Ragaviņas klusi šjūca,
Tikai pasažieris rūca:
«Ja tu gribi saņemt algu,
Drusku stingrāk pievelc valgu!»

Jēlinam pie aptiekāra
Audience ļoti gara:
Varzācis nav viegli nodzīt —
Plāksteros tās nāksies slodzīt! . .

Jefiņš atkusni

Jefiņš jūt pēc degungala:
Nepieturas laiks pie sala —
Vajadzēja snigt, bet lis!
Traki laiki, jāatzīst!

Sperdams soli enerģisku,
Gājejs krit uz kreiso cisku!
Laime vēl, ka šoreiz skausts
Viņam mežģits nav nedz laužts!

Sētnieks pāris smilšu sauņas
Labprāt atsavināt ļaujas:
«Nem un ber, cik užās lien,
Smiltis zēl man nav, nūdien!»

Smilšu masa gaiši rudā
Soļot palīdz ceļā gludā:
Vīra drosmē acis dzirkst,
Kad zem kājām smiltis cirkst!

Vezums pakustas un stājas —
Arī zirdziņam slid kājas . . .
Jeliņš smiltis grābj, cik spēj,
Un zemi pakaviem tās sēj . . .

Zirdziņieks rēc dusmās svētās:
«Šis man smiltis ceļā mētās;
I bez tevis, smilšu maisis,
Ceļu bojā siltais gaiss!»

Vienam briesmām Jeliņš muka,
Citas tam uz kakla bruka —
Uzbīra no jumta sniegs,
Augums izstiepās kā diegs!

Kājas mērcis siltā trauka,
Jeliņš klepo, šķaudās, šņaukā:
«Atkusni kas sācis plūst,
Tas tik ātri nenožūst!»

Jeiņš masku balle

Masku balles sludinājums
Jeiņam liels mudinājums:
«Ko es darišu pa māju?
Iešu izlaist liku kāju!»

Mājās dzīja domāšana:
«Balles tērpa nomāšana
Lielus izdevumus prasa ...
Kur tik daudz lai kopā kasa?»

Jeiņš, gultu čubinādams,
Prāto, klusi bubinādams:
«Kamēr citi dejā rikšos,
Gultā limeniski likšos!»

Sacīt, ko līdz šķērēšana —
Liekā vārdu tērēšana:
Kas grib ahesini tēlot,
Palagu tam nav ko žēlot!

Bet kad beidzas šķērēšana,
 Sākas ādas smērēšana:
 Balta «šamma», tumša āda —
 Abesīņiem mode tāda! . .

Kur tek piens — tur krejošana,
 Bet kur balle — dejošana!
 Gaisu vilņo pūtejkoris,
 «Tauriņu» griez dejā «moris» . . .

Dejai seko staigāšana,
 Staigāšanai — klaigāšana:
 «Melni traipi baltā tallā! —
 Bāz nu jauno kleitu ballā!»

Kartbnieks ar sijašanu
 Visiem iedvēš bijāšanu!
 Lauka mestais abesīnis
 Lidzīgs Jefiņam kā dvinis! . .

Jefiņš piena restorānā

Ārsts teic Jefiņam: «Ar māgu
Neņemsi tu galu lāgu,
Kārumam ja ļausi vaļu
Desas edisi un gaļu!»

Neko darīt — katru dienu
Pienu jāņem litru vienu . .
Pašražotu pienu, olas
Piena sieva pienest solās.

Kibele ar pienu gadās:
Govs, kas slaucot spārdās, badās,
Sper ar kāju kā ar knipi,
Apgāž slaucēju ar ķipi!

Jefiņš paliek bāls kā liķis:
Vēders kurkst kā varžu diķis,
Piena sieva, kā par spiti,
Nenāk remdet apetīti . . .

Puisis vienos sviedros mircis,
 Pienu nesdams, pats ko pircis : . .
 Bet pa pedām kaķi loda,
 Puikas sniegu lingo blodā! . .

Cik tur piena zemē slacīts —
 Zināms nav un netiek sacīts,
 Bet kad arī kaķis laka,
 Palika tik piena smaka! . .

Veders tukšs, bet redze asa —
 Jēfiņš apstājas un lasa:
 «Piena restorāns . . . Es eju,
 Tukšo māgu pilnu leju!»

Viesis pasniedz savu trauku:
 «Siekalas te sēžot slauku! . .
 Jaunkundzīt, tik laipna esat —
 Dubultporciju man nesat!»

Jeiņš riko izpardošanu

Kur tik traka jošana? —
Lēta izpardošana!
Jeiņš labi pelnīt cer,
Tāpēc ātrus soļus sper...

Bodē liela raušanās:
«Nav bez rindas spraušanās!
Ludzu astes galā stāt,
Gaidīt, kamēr tiksiet klāt!»

Jeiņš aiziet smaidsams,
Iepirkumus spaidīdams:
«Pircējus tik jāatrod,
Cenu augstāku kas dod...»

Grūta paunas nešana,
Dārga viņas vešana:
Zirgu dzenot, kliegts un blauts —
Par to nākas kakla auts!

Suni saņem ciemiņu,
Atstāj tam par piemiņu
Kreisā kājā brūces trīs,
Kas tik ātri nesadzis! . .

Drusku nepieklājīgi,
Toties ļoti mājīgi!
Baltas bikses putru ēst
Un ar dāmu jokus plest!

Tā, kas bikses lāpīja,
Īsto punkti trapīja:
Jefiņš baži vajā tīn,
Bet par maksu nepiemin . . .

Un par milas paudumu
Viņa saņem audumu . . .
Priecīgs prato musu frants:
«Esmu veiklis komersants!»

Jefiņa ciņas aukstuma frontē

Aukstums stundzinošs kad valda
Jefiņš rūkdams maiku skalda:
«Jods ar lauska lielgabalu
Sasper nežēlīgo salu!»

Beļ nu puisim luvu raudas:
Sērkokciņu nav, nedz naudas! . .
Bēdīgi, kad dienās aukstās
Tukšums kabatās un plaukstās

Iegut uguni šis varot,
Ka to dzungļu viri darot —
Koku rīvējot pret koku . . .
Lai jau izmēģina roku!

Velti! Uguns neizsāvās,
Skabargas tik delnās rāvās!
Beļ bez sāpēm nav ko cerēt
Svešķermeņus izoperēt . . .

Pipmanis teic laipna toni:
«Uzkūlies tu istā jom:
Arī man ir tukša ķeša —
Aizpipoju pats no sveša!»

Nopūlējās lūpas, pirksti
Liesmās pārverst nieka dzirksti . . .
Un to izdarīt tik spēja
Pūtējs liels, kam netrūkst vēja!

Naktī Jeliņš pieri brauka,
Baltās biksēs grīdu slauka:
«Pirmo reizi mūžā manā
Noreibu kā muša tvanā!»

Tagad Jeliņš gultā savā
Lien kā bišu ķeniņš dravā,
Kad tas medu vāc un vasku,
Seju aizsedzis ar masku! . . .

Jeņiņa cirkus programma

Akrobāts pa virvi staigā,
Jeņiņš plaukstas sit un klaigā:
«Kritis! . . . Nenokrita vis!
Velna zellis! Bravo, bis!»

Dīdītājs ar džungļu zvēru
Paceļ sajūsmu pār meru:
«Dod pa ādu, ko šis ruc!
Kad par karstu paliek — mūc!»

Zibēnzellis viegli, brivi
Gaisā uzķer katru šķīvi . . .
Jeņiņš mīcī gaisā sviest,
«Lieta ies.» — pie sevis spriež.

Serkociņus gaisā svaidī
Un ar smeķi leļā gaidīt —
Patīk Jeņiņam šis triks.
Viņš to veiks, kad mājā tiks.

Kaķis nagus iecērt seļā
 Un no galda nolēc lejā:
 «Mani didīt — vēl kas jaunš!
 Tagad atriebts ir šis kaunš!»

Mēģinājums iet pa striķi
 Nobeidzas ar skaju plīķi!
 Striķa ipašniece ķērc:
 «Pļaukas neesi tu vērts!»

Skivju spēle bija īsa —
 Visi zeme krija, plīsa . . .
 Smagi Jeliņš pūš un šņāc,
 Kritušos kad kopā vāc . . .

Sērkokoņi cits pēc cita
 Gaisā lidoja un krija . . .
 Protams, pakausis ja svīsti,
 Programmai tas neatbilst!

Jefiņa saldetava

Jefiņš skārni ciļā desu:
«Ja to visu mājā nesu,
Miesnieks dod par cenu zemu.
Labi — visu luņķi nemu!»

Desu notiesājis pusē,
Edējs jūtas nenoklusē:
«Pārējo pie malas likšu
Un tik drīzi neaizlikšu.»

Kad pēc laikbrīža prāva
Jefiņš desai ādu rāva —
Nāsis koda sliktā smaka,
Estgriba zem nulles plaka!

Jefiņš prāto: «Prāts man vertīgs,
Biju tikai neapķēriģis.
Mūžu dzīvo — mūžu mācies . . .
Man tas kurss nupat ka sācies! . . .»

Tā tasir: uz ledu klūciem
Cisīņus var glabāt duciem
Gadiem ilgi svaigi svaigos,
Un kad patik — vistit vaigos!

Jeiņš kaķim bargi prasa:
«Kur te radās tāda rasa?
Sītik prasta uzvešanās
Atļauta nav mājās manās!»

Kaķis, bargu sodu ciedzams,
Spārdās, asli riņķi griezdams:
«Runča godavardu dodu:
Ciešu nevainīgu sodu!»

Kaķa labā runā fakti:
Ledus izkusis pa nakti!
Krājums viss, ko vakar pircis,
Sodiēn pil kā mārķā mīrcis!..

Jefiņa pavasara promenāde

Jefiņam čukst daiļā Milda:
«Saulīte tik silti silda,
Iesim laukā brīvā dabā.»
Jefiņš piekrit: «Ejam, labā!»

Viņai vaigi zied kā neļķes,
Viņš kad saka tai pie peļķes:
«Ja tu man ap kaklu ķertos,
Nāves jūrai pāri spertos!»

Liks un greizs ar dārgo nastu
Laipo viņš uz otru krastu . . .
Vienam likt uz priekšu grūti,
Kur nu vēl ar visu brūti!

Iesākumā labi gāja,
Bet kad paslidēja kāja,
Dārgā nasla lejup svērās
Un kā pile dīķi perās!

Atri skreja viņš kā skautiņš,
Bet vēl ātrāk svešais auliņš.
Kurā viņa, drānās slapās,
Iekāpa un laidās lapās! . .

Ceļmalā virs ugunsкура
Jeliņš slapās bikses tura.
Un tam domas Milda pilda,
Bet ne ugunskurs, kas silda . . .

Uguns bikšu stīlbus kerās,
Sapņotajam acs veras:
«Bija man to ātrāk zināt —
Liklu bikses apdrošināt!»

Apsvilis no viena gala,
Jeliņš reizina un dala:
«Saprast var pat pirmziemeņciņš —
Dārgs man iznāca tas prieciņš!»

Jefiņš pavasara izstādē

Jefiņš staigā mākslas ceļus:
Audeklus un akvareļus
Acīm skata, pirkstiem tausta,
Galvu groza, plecus rausta . . .

Mākslinieks par tādu viesi
Svētās dūsmās deg patiesi:
«Lūdzu jūs ar savam pleznām,
Nepieskarties manām gleznām!»

Jefiņš atcerl vārdu skarbu,
Mākslinieks ķer mākslasdarbu
«Smilšu kalni saules rietā»
Un kā sitamo to lietā!

Sitejš brīnās: «Tādu pauri —
Smilšu kalniem sitas cauri!
Lai jau skrien ar bildi ratā,
Caurums neder dabasskatā!»

Jefiņš lāpija un dziedā,
Kamer spraustu mērķi sniedza —
Tikai paris soļu luvums
Radīja, kur bilde šuvums!

Laiks kad jauks un pavasarīgs,
Jefiņam darbs veicams svarīgs.
Un to darbu jāizdara
Vietā publiskā — uz zara! ..

Viesus gaidot mākslas klastam,
Jefiņš ļaujās saules glāstam ...
Pirmais apmeklētājs smaida:
«Parsteigums, draugs, tevi gaida ...»

Jefiņš ieplēš muti platu:
«Kas tad tas par dabasskatu!?
Jeb man saules staros sillos
Redze bojāta un viltoš!»

Jefiņa Lieldienas

Olu svētku priekšvakara
Skaļas gvaltes visu barā:
«Skatat, skatat: ola irēša
Jefiņam jau ieslid ķeša!»

Čeja malā Jefiņš vēro:
Puika skatiem priedes mēro...
Skaidrs — palaidnības kādas
Vasaraudzim ir aiz ādas!

«Svētku šūpulis tev karam?
Nu tad skaties, kā tas darāms:
Droši mērķim tuvāk rāpies,
Ne par sprīdi neatkāpies!»

Sašjūk skolotājs pēc skolas:
«Sašķīduša manas olas!»
Skolnieks smeļ: «Suk, Bobi, zelē!
Uzlaizi, lai nesapetē!»

Pildot mazgātājas lomu,
 Jēfīnš atgūst jautru omu:
 «Velti kreņķejos un skumu:
 Izmazgāt var olballumu!»

Svētkos puisis kasa ausi:
 «Vēl nav bikšu stilbi sausi!
 Savā mūžā pirmo gadu
 Lieldienas bez biksēm vadu!»

1stā recepte nu rokā:
 Sūpojoties slaidā lokā,
 Bikses zūst kā siena vāli!
 Tikai vaiģi metas bāli...

Zāvēšanas procedūrā
 Jēfīnš apreiba kā jūra...
 Asas mēles viņu vada:
 «Gan būs atpakaļ pēc gada!»

Jeiņa ceļojums sulu mēnesi

Kad Jeiņš ceļot domā,
Viņš siļķi sāla somā:
«Nāc, ceļabiedre sāja,
Man līdzī ceļā tājā!»

Kurn ceļnieka māga:
«Ta lieta vairs nav lāga:
Klūst soļi gurdi, isi . . .
Kad siļķi vajā tisi?»

Pat pulni kokā čalo:
«Luk siļķes kauli balo!
Bet miesas baza mute
Taš virs, kas koku stutē!»

Bet siļķei, pirms tā mira,
Ļauns lasts pār lūpām bira:
«Tev nedzēšamās slāpēs
Zūs mele, vēders sāpes!»

«Urrā! Kāds laimīgs ķēriens!
Tek ērkstēdams salds dzēriens...
Tām jābūt galvām trulām,
Kas sardzi neliek sulām!»

Skrien vecais elsdams, pūzdams,
Pa hiezam vārdam grūzdams:
«Es noķeršu to odu,
Kas izsūc sulu podu!»

Tik pēkšņi neatjēgties —
Kur slēpties un kur hēgties...
Par nakti vērsās diena —
Priekš acīm koka siena!...

Par sulām un par podu
Cieš Jēfīņš smagu sodu...
Bet vecais to vēl tirdi:
«Pats dzeris — citus dzirdi!»

Jefiņš likvide ziemu

Ziedus ieteic tantina:
«Svaiga, lēta mantīna!»
Jefiņš iet un deklamē:
«Pērk no tā, kas reklamē!»

Zakete pie kļiedīga,
Ožamais pie ziedīga:
«Redzu, jūtu: ziemelis
Aizskrējis kā skriemelis

Jefiņš krāsni purina:
«Ziedoni kas kurina,
Taupība tam mācāma!
Krāsns laukā vācama...»

Skursteni kad irdina,
Sodrējus tas bīrdina:
«Ziedi lavi lutekļi? —
Se tev «ziedu pulekļi!»

Darbu veicis šķaudrīdams,
Melnu piķi splaudīdams,
Jefiņš atrauj lodziņu,
Gaisu rīj kā odziņu!

Tad viņš kāpj uz palodas,
Nazi trin uz galodas:
«Dubultlogi — palīgi
Tagad lieki galīgi!»

Logš par ātru lobijās,
Lobītājs pats nobijās:
«Ka nu tas var gadīties —
Logš lec pierē badīties!»

Jefiņš sevi priecina:
«Viss, kas ziemu liecina,
Soļiem sikiem, lēniņiem
Atšķurets uz bēniņiem.»

Jefiņa meža diena

Pētot plakātus pie sienas,
Jefiņš burto: «Meža dienas ...
Pelnijs ir «zaļais zelts»
Lielo godu, kādā celts!»

Jefiņš priekšzīmi grib rādīt,
Kociņus kā sēl un stādīt:
«Sēklas, čiekuros kas gul,
Jāsavāc un jāzku!»

Zaķis skrien, bet «meža sejējs»
Izradās vel trakāks skrējējs!
Bailes pedas kut un niez:
«Nikniem zvēriem ceļu gricz!»

Dzīvība nav rotālieta —
Vīgu glābjot, jūdze skrēta!
Tālāk rikšot gan nav vērts —
Sēdeklis tepat tik ērts ...

Bikses sveļiem pielipušas,
Kā pie mušpapīra mušas!
Visus spekus jāpieliek,
Kamer pakajkājas tiek! . .

Aiclna balss simpātiska:
«Ludzu, sežaties bez riska —
Te nekas jums nepielis,
Esat gan jūs savāds tips!»

Viņa uzgriez aizmuguri —
Ar to pateikts: Muti turi!
Tu man vienaldzīgs un lieks, .
Vienai būs man lielāks prieks!

Viņam lepmi projām ejot,
Viņa pavada to smeļot:
«Pievilcība viņā mīl —
Papīris pat neafrī!»

Mātes dienā Jēfiņš palīdz mātēm

Cāju māte klukst un kasās,
Jēfiņš palīdzēt tai grasās:
«Bērnu daudz, bet māte viena,
Un turklāt vēl — mātes diena...»

Vista uzbāzīgo talku
Noraida ar žestu smalku —
Uzgriez kuplo astes galu,
Lai jau cilvēks rok sev alu!

Kaku māte bērnu savu
Pārvieta kā zella kravu...
Jēfiņš nemas lielu risku —
Palīdzēt nest mazo Brisku...

Notiek pārpratums uz sētas:
Kaķe labdarim cērt rētas!
Sāpēs pasprūk filantropam:
«Palīdzī vēl tādām lopam!»

Ceļā gadās dēka jauna —
Māte, bērns un liela pauna ...
Līdzcietība krūtīs mostas:
«Atļaujiet man ...» Jēfiņš stostas.

Čigānmāte puisi slavē,
Skubina, lai nenokavē:
Paunā, ko šis plecoss nesot,
Lietas steidzamas vien esot!

Mute pārsteigumā veras,
Dusmīgs vīrs kad paunā ķeras.
Draudēdams ar likumpantu,
Bēgt kas liedz ar zagtu mantu! ...

Zēlsirdīgais samarietis,
Labdarības fronte cietis.
Nolemj rūdit mīksto dabu —
Tikai labiem darīt labu ...

Izpardodams kociņus,
Vecais palaiž jociņus:
«Šie nav Rīgas vārguļi —
Lapas, rau, kā zvārguļi!»

Rokai āda kasama,
Acīm lapa lasama,
Ziedonvējs ko purina:
«Sodien pirti kurina.»

Jeiņš, pirti dodamies,
Cienību jut' rodamies:
«Iestāde šī cienāma —
Meija arī slienāma!»

Nesargātās vertības
Večukam sniedz ertības:
Pirtsslodu viņš saseja,
Ar ko sevi maseja! . .

Nāk pēc «gara» svešanas
Morāliskas ciešanas:
Pats pa pirti kašķejes —
Cits ap meiju našķejes!

Censoni prāts mudina,
Lai tas koku gludina,
Auklu galā karina,
Makšķeri sev darina . .

Lai kā ēsmu knapina,
Tiklīdz āķi slapina,
Bariem zivis rijīgās
Klāt pie auklas vijīgās!

To, ka tās nav pasakas,
Pierada jau asakas,
Kas pa grīdu metājas
Svetku dienās svētājās! . .

Jefiņš gaisa skūpstus metā,
Līgavu lūdz nonākt seta.
Viņa teic: «Ko skūpstus sviedi?
Labāk patiktu man ziedi!»

Mila dzen to svešā plavā
Rikoties kā mājā savā —
Zaļā zālē iemīt sliedi
Virzienā, kur krašņi ziedi . . .

Raibaja ar interesi
Tuvojas: «Kas tu tāds esi?
Kapec maui un bizot sāci.
Zāles nometi, ko vāci?»

Vecā papīrpuķes slavē:
«Ne lās laista kāds, ne ravē,
Bet jūs redzat pats, cik košas!
Un pie tam vēl — nevistošas!»

Iesmaržināt puķu pušķi
 Jēfiņš liek kā matu kušķi:
 «Labi ātri virsu dzeni
 Manām rozēm sinarzūdeni!»

Viņa slavē kavaleri:
 «Ziedi ož kā roktorsieri!»
 Lielās viņš: «Tas tavā labā
 Pašrocīgi plūcu dabā!»

Vienā rokā puķes turot,
 Uguni ar otru kurot,
 Uzbrūk negaidītas briesmas —
 Krāšņos ziedus aprij liesmas!

Viņa cilā pavārnici:
 «Kā lai tādām blēdīm ticu,
 Kas ar viltus seksapiļu
 Iekarot grib manu milu!»

Atgādina siera šķēle:
Ligošanai mutē mēlel
Kārtībnieks to prieku liedz:
«Tuptūzi bāz tos, kas kliedzi!»

Bet uz lauku fona zaļā
Jāņos visiem mutes vajā
Jefiņš gan vēl tikai rūc:
«Jānuzāles jāsaplūc...»

Labdaris kāds zāli pļāvis,
Ceļa malā guhā krāvis,
Lai ikviens, kad saule riet,
Klēpi grābj un ligo! iet!

Jāņutēvs par sienu sausu
Jefiņam sniedz pilnu kausu:
«Pagalmā nāc, mīļo znot,
Gribam tevi pamielot!»

Jāputēvs stiepj alusvāti,
Meilu rikodams un māti:
«Vecen, sieru alnes šeit!
Viesim vaiņagu sniedz, meit!»

Vecā čukst: «Šis mūsu Tillā
leķeris kā dadzis villā!
Lai nu šodien gul, kur krit.
Redzēsim, ko daris rit!»

Nomodā šī bēga, spiedza.
Sapni pati bizes sniedza:
«Ja tev tik — pie vaiga gļaud,
Vai zenī galvas liec, kad snaud!»

Sargādama savu asti,
Uzvedas govs dikti prasti
Pakaļkāju ceļ un sper,
Sapņotāju pierē ķer! . .

Kaza pārtrauc ēšanu.
Uzsak zēlu blēšanu:
«Stavoklis mans ļoti grūts —
Izdota tiek mana kūts!»

Puiša jaunā paziņa —
Viegla vēja kazņa:
Vietā pirmajā tai flirts,
Lai tas nāk no kūts vai pirts!

Atstātais eļš: «Lēdiju
Soreiz nenomediju —
Viņai pieslīcis kāds švīts,
Apakšgais kam balts kā krits!..»

Jeiņš cer ar šuvumu
Atgūt viņas luvumu:
«Bikses baltas man ka sniegs —
To pat aklais nenoliegs!»

Siržu laužējs saulītē
 Guļ kā vate čaulītē!
 Jēfiņš prāto, kā šim riebti:
 Sisi pa mikstumiem vai kniebt?!

Smaida zvejnieks Grundulis!
 «Te tev darvas bundulis,
 Nem, bet atpakaļ man nes —
 Laivu darvot gribu es.»

Priecīgs bikšu puļētājs:
 «Nepakustas gulētājs —
 Tam var droši bikses triecīt
 Un aiz kājas jūrā sliept!»

Atmodies, kas gulējis,
 Tam, kas bikses smulejis,
 Atriebibas plānus jauc —
 Darvas spaini galvā mauc!

Jeiņš pēti termometri:
«Saulē trīsdesmit un četri!
Dienas laikā jāmet praku . . .
Kas par traku, tas par traku!»

Mitruma cik bijis mēle,
Izkaltis tas saules kvēle . . .
Mutē sakapušie grādi
Jādzesē ar limonādi.

Laipnle smaidi sejās dzīsa,
Jaunie ļaudis izsamīsa:
Pudele kā čūska šņāca,
Limonādi acīs šņāca!

Notiek ātra lomu maiņa —
Viņa tver pēc ūdens spaiņa,
Aplej viņa aizmuguri:
«Pudeli kā nākas turī!»

Jeiņš neskumst: saules staros
Liekais mitrums gaisā garos,
Krekls sauss kā salmi čaukstēs,
Mugurkaulu nesaaaukstēs!

Auksto saldējuma pliku
Laizidams ar mēll pliku,
Jeiņš slavē leduskrēmu:
«Zēl, ka valrāk nepaņēmu...»

Saldējumam uzbrukušas
Lielās kārumnieces — mušas!
Jeiņš nemana, ka ciņā
Gārdumu pats kājām miņā!..

Lāga vīrs, kas telu slaka,
Pleļej cepuri un saka:
«Pagaldi, vēl nealzeji —
Ceļa kājai otru lejš!»

Peld sezonā miesa, kauli
Prasa ūdeni un sauli.
Bet pirms sauļoties un mīrkt,
Jefiņš peldbikses steidz pirkt.

Jūras līmenis bez vēja,
Ūdens sasilis kā tēja . .
Tādā katris peldēt, brist
Kārdināšanā var krist!

Kusties, peldu viesi, locies,
Kāpu smiltis neierociet!
Vairākkārt tas rakstlīts, teikts,
Soreiz arī praksē veikts.

Bet pēc vingrojuma isa
Jaunās bikses skrandās plīsa!
Jefiņš paliek bāls un pikts:
«Iesmerēts man audums sliktis . . .»

Jura bēgdams soliemi platiem,
Jefiņš vairas dāmas skatiem:
«Kauna lieta, ja šī redz,
Kādas skrandas mani sedz.»

Udeni, kas stipri dzisis,
Peldētājs stāv izsamis:
«Mana ceļā viņa guļ
Un ar kājam smilti kuļ!»

Aukstums parspej smalko toni,
Puisi krasta dzen ar joni...
Gulētāja galvu ceļ,
Rikšotāju skatiem dzel...

Daiļās nāras guļas vieta
Atstāts ieraksts smilti cietā:
«Kungus, lupatas ko sedz,
Daiļais dzimums neieredz!»

Jefiņa varoņdarbi seņu sezonā

Tur augšā slūžas veras,
Mулst Jefiņs: «Kur lai tveras?
Drošs patvērumis, kā pils,
Būs sausals Beku sils.»

Aiz priedes resnā stāva,
Kur neķer lietus strāva,
Kā miksta gulta šķiet —
Krit acu vāki ciet . . .

Kad augšā alzkrit slūžas,
Jūt guletājs: zem gūžas
Kāds kutlņa, — nudien! —,
No zemes sēnes līn! . .

Kad lietus gāze rīna,
Daudz seņu silā dzīma . . .
Bet cilvēkam tas skauž:
Viņš katral klāt — to lauž!

Būs pusdienā gards virums:
Viss sēnu ražas bīrums
Uz pannas jautri čurkst,
To maisot, vēders kurkst! . .

Bet nu vairs neiet lāgā:
Kā kakšis skrāpē māgā!
Ja sāpes nenorīms,
Uz grīdas Jefiņš šims . .

«Ehē,» teic doktors Linde,
«Šim māga sēnu inde!
To ārā jāizdzen.
Lai slimnieks vaid vai stent!»

Iet atkal Jefiņš silā,
Kur smagu bomi cila
Un katrai bekaļ zvej
Tā peku gaisā ceļ! . .

Jefiņa ievāriņjums

Jefinam pie brokastgalda
Prātā ieņāk doma salda:
«Sviestmaizes uz nerviem krit,
Ogas jāsteidz ievāri!»

Tirgotāja ogas slavē:
«Tādas tikai bildes gravē!
Manta laba, pilnīgs svars,
Nečiksti kā aizlauzts zars!»

Pirksti paši tūtā zogas,
Nejauši mel mulē ogas...
Un ko mulē zobi maļ —
Reti tas nāk atpakaļ!..

Mute ciet un vaļa vārstās:
«Nelaipe, kad ogas bārstās —
Daža aizripo kā lats,
Sameties kad esi pats!»

Kur zem riepām ogas šķīda,
Ceļš kā lopkautuves grīda
Nokrāsoties tumši sārts . . .
Breku ceļ, kas pats nav skārts.

Ogu viena daļa trešā
Māju sasniedz bikšu kešā! . . .
Vārieties tās pašas liks —
Cik tās mantas tiks, tik tiks!

Galdā kārumu liks ziemā,
Līgava kad atnāks ciemā . . .
Tagad Jēfiņš viņai — «tips»,
Bet tad pati klāt tam lips!

Burka zemē krit un plaisā,
Jaukie šapni izgaist gaisā! . . .
Bet kad šapni projām dzied —
Nem, ko istenība sniedz!

Dienā svinamā un klusa
Jefiņš izbrauc autobusa
Novadā, kur vēl nav butis.
Atpūsties pie dabas kruts ...

Sapņo viņš par zilo tāli.
Viņa kurn: «Par daudz ar sali
Maize apbēta un sviests,
Siers par biezu virsū griezts!»

Svešā pagalma pie akas
Jefiņš teic: «Man kakla sakas
Ceļabiedre prasa dzert,
Bet es nezinu kur ņert!»

Ūdens nestāv veca traukā,
Bet pa caurumiem beg laukā ...
Neredz to tik nesējs pats,
Kas pa lauku skrien kā rats!!

**Viņa ziedo viņam pļauku,
Galvā uzmauc tukšo trauku:
«Biezādainais dinozaurs,
Apskaties, ka spainis caurs!»**

**Jeifņš strādā pieri slapu —
Katrā cauruma dzen tapu:
«Vēl no tevis, vecais skārds,
Spainis iznāks, godavārds!»**

**Odeni, kas spaini turas,
Jālej uguni, kas kuras
Sausā zāle, vēja pūsts.
Liesmo smēķis, zemē grūsts . . .**

**Vakarā, kad uznāk gurums,
Jeifņš sprīez: «Tāds šurumburums.
Mūžā svetlienu cik dots,
Vēl līdz šim nav piedzīvots!»**

Jeiņa olimpiskas speles

Jeiņam par sevi spriedums:
«Labākais man spēku briedums —
Esmu formā olimpiskā.
To es jūtu katrā ciskā!

Katrs necels tādu svaru,
Ko es spēlēdamies varu!
Trenēdamies šādā garā,
Kļūšu meistars smagā svarā!

Svaru celšanai — pie joda! —
Neder mazgājamā hļoda;
Spēkus nevar krāt, bet deldēt,
Treniņos kad nākas peldēt!»

Kamēr gērhtas bikses, prakis,
Brokastgaldā kāpis kakis! . . .
Jeiņš veseri ķer rokā,
Laiž pa gaisu slaidā lokā . . .

Ceļu izlauzis caur rūti,
Veseris ķer kunga hūti!
Kungam pierē dzīļa grumba:
«Tenisa vai futbolbumba?»

Atzilbst kungs un augšā rāpjas —
Jefnam nu jāatkāpjas . . .
Nomet maisu viņš ar sienu,
Un tad talsa augstlēcenu! . . .

Senie romieši un grieķi
Cīņā nelietāja spieki,
Bet ple zemes spieda plecu . . .
Sīem tūds paņēmiens par vecu!

Karsto ciniņāju pārl
Kulbā leibāz sanitāri,
Atskan grieziņš svilpes kauclens —
Sakas ātrais ritenbraucclens! . . .

Jefiņa klizmas abolu sezona

Kāpj Jefiņš soļiem platiem
Un apstājas pie ratiem,
Kur neredzamas važas
Tā sien pie abolražas . . .

Un pulkstens piecos sešās,
Kad augļi bērti ķešās,
Viņš sēdvietu sev skata,
Kas pietiekoši plata . . .

Sāk Jefiņš vieglu flirtu:
«Jūs, jaunkundz, nenomirtu,
Ja izsalkumu dzēstu
Un kādu augli ēstu!»

Šiem milas frontē sokas:
Ši sāk jau ēst no rokas!
Bet dūres vista trešāls,
Kas viņai sen nav svešāls . . .

Kam greizsirdība sirdi,
Tas līdzcensotī lirdi:
«Tu dabūsi pa snuķi,
Ja apcelsi to skuķi!»

Kad Jefiņš tiek uz pekām,
Viņš nedomā par sekām,
Bet naidnieku grib baidīt
Ar āboliem to svaidot.

Draud lenaidnieks ar dūri,
Bet Jefiņš mūk ap stūri
Un žogam pāri rapjas:
«Kur karš, tur jātkāpjas . . .»

Kaut ābeļdārzā svešā
Neko viņš nebāz kešā,
Sargs laukā dzen ar mietu,
Lai citreiz neieskrietu! . .

Jefiņa atribība neģiem

Bodnieks slavē preces savas
« Neģiši no Carnikavas!
Kāpēc vienu barīti? —
Iesaiņosim parīti! »

Jau uz ielas nēģus svaigos
Jefiņš pazudina vaigos:
« Garšīgi, sasodīti!
Veļreiz iet uz bodīti? ... »

Garamgājējs rokas plata:
« Edi gan tu, draugs, bez sāta!
Necerēju zvejodams
Pieredzēt to klejodams! »

Lidzi zvejniekam pie Gaujas
Jefiņš sevi aizvest ļaujās:
Reiz pa gadu simtēni
Jāredz nēģu dzintēni!

Lūpas atveras kā slēgi:
«Tiešām, tie ir dzīvie nēgi?»
Zvejnieks, vadot ciemiņu,
Nēģus dod par piemiņu.

Jeiņš atjedzas, kad zūsi
Kabatas jau atstājuši;
«Nost ar piena dzeršanu,
Jāsāk bēgļu ķeršanu!»

Vajā laidis čūskas asti,
Jeiņš vaid: «Nupat ir prasti!
Pieminēšu šodienu,
Nēģa trako kodienu!»

Velti bodnieks nēģi krata,
Pircējs to pat neapskata:
«Zvērus, kas tik kodīgi,
Neēd ļaudis godīgi!»

Jefiņš kulšanas talka

Gaisā dūc kā propelleri,
Bet kad ieraudzīt ko ceri,
Neredzejušam ne odu.
Acis jānolaiž un zodu . . .

Jefiņš apstājas un brīnās:
«Troksnis nāk no kulšanas?
Mēlītas, puīši, salmi, maīka,
Rezultātā — diža talka!»

Paligus, kas pilda klētis.
Lalpni uzņem saimniektētis:
«Stājes iekša darba draudzē —
Trinai salmus padot kaudzē!»

Jefiņš divatā ar Trinu
Aizmirst salmus, kulmašinu . . .
Saimnieks pārsteidz slinkos kalpus:
«Kaudzē atraduši Alpus!»

Slinko puisī vecais Činis
«Otrai pusē» talka dzinis . . .
Puisis atzīstas: šim tikot
Mielastus un rautus rīkot.

Mučēle no rokām šļūka,
Miestiņš šnākdams laukā spruka!
Jēlīņam tā tīšām bija
Negaidīta eksplozija! . .

Puisim prātā domas trakas:
Iztrūkumu smelt no akas,
Zīepes pielikt klāt, lai puot!
Nedzertu ne es, ne tu to . . .

Talkai seko otrā talka:
Atstāti bez alus malka,
Viru vienu stiepj gar zemi:
«Nopelnīto algu ņem!»

Jefiņš kaulus skrubiņa
Un ple sevis bubina:
«Būtu bijis sunītis —
Pilns tam tīktu punitis . . .»

Pārdevējs teic: «Kustoni,
Smīkst kas maigā pustiņi,
Lielī prāta krājumi,
Mazi gara vājumi!»

Paduse kā klucēnu
Jefiņš stiepa kucēnu,
Skolas zeņķis starājās
Astī tvert, kas karājās! . .

Puika smieklos kratītos,
Atpakaļ ja skatītos:
Viņam pakaļ rīdāmais
Guļ kā bēbijs zīdāmais!

Skolotājam žēloties
Jefiņš let: šis vēloties.
Lai par astes ķerieni
Pulkam dotu pērienu!

Jefiņš suni audzina,
Lai to vīsl daudzina:
Kucēns sēž, kad sēdina,
Rūc, kad svešs to ēdina!

Vizmidzis guļ skolotājs,
Skolnieks, viņa lolotājs,
Darbojas ar graušānu,
Disciplīnas laušanu! . .

Meistars kurpes lāpirot,
Graudēju sods trāpirot –
Uzpurņus tiem rakariem
Sujot šis pa vakariem!

Jefiņš ar Plušķi medībā

Plušķi senču instinkts mostas:
Saiti rausta viņš un ostās,
Jefiņu sev līdzī rauj,
Lai gan tas to neatļauj.

Zaķus tramdit sunim niķis,
Raustās viņš, līdz pārtrūkst striķis
Redzēsim, ko darīs rit
Kungs, kas šodien zeme krit.

Prāts uz medībām šini nesas,
Skārņi ņem viņš medniekdesas:
«Reķini mums nesajuks:
Desu vietā būs jums buks!»

Plušķis smilkst un desu prasa,
Sautēnē lai nepil rasa —
Desas likums stobrā stumts!
(Udensdrošs ir desu jumts!)

Bet kad Plušķim desas mājā,
Kustēties tam netik lāgā:
«Ko tur tukšu vēju ries —
Labāk liksies atpūsties!»

Mednieks pats uz četrām metās
Izgrūz skaņas strupas, retas:
«Vau, vau! Plušķi, nāc tūlīt!
Sītā zaķiem pēdas dzīt!»

Plušķis riedams mežā likās,
Piecēlts kad labpalikās ...
Jeliņš atspēras un šauj ...
Plikšķis pašu zemē rauj! ..

Medijums nav visai bagāts:
Bisei stobris smagi dragāts,
Plušķis lec uz kājām līnī —
Zaķim tēmēts — trāpīts šim!

Jefinam smaida laime

Plušķi redze ved un oza,
Kur gul zirga kurpe spoža...
Jefiņš tic: ko zirgs mēdz mest,
Cilvēkam var laimi nest!

Aviņnieci acis slapas:
«Vētra lapās aiznes lapas!
Jaunskungs, ģērat viņas ciet,
Neļaujot tām vējā diet!»

Avizes, ko pakavs spiedis,
Vejš pa gaisu neaizsviedis,
Jefiņam, kas lasīt kārs,
Par to tiek viens eksemplārs.

Priekā atplaukst virs kā roze:
«Laimējusi mana loze!
Summiņu ar nullēm trim
Vaigu vaigā skatīsim!»

Laimīgais grābj kapitālu
 Čupinā kā siena vālu . . .
 Novēro to šaubīgs tips:
 «Vai te man kas nepielīps?»

Ciņā neitrāls paliek Plušķis:
 «Ne mans maiss, nedz naudas kušķis!
 Vērts, nudien, nav bledī plēst —
 Naudu taču nevar ēst!»

Avižniece izmet āķi —
 Apdrukātu papīrbraķi!
 Bledis zeme krit kā prauls —
 Izmežģīts tam stīlba kauls! . . .

Zaudējumus, kara ciestos,
 Raksta skursteņos un griestos
 Tikai Jēfiņš steidz labprāt
 Sabiedrotai samaksāt.

Slimests

Puika taurē pilnā mulē,
Kad to pakaļkājās stutē! —
Bērna dabā katris krikums
Rāda, kāds būs vira tikums!

Matei apnicis sen zvanit:
«Mosties, celies cūkas ganīt!»
Tikai aplieti kā laksti,
Valā veras puikas plaksti! . .

Prāto gans: «Kam kājas locit,
Lopiņus kad varu mocīt? —
Spekus taupišu un krāšu,
Kad uz baltā vepra jāšu!»

Vepri nedarbīgo zēnu
Nokrata kā lietuvēnu:
«Apzvēru pie cepespannas —
Pelnijs viņš dubjā vannas!»

Ziemā mātē cila riksti:
«Mācies ābeci, ko piksti!»
Sacīt viegli, darīt grūti —
Piekritu tam absolūti!

Slimešts aizdedzina skalu:
«Mokām jādara reiz galu!
Sadegs lapas, apsvīls vaki —
Neprasis neviens, ko māki!»

Grīda pārplūda kā Nīla,
Slimeštam kād mati svila,
Pauris kūpeja kā rīja,
Udens auksts aiz kakla līja! ..

Skolu sauc par gaismas pili? —
Sliņķim brīnumi lie zili:
«Varu pierādīt ar faktiem,
Cik tur dažkārt tumšs pa kaktiem!»

Māte Slimestam sniedz cirvi:
«Darbā velkams tu ar virvi...
Ej un saskaldi man malku!
Labi ātri, labi smalku!»

Sliņķim prātā ienāk doma:
«Gaišai galvai liela loma —
Dabas spēki cirvi cilās,
Trieks ar sparu malku šķīlās!»

Kas par traku, tas par traku! —
Cirvis kombinēts ar aku! . .
Katris prātīgs cilvēks sminēs:
«Slimests malku giljotīnēs!»

Nu tik māte redz, ko slēpis
Dēļa nestais malkas klēpis:
Nolūzušu cirvja kātu,
Akas spaini sadragātu! . .

Deļa slinkums uztrauc mali:
«Ko tur staipies, muti plāti?
Piparkūku mīklu spaidi,
Mani citos darbos laidi!»

Slimests uzķer īsto āķi.
Apstrādāt kā mīklas blaķi:
«Tadiem spaidu darbiem varu
Izmantot pats savu svaru!»

Slimests kurn, kad jānokasa
Grīdai pielipusi masa:
«Saldam vielam nelāgs nīķis —
Lip kā plaksteris un piķis!»

Mate stav kā valģa sieta:
«Dikti mīklaina tā lieta:
Puika snauz kā šupuļiņķla,
Suns gul' piparkūku mīkla! . . .»

Janvāri vēl zeme plīka —
 Sniegs diezin kur izpalīka . . .
 Slimešts spriež par vēja dvašu:
 «Sniegs būs klāt ar šito pašu!»

Krit kā sausas lapas skaidas,
 Kamēr iznāk slēpes slaidas,
 Padarams vēl niecīgs sikums —
 Vienā galā liecams likums . . .

Vieglaki lai liektu loku.
 Slimešts mikstu vāra koku . . .
 Mate protestu ceļ skaļu:
 «Kas ar dēli maisa gaļu!»

Slēpotājs kad formā labā,
 Ačģārnības notiek dabā:
 Nokrišņi nav veidā cietā —
 Lietus uznāk sniega vietā! -

Slēpes nevaldāmi slidot,
Ja tās ieziežot, līdz spīdot . . .
Slimests mātei sviestu čiepis,
To uz savām slēpēm triepis! . .

Kārdinātājs iečukst: «Nemi
Nobārsli ar milziem zemi —
Būs tas pats, kas sniega kārtas,
Ziemā sportisti kur vārtās!»

Un kad veji sniegu vēti,
Slimests skrīen pēc slēpem klēti:
«Nu tik kājām, rokām abām
Sporta rikus siet pie čabām!»

Ausis džinkst kā miljons mušu:
«Zurkas! Jaunās slēpes pušu!
Izdariju lielu kļūdu,
Kad tās sviestā, miltos grudu!»

Slimesta masku balle

Rakstīts arīšā uz sētas:
«Masku ballē cenas lētas —
Pilngadīgiem nepilns lats,
Sīknaudā var būt tas pats!»

Mājās Slimests uzbruk tauvai.
Krepes uzliek sev kā lauvai:
«Ballē nepateiks neviens —
Mati, pakulas vai siens!»

Mātei saldā miegā dusot,
Ienāk dēls un iziet klusot:
Pagāns līdīs brunčus zagti,
Nevis teikt «arīlahunakt!».

Puisis sievišķīgā maskā
Projām sleidzas gaitā maskā . . .
Bet par strauju solis sperts —
Kresls krit kā lodes ķertis! . . .

Māte pamostas: «Kur brunči?!
Sapņoju, ka sveši runī
Mūsu klēti pienu dzer...
Zagļi tie, kas janoķer...»

Citādi kad nevar glābties,
Slimešs taisās sētā rāpļies
«Sēt es iežogots kā telš,
Viņā puse brīvs būs ceļš!»

Paliek dēls, kas mātes vairās,
Karājoties augstās slāirās —
Brunči to pie sētas sien,
Kājas tīrīnājas vien!

Slimešs, izģērbts viena veļā,
Nedomā vairs doties ceļā:
Nav tam velēts ballē diel,
Bet bez maskas gulēt let!...

Slimests pošas uz Preses karnevalu

Slimests izgriez tādu ziņu
Kas var interesēt viņu:
«Karnevāls, ko rīko Prese,
Būšot ista masku mese . . .»

Kalliņš vārās burbuļodams . . .
Kāds tam izskaidrojums rodams:
Ziepes vāra! — viegli sacīt,
Grūti sviedriem plīti slacīt . . .

Redzat nu, kas katlā taisīts:
Klisteris tur vārīts, maisīts!
Virumā mērc Slimests otru,
Lime karnevāla rotu . . .

Bikses gatavas, bet īraka
Sunim vederā, kā saka:
Lops, kas neprof kaunu, godu,
Izēd tukšu klisterpodu!

Slīmešs skrēja, Bobis mūka,
 Bīkses plīsa, zeme brūka ...
 Taja brīdī miesnieks brauca,
 Ko par «Teju Bendis» sauca ...

Teju Bende dusmas kļiedē,
 Vardus teic, kas veļ un dziedē:
 «Ko? Tev sakāri ar Presi?
 Vēlna vīrs tu tonier esi!»

Draugi veikalu šlēdz šādu:
 Slīmešs irēs vēršā adu,
 Kas bus kostīms nenoplēšams ...
 Parāds ilgtermiņos dzēšams ...

Slīmešs smīn: «Nu tēlot varu
 Drukas kļūdu ļauno garu ...
 Pirmo godalgu man spriedis
 Vai pa durvīm lauka svēdis?»

Slimesta slimbība

Slimests malku ved un domā:
«Nejūgšos vairs zirga lomā:
Ziemas laikā sviedrus liet —
Tikai zirgs par to var smjiet!»

Ledusauksta sniega pikas
Izkausēt uz meles plikas.
Aumajiem kad sviedri plūst —
Versi tas var kapā grūst! . . .

Sniega sukātājs kad šķaudas,
Runcis mūk, cik kājām jaudas,
Matei krūze krit un plīst,
Siltais saturs zeme list! . . .

Slimests gaudo: «Skavas, žagas
Mani dzen zem gultassegas!
Pretīgs viss, ko ļaudis ēd, —
Ģahģi būs jāzied! . . .»

Pusnaktī, kad māja klusa,
Lec no gultas viņš kā blusa.
Biezas maizes rīkas griež.
Sviesta slāņus virsū ziež!..

Kaķis spiedz kā leijerkaste:
«Māna nelaimīga aste!»
Slimests šnāc: «Sasodīts spoks!»
Uzbļaus māti — nebūs joks!»

Māte atklāj dela viltu:
«Izsmādeja putru siltu.
Sviestmaizes lai ir kur likt!
Paedīs, lec gultā — žvīkt!»

Viltus slimnieks prasa jodu.
Kopēja sniedz putas blodu:
«Netik man, ka mani šmauc —
Cielies, ģerbies, mežā brauc!»

Slimests sniega

Slimestiene cilā slotu,
Lai pa gurniem delam dotu:
«Pagalms piesuidzis un lauki —
Celies, ģērbies, sniega slauki!»

Slimests, pārvarējis miegu,
Gatavs cīņu sāki ar sniegu:
«Darbariks man sakombinēts,
Kads vel vesturē nav minēts!»

Strādājot ar jauno rīku,
Mugurkaulu jāliec liku...
Apmik locieties arvienu —
Vieglāk sniegā ārdīt sienu...

Sienu edis liesmu mēles,
Kusis sniegs no karstās kvēstē!..
Domās citādās ir teķis:
«Badišu — lai kauls vai speķis!»

Uzbrucējs pēc atentāta
Līpu rausta, muli plāta:
«Manu biezo, silto vilnu
Slimešts aiznes klēpi pilnu!»

Māte vaimanā: «To kaunu! —
Ziemas laikā apcirpt aunu!
Pats aiz skausta esi tverams.
Puspiķis izģērbjams un perams!»

Palaidusi aunu brīvē,
Māte dēla ūzas stīvē:
«Tagad savu resno galu
Sapazīstīni ar salu!»

Slimešts kurn par soda mēru:
«Manās biksēs apģērbt jēru —
Netaisnība tā ir tāda.
Kuru sajūt sirds un āda!»

Slimešts putru baudīja
Un uz grīdas splanģīja:
«Ar līk karstu edamo
Applaucēt var medamo!»

Edejs acis blisīna:
«Virumu sniegs dzīsīna,
Un es pats ar pušānu
Atbalstu to bušānu!»

Beidzis gardo maltīti,
Slimešts vēro: Baltīti
Kaimiņš rāj par vājumu,
Vedot ledu krajumu . . .

Ari Slimešts pamanas
Bobi iejūgt kamanas,
Braukdams domu risīna:
«Ledus visu dzīsīna . . .»

Sākas lejup šjūkšana.
Riesana un rüksana:
«Klausi manu rējenu —
Pārtrauc trako skrējenu!»

Māte plīti kurina,
Bobis brunčus purina:
«Atslāj katlu, klucēnu,
Glābļi nāc savu kucēnu!»

Glābēja rāj slicēju:
«Izbailes es trīceju:
Zināju — ar gausumu
Nesasniesi sausumu!»

Atmaksājas ciešanas,
Klapatas un skriešanas —
Zivju pilnas cabatas,
Svārku, bīkšu kabatas!

Gaisu ozdams, Slimests saka:
«Dikti pazistama smaka . . .
Kūts par tuvu nevar būt —
Deguns pavasari jūt!»

Māte kļiedza, aitas bleja,
Dels, uz kūti skriedams, smēja:
«Pīkīs, zevele un sers!
Vecai aļtai radies jers!»

Lielu brēku sacēj auniņš:
«Tadēļ vien, ka es tik jauniņš,
Nedriksti tu mani šmaukt! —
Savā mutē pienu slaukt!»

Zidīšanas beigu skalā
Māte dēlu raida ratā:
«Vari slinkot, apkārt klist —
Paši došu jeriem zist!»

Naktī atskan kaķu ņaudiens,
 Beg kā peles miegs un snaudiens...
 Slimests klausās: «Liekas tur
 Kaķus kāds uz iesma dur'!»

Kaķi ņaud tāpat bez iesma —
 Tā ir viņu milas dziesma,
 Par ko nevar cilvēks spriest,
 Zābakus kas grāsās sviest! .

Zābaks sētas otrā pusē
 Uzkrīt pāritim, kas kluse! . .
 Viņš kā lauva zobus griež:
 «To kāds sāncensis man sviez!»

Bargu sodu saņem sviēdējs,
 Pamāca to tiesas spriedējs:
 «Veca mila mēlerūs —
 Viņa mana līr un bū!»

Slimesta Lieldienu gaitas

Vista meklē kļušu kaktu,
Slimests iztulko šo faktu:
«Putnam prātā dēšana —
Nu būs olu ešana!»

Puisis galvasgēgā savā
Gluži karstas olas kravā.
Vista žēli kladzina:
«Bledis pedas sadzina!»

Sievas bēdas uztrauc gaiļi,
Darbā tas laiž knābja smailli:
«Izsalkušais badēkli,
Atdod sievai padēkli!»

Ciņa bija karsta, isa:
Spalvas juka, olas plīsa.
Slimests smaida: «Saturo
Šķidrā veidā paturu!»

Mate mazga svetku veļu.
Dēls, kā parasts, spēlē teļu —
Virvi neņem, ķivējās:
«Suns ap to lai stīvējas!»

Vecā rūc: «Pa platiem ceļiem
Aizbrauksi ar karusejiem —
Spranda kauļi lauzīsī,
Punu pierē dauzīsī!»

Izšupojis daiļo Klāru.
Sūpotājs ņem honorāru —
Olas spīgti krāsainas,
Svitrotas un lāsainas . . .

Parads viss nav olam džeams
Vel tāds nieka procenta plešams .
Lūdzu neatkratāties,
Kā tas darāms — skatāties!

Aprīti pēc silta piena
Slimestam vairs netek sliena:
Māga pienu nepanesot,
Padomā cits dzieriens esot ...

Kur kas apcerpams vai slaucams,
Slimests tur nav divreiz saucams,
Darba aizrautībā skurbis,
Kociņu viņš cauri urbis! ...

Zibenzēļi brāļi Lodes
Svilpodami nāk no bodes,
Palaidņi gar krūzi, podu
Garam nepaies ar godu ...

Puikas sulā siļķes skalo,
Sali ber un jautri čalo:
«Kas šo brūvējumu baudis —
Dienas divas baltu sļaudis!»

Slimešts, neredzējis brāļus
Sulā atrod minerāļus:
«Šini vieta zemes klēpis
Lielas bagātības slēpis!»

Diktē mantkārbas trakums:
«Roci -- atmaksāsies rakums!»
Puisis rok un sodas klusi:
«Dziļāk zeme sasalus! . . .»

Udens smeltis, ko ledu plaucet.
Bet tas nespēj vārnu traucēt --
Cepuri tā ceļ no zara.
Zagli slīpēti tā dara! . . .

Slimešts pukojās, kad kļuva:
«Sasodīti karsta zupa!
Paredzēšana man tāda
Šķinķiem noies dzimta āda!»

Atmodu svin visa daba.
 Ari Slimests lup uz slaba.
 Svīlpodams ka melnais strazds.
 Kuru sagūstījis slazds! . .

Kopā lasās Kranči, Dukši:
 «Ko šis svīlpj, kad nagi tukši!
 Brāji, dzirdiet — parpratums!
 Redzēts bledis nav tik glums!»

Tiktīdz Slimests kāpj no sētas
 Bīksēs caurums, lielos retas!
 Skaidri rada katris robs —
 Ieravis to sunā zobis! . .

Daiļa meiča, slaidu stavu,
 Uzlej sunim ūdensstravu!
 Slimestam par to liels prieks:
 «Daiļā, es tavš parādnieks!»

Puisis muļķis nav, jo zina.
Parādus kā jāldzina:
Meitai jāpieķer, kur kut.
Lai šī skrien, ka smiltis put!

Tikai tāds, kam mila krūtis.
Nakti «blūmīzeri» pūtis:
«Mīļā, slēgi vaļā grūd,
Lai man visas saubas zūd!»

Muzikāntam piere slapa:
Slēgi atgrūz viņas papa,
Kas kā pērkonš bārdā rūc:
«Prāģeri, pa diegu šļūc!»

Mierinošu medicīnu
Mājās slīmeštes dzer kā vīnu:
«Sodien kas uz nerviem krīt,
Varbūt novēlies būs rit!»

Jurģos Slimests skatījās:
Ratī ceļos kratījās,
Čikstēdami, kaukdami,
Jaunā dzīvē braukdami.

Dēls no mātes vadijās:
«Neskumsti, tā gadījās —
Prāts un kājas cilājās
Doties tālēs zilājās!»

Tāles bēg un vilina
Gājējs sviedrūs pilna:
«Kur gan lai šo vakaru
Ceļa kuli pakaru?»

Čiģāns viesi sveicina:
«Tūrismu kas veicina —
Skrīveris vai zāģeris —
Man tikpat kā švāģeris!»

Cigāni to šmaukuši:
Nakti projām braukuši,
Drēbes kulhās krāvuši,
Pašam gulēt ļāvuši . . .

Cigāns mējo vēligi:
«Kungi augsti, želigī,
Tumsā esmu kļūdijies,
Nevis blēdis rūdijies!»

Kaunam izbegl gribēdams,
Slīmešts skraida zibēdams,
Mežsargs, bēgli baidīdams,
Ker aiz astes smaidīdams!

Zilās tāles vērotājs,
Tālo ceļu merotājs
Pārnāk balts kā eņģelis,
Saravies kā kreņģelis! . .

Cepures, kas logā līktas,
Slimests verte: «Nav tik sliktas —
Dažas, liekas man pēc skata,
Maniem matiem būs uz mata!»

Vecais rāda puisi staltu:
Tas, lūk, grabjot naudu baltu —
Meneši uz plošiem braucot,
Divus draugiem alu saucot!

Slimests smere vecās čabas:
«Plostošanai tās vēl labas:
Papēdi skries ūdens iekšā,
Izlaidis to caurums priekšā!»

Bet par to, kas zemē līja,
Saka mājas policija:
«Pirms tu pļecos ņemi ķeksi,
Uztīri no grīdas kleksi!»

Nav pa jokam plošus vadit,
Upes gultni ķekšiem badit —
Amats šis liek stiepties, raudies
Un ar dabasspekiem kauties . . .

Vai no darba, jeb no maizes
Puisim uznāk vēdergrauzes! .
Biedris vaidetaju liko
Zupas katlu matsit rīko . . .

Karoti viņš zupa gremdē,
Vilka izsalkumu remdē . . .
Noliek brīnumus: apkust vaiņi,
Abus vaigus rota smaidi! . . .

Tad uz plosta notiek tracis:
Dīvas porcijas viens lacis!
Izedājs sniedz peldus krastu,
Atvadās pa gaisa pastu! . . .

Slimesta uzvara par mušām

Miega Slimests grozās, kasās,
Acu vakus atvērti grasās —
Mušas asinskārigās
Koz tam vielās vārigās! . .

Kad nav iespējams vairs gulēt,
Gulētājs sāk žestikulet:
«Plani ies jums, rūcējas,
Kārās asinssūcējas!»

Mušas viņu flotes bāze —
Putras bļodā, piena glāzē —
Slimests lēmis nīcināt,
Sist un pienā slicināt!

Māte vārdus ber ka pupas:
«Paliki bez bļodas zupas!
Kā tu mušas sakausi!
Ar tik biezu pakausi!»

Bodnieks mušpapiņu liela:
«Uztriepta tam lāda viela,
Zvirbuļus kas lipinās,
Ja tie virsū tipinās!»

Jauneklis brec rīklē pilnā:
«Glābiet! Mušpapiris vilnā!»
Runas nav par ļaušanu —
Jasāk matu pļaušanu! . .

Nodžinkst mušu propelleri,
Slimestu prats biksta: «Ķeri!
Ķaramākslā vingrinies,
Miesā, garā stiprinies!»

Piena kāstuve ar maisu
Tiris mušu pilno gaisu,
Slimests gulēs cēlienim,
Pasargāts no dzēlienim!

Slimesta ekskursija ziedoni

Ziedu laikā upes līci
Slimests kājam zālī miči,
Sajūsmā lauž puķu kātus,
Nāsis ievēl aromātus! . .

Vieglam gaitām kājas avis,
Cepuri no galvas rāvis,
Slimests pakāj dzenas košam
Puķu draugam lidojošam . .

Puisis meitu vārdiem skāra:
«Atvainojiet, daiļā nāra,
Skaistus tauriņus es keru.
Būsīt viens no tiem, es ceru!»

Liktēns kam lemis kregķus,
Uzlaiz tam uz pēdam zeņķus . .
Viens no tiem ņem piūša čabas,
Upes dzelme gremdē abas! . .

Sievīškis bez kavaliera
 Stāv kā sviestmaize bez siera —
 Kavalierim lielas bēdas:
 Nav no čabatām ne pedas! ..

Upei pāri viņa prasas:
 «Pārnesi — tev kājas basas!
 Otrā krastā atalgošu —
 Svīlinošu buču došu!»

Kāja slidēja — viņš klupa,
 Juka biežumi un zupa!
 Niknā balsī viņa spiedza:
 «Lempis — krastu nesasniedza!»

Upes vidū viņi šķiras —
 Katris savā krastā irās ...
 Tomēr šlimesls priecīgs kļuvis,
 Nirdams čabatas viņš guvis! ..

Slimesta peldsezona

Slimests dodas jaunā dēkā —
Vardi ķerti, kas pļava lēkā:
«Tadu īreknu eksemplāru
Noris starks ar mēli karu!»

Gūstīlāja acu priekšā
Varde ezerā lec iekšā!
Slimests gudro: «Nosliks, trakā —
Iekrita kā akmens akā!»

Slimestam čukst sirdsapziņa:
«Galu ģems bez tevis viņa!
Pienākumu neizmirsti —
Bikses meti, dzelmē nirsti!»

Meita krastā veļu skalo,
Sartaīs vaigs tai pēkšņi balo:
«Kumeļš zirgaplūkā zvidza,
Vai pēc palīga kāds kļiedza?»

Meita nagus matos grāba,
Slicēju no naves glāba:
«Vardes del ja tu to spēji —
Galvā puš tev viegli veji!»

Puisis pienākumu pilda,
Paskaidrodams: «Mijā Mildā
Maniem gadiem tu par vecu.
Tomēr nāc — es tevi precu!»

Vecā meita precinieku
Dzelme met ar jaunu prieku:
«Tadus vieglus ligavainus
Svaidu es kā salmu saiņus!»

Stārks un meita amizējas:
«Tukšā zvejnieks nāk no zvejas!
Ļoti bieži dabas straujas
Visās frontēs zaudē kaujas!..»

Slimesta siena laiks

Ceļ gaisā Slīmests šnaucamo,
Ož ēleri tā saucamo:
«Mans deguns jauku smaržu jūt...
Bet kur tās celonis var būt?»

Nem sienu viņš, sāk ostties:
«Šai lietā pietiek slostīties,
Tik skaidra tā, ka vienreiz viens —
Tas smaržotājs ir svaigais siens!»

Bēg krumos siena grābeja
Un baiļas blauj pec glābeja:
«Guļ siena gubā tēviņš svešs
Un krāc kā viesuļvētra mežs!»

Teic gulētājs uz blāvēju:
«Es gubā sienu zāveju!
Nu savu kļūdu gribu glābt
Kā nākas sienu ārdīt, grābī!»

Viņš darba tempu klusina,
Ar sienu sviedrūs susina:
«Nu redzu — siena kuškis sauss
Var noderēt, kad slāpjs aiz auss! ..»

Govs garšo siena kopiju,
Bet puisis baida lopiju:
«Kā sirdsapziņa ļauj un prāts
Est vasarā, kas ziemai krāts!»

Smej viņa: «Lopu biedēkli,
Kas pierē tev par piedēkli?
Ar pieri koka stumburā skrīet,
Man šķiet, par traku ir mazliet!»

Raud rūgli liela smejeja:
«No trakā kokā skrēja
Tā lopīgs ielramdīts, ka spēr,
Tiklīdz pie pupiem roku ķer! ..»

Slimests uzmet lūpu: «Cini.
Tu ar mani jokus dzīni —
Sauss kā gulta likies būt,
Bet nu bikses jāliek zūt!»

Velti viņš uz cini ēdies:
Mellenēm pats virsū sēdies! ..
Var jau arī ogas spies!
Un pēc tam tas mute sviest!

Udeni smej puisis dēlnās,
Sprauslādams trin lūpās melnās:
«Melnumus kad nenofris —
Māte ogas lasīt dzīs!»

Māte teic: «Ko slapsties, blēdies?
Mellenes tu esi sēdies —
Resgali pie traipa traips!
Rābs kā ogumaizes klaips!»

Ritā, tikko gaisma svīda,
Māte dēlu ogot rīda:
«Pilnu grozu mājās nes —
Uguni jau kuršu esi!»

Grozīnā, kur mīkstas ogas.
Sila zutis gulēt zogas . . .
Saldī ogotājs pats snauž,
Tuvās briesmas nenojauš .

Nikna kauja notiek silā:
Slimests garu bomi cilā,
Ari čūska galvu ceļ,
Vērodama — kur lai dzeļ?

Mate varonīgo dēlu
Bar, bet, diemžēl, jau par velu:
Čūsku šitot, ogu grozs
Sasīsts lupatlēveros! . .

Slimesta pūles bīskopība

Jūtas draudzīgas kur valda,
Dāvāna tiek sniegta salda:
«Slimestmat, šo medus podu
Tev tepat pa draugam dodu!»

Sausa maize rīkle sere,
Bet kad to ar medu smerē,
Dēls ar lielu labpatiku
'Nokopj mātes sniegto rīku'

Pusnakti, kad māja klusa,
Medus krājums strauji kusa,
Tecedams no mātes poda
Delam mute un uz zoda! . .

Vainīgais atz kajas raustams
Pierādījums rokam laustams.
Medus paliekas suc mušas,
Kārai mutei aplīpušas!

Slimešts dzen no siles lopus:
«Uzbuvēšu bišu stropus —
Bus man pašam sava drava,
Medus lielrupnieka slava!»

Dravnieks beg no bišu saimes:
«Nav man bīskopiņa laimes:
Cik es noprotu un manu —
Bītes mani nīst ka tranu!»

Biškopis vāc bites pļavā,
Spunde iekšā stropā savā:
«Ko jus te ap ziediem sīcat,
Lienat stropā, medu mīcat!»

Apkopts vajadzībās visas,
Sadzelts biškopis guļ cīsīs,
Bet par medu mātei saka:
«Pretīga man viņa smaka!»

Slimesta juras brauciens

Slimests škiele straume ziļā,
Sportisti kur airus ciļā:
«Airi mērk't un vilkt kā slotu —
Ari es to lietu protu!»

Kur viņš laivu «Nēģis» ķeris?
Domājat — viņš to bus speris? —
Soreiz pūsim pirksti tīri:
«Nēģi» ņemis viņš uz īri!

Viļņi šūpo: aijā, žūzū!
Airis straumē slid gar gūzū...
Pūsim aizkrit acu slēģi,
Straume jūrā inēs «Nēģi»!..

Vētra trako, Slimests stostās:
«Izbraucu bez korku jostas...
Dzīvību ja šoreiz glābsū,
Korķiem pīlnas ķešas grabšū!»

Izglabto uz kuģa klāja
Kapteinis, kā nūkas, rāja:
«Muldeši te vēl par sportu —
Likšu tevi mest par bortu!»

Amatā celts Slimests smalkā:
Kuģa pavāram likts talkā —
Lupatvišķi sauja vīstī!
Karotes un šķivjus šķistī!

Pavārs kliež un brēc par rautu,
Priekšniecības neatļautu:
«Šis te zupu strebļ un slavē,
Bet pats kapteinis lai gavē!»

Tiklīdz kuģa brauciens galā,
Krāns ceļ karumnieku malā . . .
Pavārs teic: «Mans spriedums galigs:
Slinks un badīgs bijī palīgs!»

Guletais kurn, segu sviežot
Krušu kurvī viņam spiežot
Guļamtelpas biežais gaiss,
Izguletais cisu maiss . . .

Uzcel Slimestiene vecā
Cisu maisu dēlam plecā:
«Vecos salmus kuti gāz,
Jautus perc un maisā bāz!»

Cuka jusmo: «Mūksta miga
Ka no padebešiem sniga!
Cūkas laime un paldies,
Jaunekli, tev līdzī ies!»

Salmus mūkstakus par vilnu
Saimnieks sola maīsu pilnu,
Bet, kas gribot salmos gult,
Tas lai nākot talkā kult . .

Puiši spriež par konkurentu:
«Dullais Slimešs mūsu Zentu
Nekaunas pie vestes spiest!
Nu, par to tam naksies ciest!»

Iemetuši stipru malku,
Dīvi puiši rīko talku:
Trešo maisā baž un kuļ.
Kamēr kluss un mierīgs gul!

Konkurentu, maisā sietu,
Puiši nes uz dzīvesvietu:
«Tur tad maisu vaļa siēs
Suni rīes un zirgi smies!»

Dela balss no cisu maisa
Matī lūdž, lai vaļa raisa:
«Maisā salmi nav, ne siens,
Bet lavs vienīgais lup viens!»

Rudens vētras trākie auri
Slimestam sedz pliku pauri
Prom pa ceļu gludu, platu
Žokejnicu veļ kā ratu!

Saker cepuri suns medīgs
Un tad paliek neuzvedīgs:
Nepieklājīgi un prasti
Ipašniekam uzgriez āsti!

Cepuri suns nes uz mājām,
Noliek slaucējai pie kājām
Un ar pazemīgu skatu
Pienu lūdz kā ubags latu! .

Lopiņš laimīgs mēli šauda:
«Izslapušam liela bauda
Trauku nomedit pa ceļam,
Siltu pienu dzert ka tejam!»

Meita suni rāj: «Kur skrīesi?
Pienam piekost grībi viesi?
Jaunekli, sper soli drošu —
Sunim tevi neatdošu!»

Meitas sirds nav cīrvja pietis —
Žēlo viņa to, kas cietis:
«Siltu pienu tev došu,
Čepuri kad izlabošu!»

Slimests čūkst: «Par labo sirdi
Sabučosimies, vai dzīrdi!»
Nepiekrit šī jōkam sītam:
«Esmu solījies citam!»

Uznāk istais ligavānis —
Lido sāncensis ka sāinis!
Laiks kad rudenīgi vējgs,
Cilvēks kļūst uz visu spējgs!

Slimests lapkriti

Tukšām kešām tukša krogā
Slimests nīkst un veras logā,
Rudens lapotni kur zelti,
Zelta lapas zemei velti . . .

Iedvesma liek ainu fiksēt —
Sīneps uz galda vikset:
«Bet uz mala krāsu tonis
Ir tāds pats kā lapu kronis!»

Viesmīlis ar jaunu prieku
Lauka lingo mākslinieku
Un ar žestu strauju, skarbu
Deguna grūž mākslas darbu! . . .

Gleznojums, ko autors oda,
Degunā un acīs koda:
Ilgi vēl pēc mirkļiem baigiem
Asaras tam rit pār vaigiem! . . .

Bēruumeita acu slūžas
Susina kā bērna gūžas:
«Netaisi nu acis slapas —
Ģan plauks atkal zaļas lapas!»

Viņa dodas frizēt matus,
Atstāj viņam bērnu ratus:
«Maziņā kad ēkst ū šauka,
Ratus šurpu turpu braukā!»

Skieledams uz malkas blūķi,
Auklis lapās gulda skuķi:
«Tev būs guļa mīksta, smalka,
Man par auklēšanu — malka!»

Aukle kliedz: «Vai esi jucis?
Lapas bērus, bet ratus — klucis!»
Slimesls labo, ko var labot —
Lapās laižas, lapām čabot! . .

Slimesta kara darbība

Par kariem Slimests lasīdams,
Jūt niezi, pats ko kasīdams
Līdz šim nevlens nav nodzinis ...
Kā «kara kašķi» nodzis šis?

Viņš kareiviskā spraiģumā
Trieck dakšas mīkstā maigumā!
Bet «tuvciņu» šo vēro «spieģ»,
Kas cisu maīsu duršlit līģs ...

Kā ienaidnieku sakausi,
Kad «bumba» trāpa pakausi!?
Kad kontuzēta miesa, gars,
Dilst acīm redzot ciņas spars! ...

Ak vai! Kriet gūstā karolājs!
Viņš pats un durklis zarolājs
Nu lopu kūti meslus rok.
Un tikko «gāzēs» nenosmok!

Ļauns spēks sviez gaisā žaketi
Un puisī līdz kā raketi!
Un beidzas trakais lidojums,
Kur ūdens sastāvējies glums! . .

Viņš vērsi dubļiem slacija
Un stratēģiski sacija:
«Tanks kara flotei netiek klāt,
Tādēļ tai nevar preti stāt!»

Šis galdā stiepts ne pērienam,
Bet ķirurģiskam vērienam:
Lai spārdās cietušais un kliedz —
Kas karā plēsts, tas jāsadedz!

Tiek karotājam «medālis»:
— Kas vienmēr kust kā pedālis,
Pats izdēdējis tievs kā skālis,
Tam vēders tukšs kā lietgabals!

Slimests kaujas ar bezmiegu

Atkal tumša malas visas.
Atkal Slimests pošas cīsis:
«Ziemas vakari tik gari,
Aiznigt meģīni, ja vari!»

Grūta gulēšanas gaita
Slimestam, kas matus skaita:
«Skaitļiem gurdināšu prātu,
Un tad arī miegs būs klatu!»

Skaitot gars kad nepiekusa,
Leka guletājs kā blusa:
«Noverots, ka miesā gurdā
Ielien miegs kā neģis murda!»

Lampa krīta, sega svila,
Čelas dūmu strukla zila . . .
Uguns dzešana kad gala,
Diena aust jau debess mala . . .

Krāmu tirgū gaismas avots
 Lietošanai sagatavots:
 «Sausu neturesi dakši
 Degs ta tukstols vienu nakti!»

Turpat pārdod gubas lielas
 Aizgrabjošas lasāmvielas:
 Kilogramu, kubikasi
 Sver un mēro — ņem un lasi!

Izlasījis lapaspusi,
 Slumests nožāvājas klusi:
 «Šis ir miega zaļes istās —
 Katrs teiks, kas acim ris tās»

Lasīšanas rezultāti
 lepricīna arī māti:
 «Tikko acis meta rakstus
 Apģūfās ka sīvens lakstus»

Slīmeņa Zelta svētdiena

Zelta svētdienā no rīta,
Pasaule kad krēslā tīta,
Slīmeņš tiek no gultas celts:
«Rīta stundai mutē zelts!»

Puisis, jūdies pats par zirgu,
Zaļo zeltu ved uz tīrgu.
Lai gan ļoti agrs rīts,
Pavada to skuķēns glīts...

Egļu vezums stājas slīdēs:
«Ceļa malas retās priedēs
Notiek kaut kāds divains joks —
Cilvēks kustas tur vai spoks!»

Runā «spoks»: «Te zemes klepis
Zelta kalnus sevi slēpis...
Mūsu noruna lai skan:
Puse tev, bet otra — man!»

Slimešts lūdzas, loka ceļus:
«Saimniek, tavus kartupeļus
Otrs blēdis nāca zagļ.
Solidamies zeltu rak!!»

Rīgā Slimešts balsi skaļā
Aicina pie zelta zaļā.
Un pēc stundām divām, trim
Nav ko blaut un pārdot šim.

Gredzenu, kas mirdz un laistās,
leteic vīrs, kas apkārt slaištās:
«Lēti došu, gem un brauc,
Līgavai to pirkstā mauc!»

Ziemas aukstums sirdi skarīs,
Šķiras inlētāju pāris:
Milas frontē pieteikts karš —
Zelta vietā pasniegts — varš!

Pēc pazīstamā modeļa
Tiek sieta līnu kodeļa:
«Teiks mute liela, maziņa:
Sīs bardainis — vecs paziņa!»

Lūdž Slimešts bērna māmiņu:
«Jel laižat mazo dāmiņu —
Es viņai Rīgu radišu,
Tur daudz ko priekšā stādīšu!»

Ved Slimešts mazo Mirdziņu
Uz Ziemassvētku tirdziņu.
Tur abi iekšā ķepēja,
Ko sniedza laipnā cepēja.

Sauc mazā: «Labo vecīti,
Nāc pirkšim brīnumsvēcīti,
Ko svešais krusttēvs spidina
Un ziemas kreslu klidina!»

Kļusi bāla seja maskotā
Ka svētku svece vaskotā —
Sprūk uguns bārdā piekārtā
Kā dārgā dzīves iekārtā!

Nu sākas bārdas plešana
Un ugunsreka dzēšana!
Kas kadreiz vaigus segusi,
Guļ zemē, pelnos degusi! .

Kad spēki izsīkst dzēšanā,
Tos atjaunoļ var ēšanā:
Kad nogurst kājas iešanās —
Tam patīk majup griešanās . . .

Beidz slīmešts savu vizīti,
Sniedz mazā savu bizīti:
«Se, jaunū bārdū darīni,
Pie zoda svetkos krīnīni!»

Sprukstiņš

Sprukstiņš slaukās. Suksis elš:
«Tiesa gan, ko ļaudis melš —
Dienās siltās, saulainās
Svist pat miesas kaulainās!»

Lai uz priekšu vieglāk jost.
Sprukstiņš kažoku met nost:
«Padusē to ucsišu
Atviegloti dvesišu!»

Nu viņš slaidus soļus sper,
Suksim laipnus vārdus ber:
«Plekodinu draudzīgi:
Okstiņu nes saudzīgi!»

Suksim uzbrūk ienaidnieks.
Okstiņu kam dirat prieks!
Sprukstiņš aci vērigu
Vēro ciņu zvērigu...

Kazoks, padusē kas nests,
Uzbrucējam virsū mešs,
Suni, paunā vistītu,
Sprukstiņš nes, lai šķistītu!

Pļesoņa gan dzelme sviests,
Bet pats sviediņš atziļ spiests:
«Grimst mans kazoks švītīgais,
Suns to gremde spītīgais!»

Suksi gaisā paceļ kungs,
Atvarā to iemet — pļunks!
«Manu mantu, garasti,
Aizstāvi kā parasti!»

Sprukstiņš soļo līks kā loks,
Katrā rokā puškažoks:
«Skatot sunu pļesumu,
Sāku sajast vēsumu!»

Gaidīdams uz daiļo Izu,
Sprukstiņš graiza koka mizu.
Pārsteigta būs viņa: «Diezī,
Vai tu pats tās sirdis griezi?»

Sprukstiņš Izai preļi šļūca,
Suksi valdīdams, kas rūca:
«Kungs man muli neaizspiestu,
Svešās dāmas ikri ciestu!»

Divi laimē tvīkst un stostās,
Trešais aizmugurē ostās:
«Izvēle man tagad liela —
Abām kajām mīksta viela!»

«Trakais suns!» — šī Suksi soda,
«Kājas mīkstumā man koda!»
Sprukstiņš piekrit: «To es ticu.
Iespaidojams lops ar vicu!»

Puisis lūdzas: «Mijā labā,
 Silbos ķerties — sunu dabā.»
 Pikti atcērt šī: «Ko naudi!
 Suns kad japer, tu to glaudi!»

Bet pēc laika sprīza gara
 Viņa zināmu šim dara:
 «Ja ar mani neizlīgsi,
 Gadiem darba namā nīksi!»

Ilgi Sprukstiņš lauza galvu,
 Kemēr nopērk viņai balvu,
 Suksi sien pie gultas kājas,
 Pats pa kluso atstāj mājas...

Pāritis slēdz kompromisu,
 Un pie tam — uz mūžu visu...
 Suksis atrāviens par vēlu:
 So jau sauc par «audzudelu!»

Sprukstiņa pavasara nemiers

Sprukstiņš jūsmo: «Suksī, dzirdi
Putniņš dzied ar visu sirdi!
Velti man tev, muļķim, teikt:
Pavasari steidz viņš sveikt!»

Bodē jūsmotājs ceļ troksni:
«Desas nevelos, bet koksni!
Naglu kaste? Lieta ies!
Ludzu, sveiki un paldies!»

Būris putnu parim deres:
Kamer kundze des un perēs,
Vīra kungs, no būra sviests,
Būs aiz durvīm sviļpot spiests!

Suksis kauc par savu stūri:
«Putnu draugs ar visu būri
Man uz ašes nerievēm krit!
Lupatas to nāksies tīt . . . »

Pārseji sedz miesas daļas,
 Apdauzīta zili zaļas . . .
 Sistas bruces sūrstēt rīms
 Cietušie kad miega grīms!

Bet kad sēta kaķu bari
 Dziesmām apsvaic pavasari,
 Sprukstiņš durvis vajā rauj
 Sūksim kaķus vajāt ļauj . .

Sprukstiņš runča asti rausta:
 «Nost no mana drauga skausta!»
 Raibais trijjūgs apkart jož,
 Kļaiņa, skrāpe, šnāc un kož . .

Brinums nav, ka kņada tādā
 Jaunas relas rodas ādā . . .
 Bet kas pavasari plīst,
 Brinumātri atkal dzīst.

Sprukstiņa viesis

Iet staigāt mūsu lutekli,
Kur gaisa slānis tirs.
Te plaušās neliens putekli —
To izjūt suns un virs.

Bet lietus uzdod lējienu,
Kas gājējiem liek skriet
Tik sprindzinātu skrējienu
Ka elpa raujas ciet!

Kā olas čaulā cāltis
Guļ muca virs un smeļ:
«Es esmu saules brālītis,
Ko, muļķa suns, tu rej!»

Bet aicina viņš Sprukstiņu
«Nāc, nolieces uz auss!
Te izžāvēsi bukstiņu —
Mans dzīvoklis ir sauss!»

Teic Sprukstiņš: «Brāli vārguli,
Nu lūgšu tevi es:
Pie manis nakti parguli,
Bet mucu līdzī nes!»

Tup mucā viesis sacīdams:
«Ar ūdeni nav joks,
Par daudz to virsū slaidams,
Var palikt balts kā spoks!»

Pa nakti viesis čībējis,
Čukst Sprukstiņš balts kā krits:
«Viņš pievācis, ko gribējis --
Es esmu «aptīrīts!»»

Teic Suksim vīna barotājs:
«Tev zagļa pēdas ost!
Bet es kā bruģots karotājs
Tam zaglo ņemšu nost!»

Sprukstiņa aprīlis

Sprukstiņš darbojas un domā:
Aprīlis nāk jautrā omā.
Jāpagudro maķenīt,
Kādus aprīljokus dzīt?

Irnieks it kā mekle maķu:
«Iri maksāšu, jums saku!
Maķs man pilns kā rītos trams,
Svarā droši — kilogram!»

Tad nāk «joks»: «Aprīll! Man keša
Nav pat ļāva daļa īrešā!
Tu pēc dienam trīsdesmit,
Ceru es, mēs būsim kvīll!»

Ari saimniece nav tēju
Kanna nesusi, bet vēju!
Irnieks par to dikti pīkts:
«Sodien izvākšos ka likts!»

Sprukstiņš boksterē bez elpas:
«Izdodamas gūtās telpas
Irniekam, kas drusku ķertis
Un jau citur lauka spertis!»

«Aprīlis» kad skan aiz stūra,
Sprukstiņš lec kā zvērs no būra,
Dūsmās liku spiedams dvest:
«Cilvēkus ap stūri vest!?!»

Plūškis tiko Sukšā pēli,
Abi uzsāk kara spēli.
Cīņā parplīst spalvu maiss,
Dūnu pārslam pildas gaiss . . .

Krēslā Sprukstiņš ceļu tausta,
Naktspatversmes zvanu rausta.
«Aprīlis mums lika gurt,
Degumus uz zemi durt! . . .»

Sprukstiņa pupolu bodīte

Uz ielas stūra Sprukstiņš stāj
Un savas domas vāļā plāj:
«Kā pūpoliņi vēlušies
Un kāda cenā cēlušies!»

Par pūpoliem kam naudu šķiest,
Kad te tos var par brīvu griezt?
Tā Sprukstiņš gudri prātoja,
Pic kārkļu krūmiem kātoja.

Ak, piķa biezenis un sērs!
No krūma izlec drausmīgs zvērs!
Vēl šodien smiltis ieplaka,
Kur Sprukstiņš bailēs pieplaka!

Kungs suni sāuc un sviļņķi ka strazds,
Bet nenojauš, ka draud tam slazds:
Bargs virs ar vāihstiem zvēriem
Šo vēro skatiem vērīgiem...

Liek vecais iebrucējam ciest:
«Tev nebūs svešus krāmus griezt!
Pats jūti, cik tie kodīgi,
Kad iegūti nav godīgi!»

Steidz Suksis savu kungu glābt,
Aiz biksēm uzbrucēju grābt!
Bet Sprukstiņš naidu kurina:
«Tā iet, kad bikses purina!»

Pēc kara miera līgums skan:
«Ja pūpolus tu dosi man,
Tad Suksis dusmu pauduma
Tev neklus bīkšu audumā!»

Bet Pūpolsvētdienā viņš kliedz:
«Te tādus pūpolus jums sniedz,
Kas darba dienas saudzēti,
Sai svētdienai vien auzēti!»

Sprukstiņa Lieldienu putns

Jautra omā Suksis skraida.
Vistiņu līdz nāvei baida.
Nabadzīte ķerc: «Kudēt!
Ka no suņa izbēgt spēt!?»

Sprukstiņš apmierināts smēja:
«Vista bailēs olu dēja!
Tiesa, laiks sākt olas krāt —
Lieldienas būs rītu klāt...»

Atradējs stiepj garu ģīmi:
«Kas man ķešā lējis līmi?»
Ta nav līme — līpīgs, glums
Ķešā lījis olbaltums!

Sukšā mēle gara, kāra
Labprāt mitro drānu skāra:
Suņa mēlei olu traips
Tīkamāks kā maizes klaipts!

Sprukstīnš kāpj uz tirgus pusi,
Sevi kalkulēdams klusi:
«Acumirkli neaplēst,
Lieldienās cik oļu ēst.»

Siets pie groza lielais dējējs,
Uzmudina to pats sējējs:
«Esi tītars tu vai zoss,
Oļu pilns lai būtu grozs!»

Tirgū galvots: «Putns dējīgs —
Pilnu grozu piedēt spējīgs
Tādam, kas to labi kops
Un ar ēsmu nebūs skops!»

Ritā gaiļa dziesma skaļā
Sprukstiņam ver acis vaļā.
Nu viņš atzīst: «Tiesa gan —
Tukša muca tālu skan!»

Sprukstiņa rosība Spodribas nedeļā

Spodribu kad godā ceļ,
Sprukstiņš pilnu spaini smeļ.
Suksim iedod lupatu:
«Nesi to kā drupatu!»

Kamēr Sprukstiņš darbā svist,
Suksis manās gultā list,
Spilvendrānu smuledams,
Pats tai virsū gulēdams!

Vainīgo ķer pelnīts sods:
Ūdeni tas mērķts kā pods,
Spodribā lai laistītos,
Spīvenos kad slaisītos!

Notiek tā, kā sacīt medz:
Ko nu lops no laba jēdz!
Nomazgātais Suksilis
Apvārtās kā ruksilis!

Majās viss kad tirs un spožs,
Kungs teic sunim: «Esi možs!
Netirību bisimies —
Pirti tiri trisimies!»

Pirtnieks Suxs ievest dzied:
«Sunelis lai mājup dzied,
Pats tu vari skaloties,
Sunim nepedaloties!»

Sprukstiņš pirti garu lej,
Suxsis ārā laudis rej:
«Svešus projām baidīšu,
Savu kungu gaidīšu!»

Pirtnieks ātru tiesu spriež,
Sprukstiņu uz ielas sviež:
«Suns ar savu modrību
Tev lai gādā spodribu!»

Sprukstiņa ekskursija Sulu menesi

Somā, veidota no koka,
Sprukstiņš desas luņķi loka:
«Ieša, Suksi, šifāds likums
Mūsu apetītēm — sīkums!»

Ekskursantam brīvā dabā
Apetīte ļābu ļabā:
Pats viņš nokopj desu mīksto,
Draugam atmet adu sīksto!

Sausais azaidis slāpes rada,
Suksi suņa instinkts vada:
Apkārt skraididams pa lauku,
Uzodis viņš pilnu trauku . . .

Sprukstiņš Suksim atņem podu:
«Ludzu, atkāpies ar godu!
Atputīni savu mēli,
Lauj man remdēt slāpju kvēli!»

Ūdens pelķe saules sildīts,
Kurkuļiem un vārdēm pildīts,
Tādām sula jāatvieta,
Dzeršanai lai laudis lieto!

Suns un saimnieks pilni naida
Sulu laupītājus spaida:
Suni vārta suns kā puķi,
Viram virs liek izdzert duļķi!

Slimnieks spaida zvana pogu:
«Vēlos dakteri vai jogu,
Kamer neesmu vēl likis —
Veders kurkst kā varžu dīķis!»

Arsts šim teicis: «Tici, ceri,
Gultā liesies, zaļes dzeri,
Cītādi, kad berzi lapos,
Vāri nokļūt Meža kapos!»

Sprukstiņš jūsmo: «Tikai maijā
Gais tik maigi vaigus paijā!
Bet vēl maigāks kā šis glāsts
Liekas lapu zaļais klāsts!»

Gājējs iet un acis bola:
Beidzas romāniņš uz sola,
Milas saites īrst un jūk —
Si vēl sež, bet šis jau mūk!

Sprukstiņš lieto mēli mikstu:
«Ludzu, piedāvāt vai drikstu?»
Viņa izdveš: «Ak, paldies,
Saldumi pie sirds man ies!»

Koniektes viņš viņai devis,
Turpmākais nāk pats no sevis:
Acis kvēlo, vaigi svīlst,
Atstatums starp abiem dilst...

Elš viņš, kājām vaļu jāvis:
«Sāncenis uz mani šāvis —
Lodes vien gar ausīm dzīnkst!
Jāmūk, kamer nesastingst!»

Nu viņš atzist: «Vilos smagi —
Lodēm taču nava ragi!
So par maijvaboli sauc,
Maijā tā pa gaisu brauc...»

Draudzībai ar zaķpastalu
Veloties šī darīt galu:
«Otroreiz tik bailīgs tips,»
Viņa teic, «man nepielīps!»

Sprukstiņš atriebj savu godu,
Vabotēm spriež nāvessodu:
«Kukaiņi, kas ļaudis šķir,
Mani ienaidnieki ir!»

Atkal Sprukstiņš ceļa jūtis:
«Lopiņi kad nenikst kūtiņš,
Cilvēks, kas vēl mūros smok,
Pats sev tiši kapu rok!»

Dzidrais gaiss un daba zaļā
Sprukstiņam ver muti vaļā:
Viņa aizsmakušais bass
Skan kā nesmerēta ass!

Pēkšņi lauka lien no kuma
Galva ragaina un druma!
Dziedonim sak notis jūkt,
Bailes nezīn virs, kur sprukt!

Dziedoni kā pelaymaisu
Svaida baurtoļajs pa gaisu!
Loli dramatisk's šis skats –
Cietušaīs to izjūt pats.

Ganu meita Garā Baba
Visiem cietējiem ir laba –
Nikno vērsi vajāt steidz,
Lai tas puisi kratīt beidz.

Verša jātnieks zeme kritis.
Vietu vārigu sev sītis . . .
Atkal Baba talka skrien.
Pakrituso kājās slien.

Sprukstiņš saka: «Redzi, dzirdi,
Dāvāju tev roku, sirdi!»
Viņa atbild: «Veja rats,
Paturi tas mantas pats!»

Atraidītais puķes bārsta,
Majup ejot muti varsta:
«Visas cerības kad irst –
Ziedoni lai ziedi birst!»

Sprukstiņa pardzivojumi ziedoni

Dažu skaistu ziedu
Meiņa plūc un dzied:
«Liktlen, putnu biedu
Milēt nepiespied!»

Viņai nobāl vaigi,
Puķes zālē krīl,
Viņš tai uzsauc spraiģi:
«Jaunkundzīt, labrīt!»

Dzīru spirdziņošu
Puisis meitai sniedz:
«Turi dūšu drošu,
Labāk dzer, ko kliez!»

Ši par gardo malku
Viņam puķi dod:
«Kas par smaržu smalku —
Izšņaucies un od!»

Brašais puisis mokās
Brec kā kazlēns mazs:
«Ziedu lapu krokās
Slēpās dzelons ass!»

«Sasodītā bite!»
Sprukstīnš smagi vaid, —
«Suksit, vēlreiz šite
Meli pāri laid!»

Mēltaī sirdsapzīna
Liek pie puīša skriet —
Veikliem pirkstiem viņa
Mutī sien tam ciet . . .

Sarežģīta lieta:
Ediens galdā likts,
Mute cieši sieta,
Jāraud kā pie biks . . .

Sprukstiņa Ligo dziesmas

No laukiem vesti nesīs pasts:
«Tu, Sprukstiņ, būtu krustdēls prasts,
Ja Jāņos Rigā badotos,
Uz laukiem neparādotos!»

Svērts vienā sainī kaut kas salds,
Bet bagātāks lai svetko galds,
Pērk Sprukstņš vel ko sāļāku,
Kas vedams ceļu tālāku...

Lai isāks būtu laiks un ceļš,
Viņš nesēž, nolaidies kā teļš,
Bet uzbilst blakus braucēju:
«Ar konfektēm vai traucēju?»

Kad ceļam garajam nāk gals,
Trūkst resnais desas dižgabals —
Nav arī Suksis gavējis,
Bet ēzdams laiku kavējis!

Viņš klusi pukojas un rūc,
 Bet viņa Jaņu zāles plūc:
 Ar dziesmām sirdis sildīsim
 Un par to māgas pildīsim!

Bet tiklīdz Sprukstiņš muti ver,
 Pie ausim klausīfāji ker:
 «Tam puisim gan ir maujamais,
 Viņš blauj ka lopiņš kaujamais!»

Lai lielai mutei būtu darbs
 Un nepespruktu blāviens skarbs,
 Liek darboties tai ešana,
 Kā arī slāpju dzēšana!

Kad dīezgan ligots, ests un dzerts,
 Guļ ligotājs ka lodes ķerts:
 Tam liekas lieta zināma,
 Kā Jaņu diena svināma...

Sprukstiņš siena talka

Sauc meita puisi braso:
«Nāc talkā sienu vākt!
Kas maizi ēd un dvašo,
Tam ražot vajag sākt!»

Cel Sprukstiņš klēpi smagu
Un stiepj to šķūni bāz:
Lai redz šī vira nagu,
Kas var vai kalnus gāz!

Pie zemes nesējs placis
Un pauri tura ciet:
«Siens aizsēda man acis
Un lika pakšī skriet!...»

Skābs šķidrums koka traukā,
Par skābputru ko sauc,
To visu tempj viņš laukā,
Ne vaibstu nesarauc...

Krīt sienā «putras pumpis»
Un teļa balsi bļauj:
«Draud pušu plīst man rumpis!
Tāi jods to putru rauj!»

Nu slimais klusi basē:
«Man mutē iebāzts siens,
Un slimo magu mase...
Tas ir kā vienreiz viens!»

Pēc masāžas sāk duša
No padebešiem krist!...
Nu slimais skrien kā muša,
Ko cilvēks taisās sist!

Trūkst sirdi stīga smalka —
To tikai viņa jūt...
Viņš vīpsnā: «Beigta talka.
Un tā tam vajag būt!»

Sprukstiņa laika pareģojumi

Grauz' Suksis zāli zaļu
Ka sīksku zirga gaļu...
Bet Sprukstiņš spriež: «Ka likts.
Laiks draņķīgs būs un slikts!»

Pret laiku sliktu, bargu
Viņš nēmis lietussargu.
Bet tik vien puš un list,
Cik pats spēj elst un svist!

Pie azaida kad svilpo,
Suns ātrām kājām cilpo:
«Kungs nemedz vārdū lauzī,
Tur būs ko lakt un grauzīt!»

Par nolaizīto šķivi
Prieks plūst uz āru brīvi:
«Rīt visi memie sauks:
Cik laiciņš saulains, jauks!»

Laiks atkal draugus āzē:
Zem koka lietus gāzē
Tie tikko paspēj stāt,
Kad perkonnegais klāt . .

Šķej gaisu drausmīgs grāviens.
Zem koka atskan blāviens:
«Mūs liktens lēmis šķirt! —
Man, Suksit, nolemts mirt!»

Kad norimst lielais tracis,
Ver «mirējs» muļi, acis:
«Koks zibenbultas šķelts . . .
Lai dzīvo zaļais zelts!»

Čūkst krasu zaļas šķilas,
Čūkst lupas aukstas, zilas:
«Gan malka degs, kad zūs,
Un saukains laiks reiz bu!»

Dzīve iet kā ķinīti:
Kaja ķeras cīnīti,
Soļotājs un skrējējs labs
Sūnās noveļas kā stabs! .

Kritējs ceļas lenītē,
Sacīdams par sēnītēm:
«Pakāļkājās. Sūksi, draugs.
Ķērās man šis meža augst!»

Sūns ar skaļu rīešanu,
Kūngs ar žīglu skriešanu
Kā nu kurais spēj un māk.
Uzbrukumu sēnēm sāk . . .

Viņš ar sēņu guvumu
Vēro viņas luvumu:
«Ģīlītam melītiem labprāt
Katrā laikā taisos klāt!»

Smaidot smaidus laimigus,
Raidot vārdus glaimigus.
Viņš grib viņai izpatikt,
Solās sēnes grozā likt . . .

«Tavas sēnes lārpainas,
Kraupainas un kārpainas!»
Viņa sašulumā sauc,
Grozū viņam galvā mauc!

Suksis gurd: «Ši Marija
Kungam pāri darīja,
Tāpēc droši varu kost
Kreiso kāju viņai nost!»

Šis šās paglābt starājas,
Ši šim kaklā karājas!
Šalc ap viņiem zaļais mežs:
«Sēnes tuvina, kas sveš!»

Toms Tūļa

Bar Tomu radniecē:
«Ko tupi liks kā sliecē?
Ej pagalmā vai silā
Un malkas cirvi cilā!»

Pilns darba prieka, spara,
Toms tver pēc zajā zara,
Bet ar to zaķi biedē
Un darba prieku kļiedē . . .

Liels prieks dzīt zaķim pēdas,
Bet gādās arī bēdas —
Kad piemēram, ar troksni
Skar piere meža koksni! . . .

Toms sacis sodīt koku,
Kad sajūt smagu roku,
Kas nogrābj šo aiz skausta
Un šurpu, turpu rausta! . .

Uz klusas meža takas
Toms ņurd: «Nu kaklā sakas!
Ja uguns šķīļas plintē —
Līdz kaklam esu tintē!»

Aiz dzelziš kalta loga
Sargs noliesālo sloga:
«Te tādiem miera osta,
Kas zaļos mežus posta!»

Toms par daudz pie svētku galda
Lietojis no sūra, salda:
Nu tam nedzēšamas slāpes,
Slikta dūša, galvassāpes . . .

Neba Toms aiz liela prieka
Loka augumu kā slieka:
Skāidrums iekšās rada «bragu».
Kas ka inde plauce magu!

Ienak krustmāte no lauka,
Tomu gāz uz galda, brauka:
«Teicu, kad pie galda sedies:
Nepadzeries, neparēdies!»

Krusttēvs domā: «Māgas kaite
Slīmais sienams stiprā saite,
Apkārt trenkājams kā teķis,
Kamēr nokrit liekais spēkis!»

Notrenkālais gaitā gurdā
Gultā lien kā nēģis murdā,
Krustmāte šo sasedz silti:
«Miegs lai acis put ka milti!»

Otrā ritā soli spraigā
Krustdēls Toms uz rokam staigā!
Krusttēvs teic ar labpaliku:
«Nogriez zēnam biezu riku!»

Toma Tuļas siena transports

Uzdots Tomam ziemas dienā
Braukt uz meža pjavu sienā.
Pulsim acis priekā spid:
«Slieces kā pa taukiem slīd!»

Bēris soļo pilnā jaudā,
Braucējs laižas saldā snaudā
«Papūlētis bija vērts —
Sienā sēdekļis tik ērts!»

Siena vezums deg kā lāpa!
Dzēsējs sniegu met, kur trāpa,
Un pa starpām izsamist:
«Bija smēķim sienā krist!»

Lahums viens no ugunsgrēka:
Dzēsējam kad pietrūkst spēka,
Slapjās plezmas dūmos žūst,
Tikams siltums kaulos plūst! . .

Pārdomādams savu kļūmi,
Jālnieks jāj uz māju drūmi,
Tikai bērim šķiet, ka zviegt
Par to joku nevar liegt!

Sods nav stingrs, stingri nemot:
Sienu, lopīnlem ko gremot,
Tomam likts pār pleciem nest,
Pīpošanas kāri mest . . .

Toms Tuļa meža darbos

Krustmāte sniedz maizes kuli:
«Meža darbus nenogūli!»
Atbild Toms: «Lai velnu dzitu,
Nenem cirvi asi trītu!»

Biezokni pie ugunsкура
Mallīti Toms krievnu tura:
«Nu, kad mājā vitamīni,
Koki gāzīsies kā līni!»

Toms, kā pieteikts, neaizsnauzas,
Bet ar zarlem meža laužas:
«Sarts lai gruzd, kur brīžos brīvos
Sildīt pirkstus aukstos, sīvos.»

Maizes kule, zarā kārtā,
 Deg ka mocekle uz sārta!
 Mētelis, kas Tomu sedzis
 Varonīgi līdzī dedzis . . .

Toms pie ugunscura dūmiem
 Ļaujas prātojumiem drūmiem:
 «Atkal grēkuūzis būšu . . .
 Ko nu krustmātei lai pūšu?»

Meža strādnieks, skujām klājies,
 Stāsta, kas uz meles krajies:
 «Mēteļi un maizes kuli
 Vilki norija ka duļļi!»

Krustmāte guļ slima cisās,
Tomu riko gaitās visās:
«Kusties tak, kad tevī sauc!
Gotiņas ej baro, slauc!»

Runcis slaucēju uz kūti
Pavada kā brūtgāns brūti!
Draudzība tā nav, bet vilts:
«Varbūt atlēks pieniņš silts?»

Grūti divās frontēs karot —
Pienu sargāt, govīs barot:
Kamēr pats ap sienu svīst,
Pienu upe sniegā list!

Izgudro Toms paņēmienu,
Kā nav jāpūlas ap sienu:
Vieglāk govīs laukā vest,
Nekā pašam sienu nest!

Redzot neparastās ainas,
Slīmā aizmirst savas vainas:
«Krustdēls padevies man glups —
Pašai jāiet raustīl pups!»

Sliktam lopkopim par sodu
Pagalmā sniedz putras bļodu:
«Pašam būs tev baudīt, just,
Aukstumā kā mute kust!»

Toms Tuļa sievietes gusta

Toms ar lauku radu zirgu
Maiku ved uz Rīgas līgu.
Pietiek divjūgam ko svist —
Atkusni sniegs kūst un šķīst . . .

Meitu, ziedošu kā nelīki,
Puisis vizina pār peļķi:
«Nav man ilksis iejūgts teļš,
Kuru biedē dūdensceļš!»

Pekšņi daiļā pasažiere
Peļķe mirkst kā taukos niere! —
Rāviens negaidīts un spējš
Rauj no vezuma kā vejš!

Sniedz viņš viņai pātagkātu:
«Nevilcinies, ķeries klātu —
Gribu tevi krasta raut,
Slapjumu kur vares žaut!»

Pātagu ceļ meičas roka,
Bailēs puisis ceļus loka:
«Vainīgs neesmu, nūdien,
Ja mans zirgs par ātru skrīen!»

Slapjā daiļava par spiti
Tomam kurināt liek plīti:
«Kaut vai pušu plīsdams pūt —
Sausai vajaga man žūt!»

Gramatu par smalko toni
Toms ņem izlasīt ar joni:
«Kad būs «tonis» galvā kalts,
Būšu iznesīgs un stalts!»

Ja kas kaimiņmammai lūdzams,
Zirgs nav goda ratos jūdzams —
Toms šo uzdevumu veiks,
Smalkā toni darīs, teiks . . .

Kaimiņš rādījis caur rūli:
«Raujās vecene pa kūti . . .»
Smalkums, grāmatā kas gūts,
Tomam klauvēt liek ple kūts! . . .

Acis Tomam rindas melnas:
«Roka skupstāma virs delnas
Dāmām, kurām mājās virs,
Pirksts lai gredzenots vai tirs!»

Sadusmojas kaimiņmamma,
Laidarā skan viņas gamma.
Mēslainē kad ciemiņš sperts:
«Tāds kā neriktīgs un ķertis!»

Krustmāte ķerc toni skarbā:
«Bikses nosī un slājies darbā!
Vēlies mēslu čupā list —
Mazgādams pats vari svist!»

Toms Tula guļ «gripu»

Toms vaid: «No pleciem galvu ceļ!
Lai udeni kāds cits tev smeļ,
Man bailēs visi pulsi dīpa:
Vai nebūs piesitusies gripa?!»

Liek krustmāte zem segas list,
Dzert karstu tēju, krieviņi svist:
«Kad tējas krūzi tukšu dzeri,
Zem rokas paņem grādizeri!»

Nāk blēdim prātā padoms labs:
«No karstas tējas dzīvsudrabs
Pa grādu kāpnēm leks uz augšu,
Bet grādus es par saviem saukšu!»

Toms punktīrē: «Drošs paliek drošs —
Pret ēsmu būšu noraidošs.
Nē, vecenī, ar putru siltu
Tev neatmaskot manu viltu!»

Bet tiklīdz slimnieks jūtas viens,
To ēdiens velk kā vērsi siens.
Un saista karotei kā burvis —
Viņš nedzird pat, ka veras durvis ...

Kad viltus slimnieks atmāskots,
Tam apģērbs, ūdensspainis dots:
«Ej svaigā gaisā, hlēdi, meli,
Aiz slinkuma lai nesapēli!»

Toma Tūļas bēdīgas Lieldienas

Toms virves kopā saista
Un čukst: «Cik viņa skaista!
Ka virves mezglu cietu
Lai liktenis mūs sietu!»

Iet svētku dienā paris
Liz šūpotnēm, ko kāris
Toms pats ar gudru ziņu —
Lai iekarotu viņu . . .

Bet pēkšņi virves trūka,
Šī lidoja kā pūka . . .
Redz Toms, kas virvi tura.
Tā aizpland prom kā bura!

Krit staignā purvā viņa.
Viņš laipu mel uz ciņa
Un lielās pūlēs staipās,
Līdz izceļ šo uz laipas . . .

Bet viņai nikna daba:
Uz pakauša kā staba
Tā oļu saini šķaida
Un Tomu ratā raida!

Toms savu galvaskausu
Dod Krancim laizīt sausu:
«Šis Lieldienas vēl gadiem
Man guls uz nervu vadiem! . . .»

Toms par zibegbultam smaida:
«Elektriskās dzirkstis skraida!
Uguns lai debess gail,
Man nav tādu joku bail!»

Atskan apdullinošs grāviens,
Lielbnieka bailīgs blāviens:
«Ešmu pārkonbultas ķerlis,
Paša raktā bedrē sperts!»

Muti varsta Toms un acis:
«Krustlēvs mani zemē racis,
Pazemē lai strava plust? . . .
Tencinu . . . Man mute zūst! . . .»

Kontuzēto radnieku
Vecie stiepļ kā skudra slieku:
«Kaut gan speciģi sit pulss,
Galviņa zēns gluģi dulls!»

Vecais kurn par zāļu šņabi:
«Varējām to izdzert abi!
Pudeli ja sausu lāks,
Puika palīks gluģi traks!»

Rīb zem ratiem tīlta posmi,
Toms kā trusis zaudē drosmi,
Bailes šķubina to: «Mūc!
Kļau, jau atkal pērkons rūc!»

Toms Tūļa ziedoņa laika

Toms demonstrē, cik gruti
let ziedoni gar kūti:
Viņš atrā gaitā jož
Un ņurd: «Pē, kā te ož!»

Bet turpat plavas malā
Viņš stāv kā baka salā
Un gaisu nasis rauj:
«Te smaržas sirdi skauj!»

Kam ziedus raut un postīt,
Ja tos tāpat var ostīt!
Var arī rāpus šļukt
Un ziedu smaržas sūkt!

Bet suns par estētiku
Ne kaulu nedod plīku —
Viņš zin: kas visu ož,
Tam dažreiz jāiekož!

Toms netup valrs kā clnis,
Bet, galvu svārkos tlnis,
Sāk sunim virsū brukt
Un liek tam bailēs mukt . . .

Cik dziļa vircas aka,
To izteic stiprā smaka,
Kas Tomu neatstāj,
Kaut ziedi zemi klāj! . .

Kaimiņmeitas vaigiem sartiem
Ligodamas iet gar vartiem.
Toms, tām labudienu devis,
Ielūdz vakarā pie sevis.

Toms pie alus mucas zogās
Kausus mutē smeļ kā ogas:
«Meitiņus lai dejā grieztu,
Dūša jāpiesien ar miestu!»

Meitas vēl pa savām mājām,
Toms jau iet uz četrām kājām:
Puisi Jānu alus dvinga
Gāz kā Goliatu lina! . .

Toms ar «zāģešanu» savu
 Uztrauc visu bišu dravu:
 Krākšana, kas nofiek zāle,
 Sadzirdama lielā tālē ...

Atriebīgas bites dzēliens —
 Beidzas garais miega cēliens,
 Degunu Toms pirkštiem spaida:
 «Kukainis te indi laida! . . .»

Līgotāji Toma sētā
 Zobgalīgas frāzes mētā:
 «Nē, ar tādu žūpas snuķi
 Jāņos neplūkt milas puķi!»

Soreiz krustmāte ceļ kašķi:
«Atkāpies no poda, našķi!
Ievārijums, ziemai līkts,
Izkustināts paliek slīkts!»

Aprimis kad bargais rājiens.
Grozis tiek Tomam dots un mājiens:
«Še tev grozs un ej, kur sils
Mellenēs stāv melni zīts!»

Mežā puisis mētras plūkā.
Ogas mutē ber kā lūkā:
«Kamēr ogas mutē birs,
Cilvēks badā nenomirs!»

Atsēsties velk māga pilnā
 Sūnā mīkstajā kā vilnā,
 Acu plakstiņi krit ciet,
 Mežs kā milzu gulta šķiet . . .

Acis, kur vēl miega mīgla,
 Nezvērs ķirzaka šķiet žigla,
 Meža mierā troksnis celts:
 «Glābiet! Esmu čūskas dzelts!»

Mājās pārņāk Toms pēc velna:
 Baltā veļa, mule melna!
 Briesmīgākais — briesmu stāsts,
 Kā viņš kots un zemē gāzts!

Toms Tuļa mājas darbos

Steidzas krustmāte uz plavu,
Tomam uzdod darbu savu:
«Vienu atstāju kā bāri,
Lai tu mājās putru vāri!»

Pāvārs steidzas ātrā gaitā:
«Kālorijas putru maītā,
Liesmas, augušas par lielu,
Dzen pār bortu uzturviel!»

Prātīgs padoms rodas briesmās:
Kattā šķidrumu liel liesmās!
Ugunij kur uzlīst zupa,
Paliek melna ogļu čupa . . .

Putraimūs, kas paliek pāri,
Vista uzlasa ar kāri,
Talkā saucot cāļu saimi:
Tek, tik, tek, ak tavu laimi!

Jauno zupu katlā smeļot,
Tomam iznāk lejup ceļot,
Murminot: «Pie visiem jōdiem!
Jākrit būs līdz pašiem grodiem!»

Bet viskritiskākais bridis,
Tikko Toms no akas līdis —
Krustmātei tad runa šrūpa:
«Slikoni, kur siltā zupa?!»

Toma Tūļas ganu diena

Mauj gotiņa pa kūti,
Un saimniecei iet grūti:
Nav uzmodināms gans,
Kas raustīts tiek kā zvans! ..

Ir ganam mute pļāta,
Un suns tāds pats uz matai
Tam muti vārsta miegs,
Un stāpās pats kā diegs!

Miegs atņemts kā ar roku:
Skrien vāvere pa koku,
Suns skraidīt sāk un riet,
Gans piebalso: «Ņem ciet!»

Toms svietriem vaigā raujas
Un riko «gaisa kaujas»,
Bet velti spēkus šķiež —
Viss garām iet, ko sviež . . .

Kad Tomam ganu diena,
Skrien govs uz mājām viena —
Tad lopīš, ja nav stivs,
Var apkārt skraidīt brivs!

Draud krusmāte ar stību:
«Pats skrandās, kāju klību —
Tāds izskatoties gans,
Un esot krustdēls mans!»

Ražens lietiš rasina,
Puisis nazi asina:
«Paries lietus — lēnītēm
Galvas celsies sēnītēm . . .»

Kas par sēnēm varenām,
Apajām un garenām!
Te tik darbs ar griešanu
Un ar grozā svešanu!

Vēl šo trekno beciņu
Grozā mest kā pļeciņu,
Tad, pār ciņiem cilpodams,
Toms ies mājās svilpodams . . .

Putni spārnus plīvina
Un ap grozu čivina:
Sēņu krava tārpaina
Tiem kā guba vārpaina!

Atrī tā kā kinīti
Sēņotājs skrien cīnīti,
Sūnas krit kā lupatās,
Sēnes sairst drupatās!

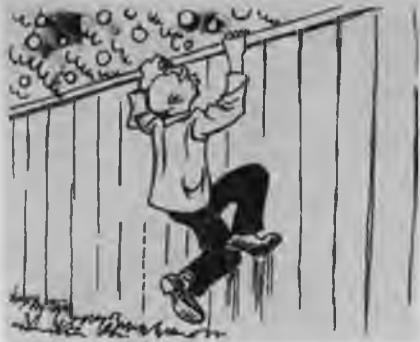

Cāji Tomam sekoja:
«Zinām, kā šis bekoja!
Tārpi gari, isīni
Garšo mums ka cisiņi!»

Toms Tuļa abolu laikā

Ābols, raisijies no zara,
Tomam galvassāpes dara . . .
Ir tāds lroksnis, kā ar mietu
Sistu kāds pa tukšu vietu! . .

Uzsitiens pa galvaskausu
Rada aprēķinu sausu:
«Kāps pār sētu dārzā sveša
Augļus bāzis māga, kesā!»

Omulīgi tupēt kokā,
Gardu augļi turēt rokā,
Ceļt pie lūpām, kost un gremot,
Pilnu mutes telpu ņemot!

Zaglis bailēs krīt uz ceļiem,
Zvēr pie visiem sencu veļiem:
«Prāts man aptumšojās spēji,
Koka uznesa kā vēji!»

Saimnieks pavēl: «Sēdi, blēdi,
Paša rautos augļus ēdi!
Jeb man tavu tumšo prātu
Apgaismot ar slotas kātu?!»

Bēdas krustmātei un raizes:
Tomam asas vēdergrāizes...
Bet kad ābolu tam sola,
Spārdās kā uz moku sola!..

Kaimiņš Tomu kārtā smalkā
Lūdz pie kušanas iet talkā:
«Tu jau zini, kā tas ir,
Kad no salmiem graudus šķir...»

Meita apaļa ka rumba,
Tikai pierē velkas grumba,
Un kad pieker — skaļi spiedz:
«Negramsties, kur tev to lredz!»

Savstarpīgais konflikts brieda,
Meita Tomu salmos svieda:
«Guli nu vai augša lec,
Man ir cits, kas mani prec!»

Viņa pasauc savu «isto»,
Rāda pieludzeju nīsto:
«Tur lavs sāncensis, luk, gul,
Miegā tukšus salmus ku!»

Toms šiem abiem smaga nasta,
Ko tie mārķā met no krasta:
«Slapjš kad samirksi kā diegs,
Prātā nenāks blēgas, miegs!»

Mājās krustmātei Toms saka:
«Norašanās bija traka —
Redzi, kā vēl sviedri pil!
Ej nu pirti, guni šķil!»

Toms Tuļa ieperkas «rezerves»

Apkrāvusies smagām patnām,
Dārta nāk ar ziņām jauuām:
«Pērci, māsīg, ko vien vari —
Sakušies ir lieli kari!»

Krustmāte nu Tomu rīko:
«Papirnaudu ņem nu siko,
Sapērc cukuru un sāli —
Meklē rokā tuvū, tālī!»

Sāls un cukurs — nest lai ērti —
Abi vienā maisā berti . . .
Bodnieks pirkumu ceļ plecos:
«Mājas pasveicini vecos!»

Izbailēs Toms nomel maisu:
«Bumbvedēji rūc pa gaisu!
Uguns drīz un dubļi šķīdis...
Drošības pēc grāvi lidis...»

Nav ne uzbrukums, ne kautiņš:
Rūcējs bijis — smagais autiņš!
Tikai maisam viena kaite —
Pārtrūkusi vidus saite...»

Saldi sājš kūp galdā dzēriens,
Tomam pārmetums un pēriens:
«Dēls, tev nebūs nervus traukt,
Cukuru un sāli jaukt!»

Toms Tuļa cūku bēres

Suņa lauko skaustu kasot,
Acis krustmātei sāk rasot:
«Vīri celsies, kājas aus,
Nāks un tevī zeme kaus . . .»

Vīrs aiz vīra gailā straujā
Dodas izšķirošā kaujā.
Gara stāvoklis tiem možs:
«Mūsu pusē pārsvars drošs!»

Satrakotais lopiņš Tomu
Nes kā tukšu mugursomu:
«Šita ātri tikšu brīvs —
Vecais ir uz kājām slīvs!»

Mežā suķis savu slogu
Zemē nokrata kā ogu:
«Ko tas vejgrābšlis vel cer,
Kad pie pakajkājas ķer?»

Tom pieklājīgi smalkā
Mednieku Toms lūdzis talkā:
«Bekons neļāva sev durt,
Lūdzu viņam virsū kurt!»

Bet kad daļa cūkas miesu,
Kaļrs saņem savu tiesu:
Medniekam tiek Pēterloms,
Cukas pūslī dabu Toms!..

Kūti asaras un šuksti:
«Aitiņu kā gribi buksti —
Viņa guļ kā daždien liķis.
Kuru ķēris nāves piķis! ...»

Krustmāte čukst balsr klusā
«Aizgājēju mūža dusā
Izvadi ar godu pilnu —
Aphedi ar visu vīrnu!»

Kalējs kapraci sāk prašgāt:
«Tadu mantu zemē kašnāt?
Izliesim to liķi svecēs!
Stiep tik šurp, un tauki tecēs!»

Degli rausta Toms aiz matiem,
 Kalējs, uzmanīgiem skatiem
 Pusi vērodams, ver deļnu,
 Taukos pulveri ber melnu . . .

Lepni Toms ceļ gaisā sveci:
 «Redziet, kas par pirmā preci!
 Un lai tagad altas ciska
 Spid kā spudzē elektriska!»

Svece uzliesmo par spožu,
 Pārsteidz redzi, dzirdi, ožu! . .
 Pātarus aiz plīts kāds skaita,
 Toms griež zobus: «Kalējs — maita!»

Toma Tuļas draugi

Vecie apspriežas, ko darīt:
«Tomam vārda diena parīl ...
Ku lai lādu rikotu,
Pēc ka sirds tam tikotu?»

Mūzika un dziesma skaļā
Acis atdarīl liek valā,
Atstāt silto pēliti,
Jautāt: «Kas par spēliti?»

Kaimiņos Toms brien uz stalli,
Drukno Bertu lūdž uz balli:
«Vakarā pēc slaukšanas,
Ierodies bez saukšanas!»

Dāma kungam lecēt plīki:
 «Atmeti to slihto nīki —
 Dancot kā pa lidumu,
 Nomit korpēm spidumu!»

Puisis saniknots lec kājās,
 Balles viesus raida mājās:
 «Viesībās ja kaujaties —
 Ģērbjietles un aujaties!»

Durvis paveras uz āru —
 Viesi izmet jubilāru:
 «Citus meš kas grasījies,
 Pats ir laukā prasījies!»

Toms Tuļa gada tirgū

Toms pēc ilgiem gadiņiem
Brauc ar saviem ratiņiem
Ģada tirgū skatu mest.
So to pīrk un mājās vest.

Tirgū lietas baudāmas,
Kas nav zemē spjaudāmas:
Ģaru paciļājošs malks,
Uzkožamais Ģards un smalks! . .

Ģigāns zirgu slavina:
« Kumeļš skrien kā lavina,
Ēd kā zvirbulis, Die's sod'!
Žel, ka tāds man jāpārdod! »

Zirgs sāk traku skrējienu,
 Iet līdz visiem vējiem nu.
 Toms kļiedz: «Zēl, ka sāku jāt,
 Jo tas lops vairs negrib stāt!»

Atpakaļ zirgs kājojis,
 Kur tas vienmēr mājojis...
 Jātniekam te «ādu mauc»
 Un par zirgu zagli sauc! ..

Plāksteri, kas dziedina,
 Pērējs sniedz un biedina:
 «To te lipīni, kur niez,
 Blīžiem, zagļiem ceļu griez!»

Toma Tuļas bildinajums

Toms meičas roku krata.
«Labsvakars, daiļa Nata!»
Kurn apsveiktā: «Tev plauksta
Kā ledus gabals auksta!»

Aiz līdzjūtības cēlas
Rīt stundas agras, vēlas
Pic adatām un dzijām
Un maigām ilūzijām . . .

Tad rudens dienā blāvā
Šī viņam cimdus dāvā.
Smīn puisis: «Velna milti,
Cik miksti tie un silti!»

Par cimdiem jāpateicas.
Un Tomam tā las veicas;
« Uz rokām tevi nestu,
Uz dzimtsarakstu vestu! »

Sinej nesamā « Val jūtī,
Cik man! panesi grūtī?
Nu pašam kāja krampis,
Un elpa snāc kā dāmpis! »

Si vājo « līgavaini »
Uz mājām nes kā sāini:
Lūk, šo uz rokām nesot,
Toms saraustījies esot!

Rāda kalendārs pie sienas:
Beigsies drīz šī gada dienas,
Pēc tam, kā jau tuvi radi,
Vietām apmainīsies gadi . . .

Lēmis gadu maiņu svinēt
Un jo gaiši iluminēt,
Aptiekā Toms iepērk vielas,
Kas spēj darīt lietas lielas.

Sadzejot par to var odas,
Kādas izredzes nu rodas
Vecām caurulēm un rumbām
Kļūt par raķetēm un bumbām!

Meistars vēro lielās rūpēs:
«Rakete vai degs un kūpēs?
Ja tās nešķels gaisa slāni,
Aptiekāram izies plāni!»

Rakete ar traku sparū
Tomu gaisā rauj kā garu!
Zināms nav, kā puisim klāsies,
Kad šis trakais brauciens stāsies...

Toma radi gaisu vēro
Un pēc aizbraucēja sēro:
«Nav no Toma, lāga zēna,
Saskatāma vairs ne ēna...»

...un citi

Puisis, ardams ceļa malā,
Slūdām katras vagas galā
Zirgu neapgrūtina —
Plāpādams to «pūtina».

Cigāns saka: «Klausies, garais,
Redzu es: tavs zirgs nav arajs!
Iejūdz manu ķēveli —
Sļūksi kā ar ēveli!»

Bet par iemainīto kraķi
Saimnieks puisī triec kā zaķi.
Suņus pakal raidīdams
Un ar tiesām baidīdams!

Piedzīvojis tādu kaunu,
Puisis plecos uzmet paunu,
Dodas tālēs zilajās,
Pastalas vien cilājas! . .

Laimējas šim Rīgā sirmā
Vielu dabūt kādā firmā —
Kīniti par blāvēju,
Ļaužu iekšā rāvēju! ..

Spreidīkodams lielais plāpa
Sekles «māsām» sirdis trāpa:
Asaras šis birdina,
Sīrzu dobes irdina!

Bet pēc tam ar lielu prieku
Strādā viņš par ūtrupnieku:
Vecus krāmus daudzina,
Amuriņu klaudzina ...

Ja no plāpas tukšā, plīka
Iznāk «zvaigzne» politiķa —
Kaula kožas sāpīgi!
Tiem, kas nav tik pljāpīgi! ..

Laires pakavs

Rīdziniece Marta Plaisa,
Dzidamās pēc svaiga gaisa.
Arpus Rīgas tālu klīst.
Kurpes nežēlo — lai plīst!

Dzirdējusi viņa esot:
Atrasts pakavs laimi nesot . . .
Te nu guļ viens, gluži spožs . . .
Jāpievāc — drošs paliek drošs!

Brauc un brīnās Jānis Plēve:
«Tā kā klība mana ķēve?
Apskatisim, kamēr gaišs,
Kas tai preiļenei tur kaiš!»

Zaudējums nāk rokās istās,
Jaunie ļaudis sapazīstas:
Katrīs sevi vārda sauc,
Izpļāpā, kur iet un brauc! . .

Jaunieši uz salmu maisa
Nevainīgus jokus taisa:
Viņš tai roku riņķi skauj,
Viņa tam to labprāt ļauj! ..

Pakavu pie lūpam spiedis,
Puisis klist kā aizšauts briedis ...
Mazais Jancis saka: «Lūk,
Lielam Jancim galvā jūk!»

Sava trakuma viņš raksta:
«Sirdi man kā dakšam baksta,
Pats es izkalstu kā skals —
Pienāks man bez tevis gals!»

Laimīgie dzied: «Trādirītam,
Pakavu pie sliekšņa sītam,
Lai nu klūp un kaulus lauž
Tie, kas mūsu laimei skauž!»

Redziet nu, ka dziesmu vara
Punduri par milzi dara:
Dziedātājs kā vabule,
Rīkle tam kā stabule!

Senāk dziedātājiem bija
Koncertzāle — muižas rīja...
Bet vai tādēļ raudāja? —
Dziedāja, cik ļaudāja!

Bet kas tādas dziesmas rāva,
Valdnieki ko neatļāva,
Austrumos un rietumos
Tādus bāza cietumos!...

Jaunā meita veco Madi
Kaitina ar ziņģu kladi:
Pārklīdz sāktu korali,
Sprediķi par morāli!...

Izlaids pār biksēm kreklu,
«Mākslinieks» blāuj ziņģi seklu...
Aplausi kā šāvienī
Skan, kad beidzas blāvienī!..

Talants, kas vēl augs un briedis,
Gaida, kad tam naudu sviedīs...
Nav nūms trūkums kļiedzēju,
Trukst tik naudas sniedzēju!

Blāviens tāds, kā kādu žogaugtu...
Slepka vai lai neaižšmauktu,
Kaimiņš paķer šaujamo,
Dunci, cūku kaujamo!..

Dziedātājam ceļojošam
Ieteic «dirģents» būt možam.
Citus neapgrūtināt,
Balsi mājā pūtināt!..

Tēvs dēlam stāsta drūmi:
«Reiz kūpēja tur dūmi,
Bet tagad lukšos mūros
Baigs klusums visos stūros . . .»

Bet Meksikā vai Kubā
Mēdz akmeneus kraut gubā,
Lai «lautas grību» paustu,
Ar ielas bruģi laustu! . .

Kad akmens pušu šķelsies,
Pats meistars grāvi velsies
Un laukā neizlīdis,
Līdz dūmi gaisā klīdis . . .

Lai pielūdzēji kādi,
Kad dāvina tie tādi
Ar spožiem akmentiņiem —
Var daudz ko piedot viņiem!

Nē — apsūdzētais Briedis
So akmeni nav svēdis!
Te pārpratums būs cēlies —
No Marsa akmens vēlies!

Kad vētra izjauc moļus,
Sper komlsija soļus,
Par notikušo faktu
Lai sastādītu aktu . . .

Arsts saka: «Mīļais Džilna,
Zūts akmeņiem jums pilna!»
Bet slimniekam nav miera:
«Val' let ple Juvellera?»

Par akmeņiem, kas plaisa,
Met naudu zemē, gaisa . . .
Bet gan jau plaisas ķītes
Un visas pa vecam ritēs . . .

Politiskas kaislibas

Atri pienāks rudentiņš,
Sežot paliks studentīņš:
Partijas un sekcijas
Aizvieta tam lekcijas!

Dažā labā prātiņā
Tukšs un tumšs kā krātiņā...
Taisot elles mašīnas,
Prāti nepaplašinās...

Puisis smādē virumu,
Izber vārdu birumu:
«Buržule, ko vāriji,
Nēd proletāriji!»

Gaidot laiku pļaujamo,
Sagatavo hlaujamo:
Kuru katru hritiņu
Izsaukt var uz mitiņu!

Vaigi vējā sārtojas,
Runa galvā kārtojas:
«Grozūs vienam braucējam —
Veiklam saku maucējam!»

Sapulce, kā citēja,
Vienprātībā ritēja . . .
(Ieskati kam pretēji —
Izsvieda tos metēji!)

Valkā kreklu krāsainu,
Sargies raību, lāsainu:
Sīkam, mazām grupiņām
Raibi tie kā pupiņām!

Biedru kartes varenas
Parvērs sejas garenas
Apajās un smaidošas,
Protekciju gaidošas!

Preses draugi un ienaidnieki

Avizi kas nopirkrt sūta,
Nezīn, cik tā lieta grūta:
Lodziņš tikai tad tiek vērts,
Kad tu nokliedzles kā pērts!

Avīzes, ap zeķēm litas,
Tiek, tā sakot, kājām mitas . . .
Toties aukstums netīms kļāt
Viram pēdas kuināt!

Daudzgalvaina ļaužu masa
Preses ražojumus lasa . . .
Preses koks pat ziemā plaukst,
Viņa lapas visur čaukst! . .

Sludinājumus, kas vācīs,
Labprāt pats nav laukā nācis . . .
Izlingots viņš paliek pikts:
«Avīzēs par to būs likts!»

Avizi kungs pušu rāvis
Un to darīt sunim jāvis:
«Jāmirsi tādai avizei,
Kas ik dienas mani rej!»

Analfabēts avižlapu
Sarullē par garu tapu.
Tabaku tur iekšā ber . . .
Ari viņam prese der!

Noklaudz bleži koka vāki:
«Bibeli vai lasīt māki?
Avizēs vien lūrēsi —
Elles vārtos stūrēsi!»

Svētvakara stundā vēla
Vienu lūdza balsi zēla:
«Lūdzu pazoles man līki!
Gribu preses halē tīki! . . .»

Rakstu darbi

Puika zaļš un nenobriedis
Grāmatas uz gridas sviedis:
Galvu lauzīti esot mokaš —
Likšot viņš pie darba rokās! ...

Svešās zemēs mēslu talkā
Iaikam gāzu maskas valkā? —
Musējle vēl vienmēr saka:
«Kaulu nelauž mēslu smaka!»

Jauneklis, kas skolas vadīts,
Smaikam rakstu darbam radīts!
Lai tāds kūti lien un riņķā,
Kas nav gājis ģimnāzijā!

Nelūgts vlesis nospiež klinķi,
Atru skatu laiž uz riņķi,
Aplūko ar lielu prieku
«Spalvas svāra» bruģinieku ...

Darbdevējs skaidro sīki:
 «Te būs avanss, darbarīki.
 Viegls darbs un peļņa lieta.
 Darba vieta — klusa iela . . .»

Tikko sāko rakstu darbu
 Pārtrauc kāds ar balsi skarbu:
 «Es jau nopriecājos ļoti.
 Cik tu skaisti rakstīt proti!»

Tagad rakstu darbs pie sienas:
 Cik jau nosēdētas dienas,
 Cik vel sedēt paliek pāri . . .
 Tie ir visi memoāri!

Rakstīlājs pēc cietunīsoda
 Labprāt stipras smakas odu,
 Spalvas vietā jāturu pratu
 Rokās tura dakšas katū! . .

Virš un sieva domās vienās:
Dzīvošanas un vārda dienās
Taldā jāsakrauj, kā klājas,
Cik spēj turēt galva, kājas!

Katru dienu vienā laidā
Vīra seja staro smaidā:
Kakta vīna trauks kur rūga,
Pievelkas viņš liks kā klūga! ...

Citas domas namamātei:
Lādē miers būs vīna vatei ...
Manējam tik padod krūzi —
Izsūks sausu katru brūzi!

Kamer sieva taisa sprogas,
Virš tik lej un met kā ogas ...
Ši kad noliek karsto iesmu,
Šis jau gatavs uzsākt dziesmu! ...

Komplimenti birst kā spīras,
Viesi vēro: netrūks dziras!
Saimnieks, piesūcies kā cīnīs
Neliekas par mums ne zīnīs!

Glulētājs no miega mostas,
Stipri ligojas un stostās:
«Lūdzu neliegt vārdu brīvo...
Vins un sievietes lai dzīvo!»

Bet kad aiziet rads pēc rāda,
Mājās sākas ista kņada...
Vira dzīvē nāk tie posmi,
Kuri prasa vira drosmi!..

Tiem, kas norāda uz saiti,
Paskaidro viņš savu kalti:
«Miera laikā nesprāgst mina —
Tas no sievietēm un vīna!»

Sarkanzaļais maijs

Izkārtnīte sarkanzaļa
Reklāma nav visai skaļa,
Tomēr veikāls zeļ un plaukst,
Kasē nauda skan un čaukst.

Pretnieku pārliecīni,
Kā nu redzi pats un zīni:
Kad ar muti diezgan rīets,
Apskaties, kur raujams miets!

Vaigi sarkst un pūlas roka
Atraut sunīti no koka:
«Kā gan kauna nav tev, Džim,
Nostāties uz kājām trim?»

Cigāni vīrs ugunsкура
Nosalušās rokas turā:
Jēru izvejoj no kūts
Stīviem pirkstiem — amats grūts!

Kuņa signāllampa zaļa
Zenam pasprukusi vaļā...
Jaunais jūras vilcēns raud:
Vilka pase viņam draud!..

Sarkanraibi rakstu darbi,
Piedevām vēl vārdi skarbi:
«Kaktā stāvēsi kā stabs,
Kamēr rakstis būs glīts un labs!»

Viņas mamma skrien ar slotu,
Savu sveitību lai dotu:
«Ko par mīlestību zin
Puika zaļš, ko autos tin!»

Vecis smejas: «Kungs ko rāda.
Karogs nav, bet teļa āda!
Tagad sarkana, kad zūs,
Izskats mīligaks tai kļūs!»

Mīļie, viltīga ir mīla —
Arī sunīti tā vīla:
«Visus tos, kas apkārt klejo,
Sūnu ķērājs nenozvejo...»

Bārda aug kā zāle plavā.
Bailes palikt frizētavā —
Sieviete ar bārdasnazi...
Ko tā domā — ej nu sazi'!

Rīgas parkā, krēstas klātā,
Mīlētājiem nenāk prātā,
Ka ar iecirkni tos baidīs
Un par naudu valā laidīs...

Mežaparka baudīt dabu
Viņa negrib braukt ar labu.
Atzīdamās: «Par šo parku
Kaut ko lasiju un sarku!»

Apklust ermoņikas skanas,
Kaktos sabēg Dunas, Maņas,
Puiši meklē mietus, zarus,
Meilu dēļ sāk niknus karus . . .

Iespaidots no laika silta,
Neatviegloties uz tilta —
Domās: esi dzīves nidējs,
Milā vilies ūdenslidējs! . .

Vienam puisim virsu brucis
Meilu pamesto kāds ducis:
Laulībā šis grībot doties? —
Šis par to vēl rakāšoties!

Tādi vien pie ārsta zvana,
Nopietna kam darišana:
Ievainotie milas ironiē
Lūdz, lai viņus atremonte! . .

Par atšķaidītām paniņām
Suns negrib kalpot ganiņam:
Ar raguļpiem naidoties
Sis tukšā dūšā baidoties!

Teic līdzbraucēja: «Mīkeli,
Sper grāvi motocīkeli!
Tas krāms čīkst visās pederēs,
Tāds braukšanai vairs nederēs!»

Kas puisī naktī krēsleinā
Gan laidarā dzen mēslainā?
Vai govīs miegu traucēja?
Tad ne jau! — Govju slaucēja! . .

Grūz mednieks vaļā šāvīenu,
Bet dzinejs — skalu bļāvīenu:
«Čik skrošu bija lādiņā —
Tas visas manā ādiņā!»

**Nurd čigāns: «Piķis, zēvele!
Cik cimperliņa ķēvele:
Kad pārdošana draudēja,
Si samaņu jau zaudēja!»**

**Spriež zeļļi: «Jāpašiverē —
Nāk meistars krietnā kiverē!
Būs kliegšana un ļaušana,
Bet beigās — korķu rausana!»**

**Atz veikaldevrim skārdainām
Vārds personībām bārdainām:
«Ne dzinēji, ne skuvēji,
Bet istie bārdas šuveji!»**

**Dzen nodokļus ar dzišanu...
Kas tā par traku svišanu!...
Tu parādu gan deldējis...
Bet plīks kā jūrā peldejis!...**

Augstas stalažas kur slietas,
Guisā ceļas ēdamlietas:
Lejā kāpi pēc maizes, gaļas
Māldermeistaram nav vajās ...

Abolgads būs reti ražigs:
Dārznieks Azis staigā bažigs.
Stutes bāž zem kalra zara:
«Cenas kritis, ko lai dara! ...»

Divas pūces, žaujot veļu.
Viena otrai negriež ceļu —
Abām rokā gari koki ...
Nopietni, te nebūs joki!

Ilgi meklē virs ar mietu
Kaudzei piemērotu vietu ...
Traki būs, ja neatradis —
Sieva bārsies, govīs badis! ...

Laulāts pāris niknā aukā
Droši turas klajā laukā:
Sieva, tieviņa kā niedra,
Pieturas pie dzīvesbiedra! . .

Puisis meitu žēlo, saudzē,
Palīdz rāpties siena kaudzē,
Bet kad par to prasa mutes,
Atcerī šī: «Man liekas stutes!»

Visiem zināms mums, cik mušas
Rījīgas, kad izsalkušas.
Uz šo punkti gudri vīri
Izgudroja mušpapi . . .

Zaļumballe brīvā dabā
Puisim cieta puse laba —
Piere, acuvāks un kaja
Citādi tur jautri gāja! . .

Kopš bruņots sargs pie žoga,
Ne ābols zud, nedz oga ...
Kas augludarzu nomā,
Pats ražu ievākl domā ...

Uz zoda puisim raža,
Ko nenoplaut bez naža ...
Vai nazis nav no alvas —
To rādīs suņa spalvas! ..

Kad maiss būs pilns ar kaudzi
Ar kaķu jauno audzi,
Tas aizies garu ceļu,
Kur žurku nav, ne pelu ...

Si ābolu šim dāva
Un pate tvīkst kā lāvā:
«Pie bēniņlūkas, zini,
Tu nakti piegrabini!»

Maz dzīve cālim sola:
Kā cietums bija ola,
No olas tūkko vajā —
Jau kaut grib košergala! ..

Smin večuks, ķirbi svērdams:
« Kas devīgs, mēslus bērdams,
Tam daba atdod doto,
Klāt pielikdama šo to!»

Uz krūmiem čigānietes
Velk karlupeļus, bietes
Un neliekas ne zinis
Par to, kas vāgas dzinis! ..

Lai plautu pats, ko sējis,
Dažs lahs jau apvilkt spejis
Ap laukiem, dārziem sētas,
Kas zagļiem atstāj rētas! ..

Lauku puisis vaigiem sārziem
Ienāca pa Rīgas vārtiem
Pārlicībā naivi svētā —
Laimi atrasi lielpilsētā . . .

Turīgs ticis vira gados,
Iekūlies viņš augstos rados.
Tikai pastalas pie sienas
Atgādina senās dienas . . .

Vecais pārmācīt nem dēlu:
«Kur tu mētājies tik vēlu?»
Gāju pastalās un autos,
Lai tu plēģurotos rautos!»

Jauneklis ar sēru lentu
Lasa tēva testamentu:
«Atstāju priekš dēla smalkā
Pāris pastalu — lai valkā . . .»

Mantlinieks rauj vajā logu,
Mantojumu met pār žogu:
«Būtu traks, ja vizes autos.
Vīlkt uz zoba sevi ļautos!»

Nabags baskājis ar kāri
Gaisā tvēra pastalpāri,
Pateicīgā prātā sprieda:
«Līdzjūtīgi ļaudis svieda...»

Ielāpi kad pušu dila —
Izkrit papīrlapa zila...
Vecais pārsteigts: «Kas tad seku
Butu ieguldījis čeku?»

Pastalas kas projām svieda —
Nopluka pēc putnubieda,
Bet kas viņas kājās maucā —
Leņnos pederratos brauca...

Skaistuma kopeji

Drošs vīrs ar otu platu
Dod mājai citu skatu:
Kur krāsu pāri laida —
Tur vecā būda smaida!

Kad noru nocērp pliku —
To sauc par aistētiku!
(Kad zāle brīvi augtu —
Par haosu to sauktu!)

Kas saskaitīs, cik galvu
Die Iriziera met spalvu?
Bez šaubām, te kas pļāvis,
Būs smuku naudu rāvis!...

Gōvs, garāmpjot teļam,
To uzlīzīte pa ceļam:
«Kad nenolaizies gliņi —
Tu man uz nerviem krit!»

Stav taisni kaklasiite,
Bet kungam pašam kaite:
Pie spoguļa bāzt ģimi
Kā jautāšanas zimi!

Lai macāmies no lopa
Un tā, kas viņu kopa:
Ar ūdeni un suku
Var ādu noberzt smuku! . .

Te drosmi rādīt ģēmu,
Kā ražo «skaistumkrēmu»,
Kas lietojams pret grumbām
Un sausām ratu rumbām!

Zemi pudera šī slepa,
Kas melnos dūmos kvepa,
Un tad tik cēla breku
Par lielo ugunsreku! . .

Jaunkundze kā zemeņa
Punktiņš pie skatuloga:
«Tiesām, nenāktu par sliktu,
līgviļņus ja matos liktu...»

Galva sprogaina kā aila —
Izskats cits un cita gaila!
Meistaram, kas līcis sprogas,
Acis spīd kā vara pogas!...

Tur, lūk, tā, kas likās naiva,
Sūpojas kā viņņos laiva!
Saviļņots stāv viņņu līcējs:
«Mūžam nebūtu to ticēj's!»

Sagrauzts viņš gar krasu gaju,
Un tam pasīdeja kāja...
Glābeji ja nepiesteigtos —
Viņņu meistars viņņos beigtos!..

Glābējs saņem ielūgumu:
 «Pacienāšu jūs ar rumu,
 Ticiet — bārdu nepiešušu.
 Bet par brīvu to jums skūšu!»

Viņņu meistars lēmis doties
 Jūras viņņos izšūpoties:
 Sirdis, kas aiz milas plīstot,
 Jūras galsā ātri dzīstot! . .

Skajāki kā kuģa kauciens
 Daugavmalā atskan sauciens:
 «Ilgviļņus ņem rokās savās,
 Jeb tie izjuks viņņu skavās!»

Veikli viņš pār bortu startē:
 «Draugi, visā jūras kartē
 Tikai viena laimes sala —
 Mūsu pašu Daugavmala!»

Jaungada nakts sapņi

Vecmēta ar žestu plašu
Steidzas sapņim puisi brašu...
Zēl, ka brašais tēva dēls
Ir un paliek — sapņu tēls...

Ugunsdroši naudas skapji
Sapņi šķīst kā māli slapji!
Patiesība ir ko svīst,
Kamēr tērauds lūst vai plīst!...

Kleperis redz sapņi ainas,
Kad tas bija zirgs bez vainas:
Prieks tad bija skriet un zviegt!
Tagad to lik sapņi sniegt!...

Sapņo jaunkareivis Brencis:
Tā kā butu viņa frencis...
Bet uz zīmotnēm spīd zelts —
Sis par dižkareivi celts!

Nomodā šim cipars piektais —
Ideāls vēl nesasniegtais! ...
Sonakt tas no gaisa krit,
Bet būs izcibējis rit! ..

Vederu sev ciešāk jozi,
Iegādājies laimes lozi:
Ja uz naudu esi kārs —
Sapni kļūsi miljonārs!

Sapnis stacijā uz sola:
Lauva rūc un acis bola —
Negrib puiku džungļos laist! ...
Tapat ir, kad sapnis gaist!

Lai jūs silta saule silda,
Laine kabatas jums pilda,
Sapni istenba kļūst!
Lai jums lai . . . (man spalva lust!)

Kur pelni zemē bērti,
Nāc staigā droši, ērti:
Kad cītur ledus spīdēs —
Te kāja nepaslidēs!

Brašs zellīs skursteņkrāpīs,
Kaut arī melns kā grāpīs!
Jūt ķekša pirkšlos melnos,
Kāds uguns slēpjas pelnos!

Kas krājies pelnu traukā,
To viņa iznes laukā
Un galdā noliek bļodu:
«To, pelnrušķi, tev dodu!»

Zin vecāks gadagājums,
Ko vērts tāds pelnu krājums:
Kur uzsēs saujas dažas,
Tur izaugs rekordražas!

Guļ runcis pelno siltos
Kā melderzellis millos!
Bet izsalkums spiež gaudēt
Un silto vietu zaudēt! . .

Skrien vilciens šņākdams, pūsdams
Uz ceļa pelnus grūzdams . . .
Na pelniem veikli pirksti
Ceļ pipē spožu dzirksti . . .

Pat šuvējai iet grūti:
Tā pūs ar pilnu krūti —
Skrien pelni gaisā, lejā
Un pūderi sedz sejā!

Teic ugunsdzēsējs drumi .
«Te vairs tik pelni, dūmi .
Tā būda atri svila
Kā sausa malķa šķīlta»

Pavasara darbi

Cel strazdiem debesskrapi
Un savas bikses lāpi:
Uz zara asa, isa
Tās, kokā kāpjot, plisa! . .

Jūt tauriņš pavasari
Un viņa ķērējs arī!
Viens lido, otrs — skraida . . .
Kurš vinnēs — jānogaida.

Kad vecais reiz pa gadu
Sāk firīt dūmu vadu,
Kliedz vecā, turot snipi:
«Met prom to draņķa pipi!»

Pil bērzam sulas lāses
No ievainotās tāses,
Bet zenķim citi krenķi —
To māte stieps pār beņķi . . .

Pret blaktīm niknā karā
Iet saimniece garā:
Nāk irnieki ik dienas
Un pēta grīdas, sienas . . .

Uz zvejniekciema nāru
Met puisis aci kāru.
Bet kad šis prasa mutes —
Ši sūta zvejot butes!

Bet teju kupcim tieši
Zied pavasari kvieši:
Tad braukšana kā šķūtis —
Mauj «prece» visās kūtīs! . .

Pēc gavēšanas ilgas,
Plūc aita pērnās smilgas.
Būs lopam maga pilna
Augs acim redzot vilna!

Vitola vesture (Miermīlīgs apcerejums Pūpolu svētdienai)

Par dažiem zemes sprīžiem
Nāids uzliesmot medz brīžiem...
Kas slēgtu miera paktu,
Ja viņa daļā raktu?

Līdz karam vairs nav tāli:
Griež kaimiņš kara vāli
No vitolkoka šmauga,
Kas pierobežā auga...

Splauj rungas griezejs sauja,
Sauc grāvracim: «Nāc kaujā!»
Bet grāvracis ceļ lāpstu:
«Pēc taisnības sen slāpstu!»

Nu uzvaretais saka:
«Nav robeža, kur raka —
Tāi jābūt vietā šini!»
Un mietu iedzen ciūi.

Plaukst rungai pūpoliņi,
Un bērniem patik vīļi:
Tie atgādina aitas,
Ne tēvu karagaltas! . .

Dilst tēvu stiprā vara —
Kā bērni grib, tā dara:
Zvēr milu karalaukā
Un pūpolus liek traukā.

Tēvs bērnam draud ar riksti:
«Kā brāļoties tu driksti
Ar tādu skursteņslauķi,
Kā kalmiņšētas knauķi!»

Kad bērniem kāzu prieki,
Sļūpst vecle ienaidnieki
Pēc pamatīga «plosta»:
«Miers baro, nemiers posta!»

Priecīgas Lieldienas

Ap striķi puīši taustījās,
Kā spēkodamies raustījās
Un beidzot teica: cērēšot,
Ka šūpotnēm las derēšot . . .

Bet visticām, kas dējušas,
Cik pratušas un spējušas,
Tiek spēkbarība kaisīta,
No garozīgām taisīta . . .

Kas Rīgas mūros dēdējis,
Pie rakstu darbiem sēdējis,
Tam laukos jaunas ciešanas —
Sāp varzācīs no iešanas! . . .

Stiepj šūpuļrksni būdnieks,
Bērnš būda pūš kā dūdinieks,
Un žūst uz sētas autiņi . . .
Mēs neizmīrsim, ļautiņi! . . .

Var vista olai lepoties:
«Nu uzzināju cepoties,
Ko nezināju dēdama —
Es arī esmu ēdama!»

Kad citi svētkus svinēja,
Kāds malu mednieks minēja:
«Mēs, Bobi, zaķim — garausim
Aiz lipas svētkos parausim!»

Kārc vārnas: «Dejām, perējām.
Uz pēcnācējiem cerējām,
Bet čigāns, velna papēdis,
Mums visas olas apēdis!»

Kukst vecene ar bijību:
«Ak, Iavu Iraku rijību!
Te olas ēda, župoja
Un jaunas meitas šupoja!»

Mazs kociņš tika dēstīts
Un lautai par to vēstīts:
«Šis visiem kopjams, saudzējams,
Par dīžu koku audzējams.»

Tad lūnšas baumas klīda
Un tumsas gari līda,
Lai dēstījumu skaldītu
Un paši zemē valdītu . . .

Brašs puisis rungu grāba,
Un pekles gars kā baba,
Par zaudējumiem raudādams,
Prom rikšoja, cik jaudādams!

Un varongara rauta,
Pie darba ķērās tauta.
«Lai zied un zeļ», tā sacīja
Un koku kopa, slacīja.

Kad kokiem augļi brieda,
Tad kārumnieki sprieda:
«Mums piekrit ražas vākšana,
Te citiem vairs nav nāksana!»

Zem koka maurā zaļā
Sivs kautiņš gāja vaļā:
Viens otru sānus grūstīja,
Sev vairāk augļus gūstīja...

Bet maijā sešpadsmitā
Dažs brinījās: «Ak, šitā!
Nu beidzas augļu grābsana
Un sākas ādas glābsana!»

Kad mierā ražu vāca,
Ikvienam prātā nāca:
«Mēs vienprāliba celsimies,
Bet zaudēsim, ja šķelsimies.»

Vecteva bernība (Veltījums «Bernu dienam»)

Sāk vectēvs stāstu garu:
«Cik atcerēties varu,
Tas toreiz bija Bārtā,
Kad biju gana kārtā . . .

Ciets miegs man toreiz bija:
Kad ūdens ģīmi lija,
Tad atskārtu, ka cukas
Kviec laidara kā dūkas!

Bet svēntiņu vienu —
Tā atceros šo dienu —
Es iesaucu par Jēpi
Un auklēju pa klepi!

Kad dundurs govij dzēla —
Ši asti gaisā cēla
Un bizoja uz priedm
Kā trambulis pa slīdēm! . . .

Tad vectēvs taisa tūtu
Un rāda: «Sītā pūtu
Kā piķiers lāšu taurē!
Tas mēldiņš man vēl paurē!

Bet jāot pirmo reizi,
Man, bērni, gāja greizi:
Mans augums zemi sniedza,
Bet zirgs un puīši zvezda!»

Un vectēvs zirgu tēlo,
Bet jālnieku viņš žēlo:
«Mazs vīrelis, maz spēka,
Ja nokritis — būs brēka ...

Bet lagad, vārdu sakot,
Jums, bērni, pietiks Irakot! —
Laiks saldām nīlegam ļauties,
Mums rītdien daudz ko rauties!»

Atspēries ar visu spēku,
Jānis Raibaļai stiepj sēku: —
Lopiņš pārstrādas to pienā —
Jānusiers būs Jāņudienā . . .

Lopiņš zāli kāri kampa,
Pārēdas un stīpri pampa
Slimniecei ar sievu Līnu
Jānis sūta medicīnu . . .

Pats viņš iet kā bērnu māte —
Klēpi lielā alus vāte:
Nerūgst miestīņš vietā vesā —
Siltākā to jāpārnēsā!

Vāte eksplodē kā mīna,
Sēdus laidarā krit Līna!
Govs ar asti gaisā sliedu
Atstāj savu «gultas vietu»! . . .

Rodas padoms, kas nav peļams:
Miestiņš citos traukus smelams.
No šīs domas Jānis vadās,
«Traukus» lieto, kādi gadās! ..

Jānis smin, kad vāte pleca:
«Dumpinieks klunkšk vietā veca,
Iespundēts pie rauga slāņiem
Rugšanai līdz pašiem Jāņiem!»

Ari govs ir atkal setā,
Ed un dzer un astī mētā . .
Redzēt var pēc piena spaiņa:
Lopam laba vielumaīņa!

Ligo Jānis, ligo Lina:
«Ne mums alus trūkst, nedz vīnā!
Un ko plekost klat pie dziras
Jānusiems mums pirmas šķirus!»

No katra svētku ciemiņa
Uz virtuvi iet piemiņa —
Pēc svētku mielasta ik trauks
Tik raibs, kā atstāts kaujas lauks!

Kas svētkos māgu mocījīs,
Par daudz tur iekšā locījīs,
Pēc svētkiem pretsoļus ias sper —
Neko vairs neēd, tikai dzer . . .

Virš klusi bārda tecina,
Bet sieva skaļi secina:
«Nu svētku miesta raugu suks,
Pēc tam ka abra vēders rugst!»

Sniedz smalka dama paciņu,
Tik niecīgu kā maciņu:
«Te kleitu nesu izlīrīt!
Uz drānām svētkos traipi krit . . .»

Viss veikals laipni klanijās,
Pats šefs uz durvīm manijās,
Kā rāda ievietotais mets:
Pēc svētkiem pircējs — viesis rets! ..

Pilns klēpis svētku sveikumu!
Cik vārdu tur un teikumu —
To saskaitīt un reģistrēt
Līdz Lieldienām, varbūt, var spēt!

Gul' sīvens acīm skumīgām,
Klāt neiet ēsmām tumīgām ...
Tā bēdu stāsts ir ļoti iss:
«Priekš svētkiem bijām brāļi trīs ...»

Sie svētkos kazas svineja,
Bet tiklīdz beidzas dineja,
Starp jaunlaulātiem sakas strids,
No tūka attalinas zids.

Lieta grozas ap ledu

Lāstekas liegt puikam sūkāt,
Palaidni aiz matiem plūkāt
Mātes mīlestība liedz —
Knauķim konfekti tā sniedz!

Slidošana — grūta māka,
Kuru skuķēns līkko sāka
Varžu upīšē aiz kūts . . .
Katrs iesākums ir grūts . . .

Pasažieris tramvajratos
Atkausēt cer loģus platos:
Zīgkārīgais redzēt grib,
Kādas vietas garām zib . . .

Ne ar tankiem, nāves stariem
Puikas gatavoja kariem —
Viņu ierociis būs sniegis,
Bet tik ciets, ka ķertie kliegīs!

Peļķes malā šī jau kliedz:
«Čāpo žiglāk, roku sniedz,
Diķim pāri mani nes —
Pateicīga bušu es!»

Laimīgs slapjumā viņš brien
Udens zābakos lai skrien!
Dārgo apavu nav žel
Tam, kam mila iekšās kvēl!

Bet kad atkal uznāk sals,
Arī viņu milai gals:
Vainīgais — kāds trešais lips,
Kas šai lipsis klāt un lips! . .

Raksta viņš: «Lai isl felkts,
Mūsu starpā viss ir beigts!
Varas nav, kas spētu spiest
Tevis deļ man iesmus cīest!»

Skabardziņu pāris masku ballē

Virš esmu peļ un našņejas,
Bet sievas kundze kašņejas:
«Kad pāris dienas gāvesi —
Kō galda līks, to slavesi!»

Gar stabu veciis tipina,
Kad plakātu tur lipina,
Kas masku ballī sludina
Un izklaidēties mudina.

Ar slepenību žurcisku
Virš laiko terpu turcisku:
«Uz balli sievieti prasities?
Nē — sāks tā atkal kasities!»

Gar durvim sieva ložņāja
Un vira gaitas ošņāja:
«Vai manu, kada ķiverē
Mans vecais iekšā šiverē!»

Teic virs: «Man sēdē svarīgā
Nakts paies darbā garīgā,
Bet doma bus tā vienīgā:
Dus saldi mana cienīgā!»

Viņš balle «viņai» sacīja:
«Jums piemīt šīks un grācija,
Kas manu sirdi kutina,
Lai gan tai lietai rutina!»

Kad spoku stunda sītuši
Un katra maska krituši,
Virš līnīst kā lauza saulene:
«Ak vai! Tā mana laulene!»

Virš sašļucis ka vargullis,
Bet sieva skan ka zvargullis.
«Tā iel, kad dzīres vīslīgās,
Virš iel bez sievas mīestīgās!»

levarijuma saldums un surums

Kundze rīkoties var droši:
Cukurs iekrāts pietiekoši,
Ievārijums hūs tik salds,
Kā pats pirmais milas malds!

Aplipusi gluži raiba,
Katlu «tira» mazā Baiba:
Ievārijums burkā krauts,
Pārpalikums viņai ļauts...

Puisis milīgs tani dienā,
Kad ar kārumiem to clenā,
Bet tiklīdz tam galds nav klāts —
Atsalst jūtas, grozās prāts!

Ieslēgtas tiek saldās burkas
Lai tām «divkājainās žurkas»
Kuras neprot taupīt, krāt,
Klusi nepiezagtos klāt!

Makšķerniekam priecīgs prāts:
Aukla izturēs un kāts,
Lai kāds nezvērs āķi kamps —
Zivju ķesele man pamps!

Darbs, ko dara suns un virs,
Viegls nav un visai ītrs —
Velēnas tie plēs un sten,
Zivju ēsmai pēdas dzen . . .

Suni, kas grib stilbos kost,
Bada pātaga dzen nost,
Makšķernieks pats nikni bar:
«Manus stilbus nealzska!»

Visu dienu nicis Toms,
Un te ir tā lielais loms
Zivju mazulis tik jauns,
Ka pat kaķim ēst to koms!

Manīgais rindinieks

Šim pudelēm gan tukša skaņa,
Bet tas ir defekts labojams:
Kam visās rindās iesprukti maņa,
Tam tiks kas arī šgabojami!

Virš ar pieredzi

Tu pakaļ skieni «klikatiņām»,
Bet man, lūk, piemiņa no viņām...
Jau dzirdot vien tās ielās klabot,
Man skumji kļūst un gribas šgabot.

Kas šķīta smags ka naudas skapis,
Nu gaisā uzlido kā prapis:
Virš zemes visās frontēs kauts,
Pats «dārgais» Josils gaisā rauts!

«Vienaldzīgais» pie friziera

*Skolu jaunatnei aizliegts staigāt,
«vienaldzīgo» izskala - garīem
matiem un uzkrītīgi ģērbliem.*

Nu ir vakars, nu iel dulli
Cališiem, kam foršāks skats:
Matus apgriezti liek uz nulli,
Neprasot, kā vēlies pats!

1942 - 1943. g

Ceribas nezaude

— Vai uz trešo klasi, Māri,
Ir tev cerības tikt pāri?
— Cerībās vien laiku vada:
Ja ne šo, tad citu gadu! ...

Kašķu ielā

Kad zibenzeļļi krusto mētus,
Ne pērkons izšķirs tos, ne lietūs,
Tik tad bus Kašķu ielā miers,
Kad kauslīs viens kļās mīksts kā sierš! ...

Dienā rāvis sviedriem vaigā,
Smažis prāto gaisā svalgā:
«Man tas reizestrēkins iss —
Dienā normas divas trīs!»

Tikko piecēlies no pēla,
Smažis skrien ple Goda dēla,
Satraukumā vaigs tam sārts:
«Esmu pirmindniekos kārts!»

Pareizi ar plrkstu temēts:
Arī Smažis atkal prēmēts!
Runā — tādas lietas dos,
Vertība kam tūkstošos . . .

Par šo prēmiju kurn Smažis:
«Tie nav zābaki, bet brauklis!
Mani neapmānīs skats
Razojis šos esmu pat!»

Pusnakts klusums mājā valda,
Tikai vecītis pie galda
Domu diegus šķetina,
Rakstos kopa metina.

Radnieks pa spraugu pēti:
«Salmus kuļ vai grandus vēti?»
Ik par domu graudiņu
Dodot smuku naudinā . . .»

Saimniece, kas allaž pikta,
Sorīt neliekas tik slikta:
Smaidot pasniedz brokastī,
Sabār suni Lokastī . . .

Velti suns nav naktu kaucis:
Vecītis pie senčiem braucis
Mantrausības vadīti,
Radi satver kladīti . . .

Aizgājēja memoāri
Labi raksturo šo pāri:
« . . . Skopuļi un rāvēji,
Vaidetāji, blāvēji . . .

Liesmas iemetuši kladī,
Klepodami sūkstas radi:
« Kas par dūmiem kodīgiem!
Grūti ļaudīm godīgiem . . . »

Sapnis upmalā

Sviests vai krejums pienotavā
Nožūt var kā rasa plavā...
Samazgas, kas upē plūst,
Produkts tads, kas nenožust.

Priekšniecība pavēl struņi:
«Nepiesārņot Dzidro upi!»
Atrakstoties samelots:
«Samazgām cits virziens dots.»

Direktoram zvana draugi:
«Visus godam uzņemt raugi —
Augstā priekšniecība brauks
Pārbaudīt, ja laiks būs jauks...»

Makškerēt viņš iet ar domu:
Pašrocīgi vilkto lomu
Priekšniecībai priekšā cels,
Lai šim nepārmēt: «Ko mels!»

Noindēto zivju gari
Pravietoja: «Ticēt vari:
Zivis sevi atriebt spēs —
Zaga zivs tev iezāgēs!»

Sapnis izgaist gaisā svaigā,
Seko istenība balgā,
Kad nāk sieva modināt:
«Celies, priekšniecība klāt!»

Iesprostoja Beni Bulli,
Matus apcirpa uz nulli.
Un, kad termiņš bija cauri,
Izlaida ar pliku pauri.

Izlirzāja matu krīzi:
«Te tev neataugs tik drīzi
Matus dabusim un limi —
Paruka tev pušķos ģīmi!»

Parūkai vākt izejvielu —
Vajag izveicību lietu:
Viens pret laupītāju baru
Cinās zirgs par kaļņu saru . . .

Saimniece sauc vīru: «Jāni,
 Vei, ko strādā huligāni!»
 Pats nav divreiz lūdzams, saucams:
 «Jāglāj lops, kas jūdzams, braucams!»

Zirgam sirds no prieka tirpa:
 «Čalšus, kas mani cirpa,
 Tadā stellingī nu slodzis,
 Kur līdz ādai krēpes nodzis!»

Nokrituši matu vāli,
 Apcirptie sēž drūmi, bāli:
 «Dāmas mūs par minimāliem
 Kontuzēs ar aukstiem skatiem!»

Bites javed viršos ganit,
Bet pie biškopja, var manīt.
Viesojies draugs gadīgais —
Četrdesmitgādīgais! . .

Viršu tīrelī starp ciņiem
Bieži tīkties nācās viņiem:
Viņa vērās odziņās,
Viņš — tās malu sprodziņās.

Lēmis pārkost riekstu cielo,
Puku valodu viņš lielo:
«Gaužām košā saulene,
Kļūsti mana laulene!»

«Purs, kas visiem spēkiem ceļams,
Ienesums, tā teikt, nav peļams!»
Spekavīri spriedelē.
Pudelei kad diedelē . . .

Kāzās pošas līgavainis:
«Nedzērājiem — medus spainis.
Kāzas pats vel šnabošos,
Pec tam — stop! Un labošos.»

Medus mēnesī jau strīdi:
Palaidis vīrs trādirīdi.
«Pro-zit!» ņurd, kad modina
Un par tranu godina . . .

Priekšvards 4

I
Jefiņš 11
Jefiņa siena laiks 12
Jefiņš jūrmalā 14
Jefiņš makšķerē un medī 16
Jefiņš sēno 18
Jefiņa ūdenssports 20
Jefiņš remontē Rīgu 22
Jūliņš mācās par maiznieku 24
Jefiņš kalpo mākslai 26

Jefiņš	izglītojas	28
Jefiņa	veikals	30
Jefiņš	viesojas pie krustmātes	32
Jefiņa	ekskursija	34
Jefiņš	meklē dzīvokli	36
Jefiņš	labojas	38
Jefiņa	metelis	40
Jefiņš	pelna siltumu	42
Jefiņš	cūku bērēs	44
Jefiņa	svētku viesis	46
Jefiņa	radio	48
Jefiņa	labiericības	50
Jefiņa	taupīšanas laiks	52
Jefiņa	Ziemassvētku prieki	54
Jefiņš	gaļu maiņā	56
Jefiņa	pēcsvētku likstas	58
Jefiņa	bezmiega nakts	60
Jefiņa	ziemas sports	62
Jefiņa	jaunās kurpes	64
Jefiņš	atkusnī	66
Jefiņš	masku ballē	68
Jefiņš	piena restorānā	70
Jefiņš	riko izpārdošanu	72
Jefiņa	ciņas aukstuma frontē	74
Jefiņa	cirkus programma	76
Jefiņa	saldētava	78
Jefiņa	pavasara promenāde	80
Jefiņš	pavasara izstādē	82
Jefiņa	Lieldienas	84
Jefiņa	ceļojums sulu mēnesi	86
Jefiņš	likvidē ziemu	88
Jefiņa	meža diena	90
Mātes	dienā Jefiņš palīdz mātēm	92
Jefiņa	svētku mielasts	94
Jefiņa	ciešanas ziedoni	96
Jefiņa	Ligosvētki	98
Jefiņa	romāns kūrortā	100
Jefiņš	vasaras tveicē	102
Jefiņa	jūras manevri	104
Jefiņa	varoņdarbi sēņu sezonā	106
Jefiņa	ievārijums	108

Jefiņa svētdiena	110
Jefiņa olimpiskās spēles	112
Jefiņa klizmas ābolu sezonā	114
Jefiņa atreibība nēģiem	116
Jefiņš kuļšanas talkā	118
Jefiņa skolnieks	120
Jefiņš ar Plušķi medībās	122
Jefiņam smaids laime	124

II

Slimests	127
Slimesta bērība	128
Slimests palīdz priekšsvetku darbos	130
Slimests gaids sniegu	132
Slimesta masku balle	134
Slimests pošas uz Preses karnevalu	136
Slimesta slimības	138
Slimests sniegā	140
Slimests ved ledū	142
Slimesta pavasaris	144
Slimesta Lieldienu gaitas	146
Slimests sulu mēnesi	148

Slimesta pavasara likstas	150
Slimesta jurgi	152
Slimests plosto	154
Slimesta uzvara pār mušām	156
Slimesta ekskursija ziedoni	158
Slimesta peldsezona	160
Slimesta siena laiks	162
Slimests ogo	164
Slimesta pūles bīskopībā	166
Slimesta jūras brauciens	168
Slimests kuļšanas talkā	170
Slimests rudens vētrā	172
Slimests lapkriti	174
Slimesta kara darbība	176
Slimests kaujas ar bezmiegu	178
Slimesta zelta svētdiena	180
Slimests — Ziemassvētku vecītis	182

III	
Sprukstiņš	185
Sprukstiņa pavasarīgā pastaiga	186
Sprukstiņa milas romāns	188
Sprukstiņa pavasara nemiers	190

Sprukstiņa viesis	192
Sprukstiņa aprīlis	194
Sprukstiņa pūpolu bodīte	196
Sprukstiņa Lieldienu putns	198
Sprukstiņa rosība spodribas nedēļā	200
Sprukstiņa ekskursija sulu mēnesī	202
«Kādreiz maijā . . .»	204
Sprukstiņš zaļumos	206
Sprukstiņa pārdzīvojumu ziedoni	208
Sprukstiņa Ligo dziesmas	210
Sprukstiņš siena talkā	212
Sprukstiņa laika pareģojumi	214
Sprukstiņš sēņo	216

IV

Toms Tūļa	219
Toms Tūļa siltās vietās	220
Toms Tūļa pēcsvētkos	222
Toma Tūļas siena transports	224
Toms Tūļa meža darbos	226
Toms Tūļa — lopkopis	228
Toms Tūļa sievietes gūstā	230
Toma Tūļas «smalkais tonis»	232
Toms Tūļa guļ «gripu»	234

Toma	Tūjas bēdīgās Lieldienas	236
Toms	Tūja perkona negaisā	238
Toms	Tūja ziedoņa laikā	240
Toma	Tūjas Ligosvētki	242
Toms	Tūja mellenēs	244
Toms	Tūja mājas darbos	246
Toma	Tūjas ganu diena	248
Toms	Tūja sēņo	250
Toms	Tūja abolu laikā	252
Toms	Tūja kulsanas laikā	254
Toms	Tūja ieperkas «rezerves»	256
Toms	Tūja cūku bērēs	258
Toms	Tūja lej sveces	260
Toma	Tūjas draugi	262
Toms	Tūja gada tirgū	264
Toma	Tūjas bildinājums	266
Toms	Tūja pazūd	268

V	un citi	271
Ai muti Rīgā		272

Laires pakavs	274
Dziesmas ikdiena	276
Akmenslaikmeta	278
Politiskās kaislibas	280
Preses draugi un ienaidnieki	282
Rakstu darbi	284
Vins un sievietes	286
Sarkanajais maijs	288
Milas fronte	290
Dzinejspēki	292
Stutes un stalažus	294
Jaunā raža	296
Pastalu mantinieki	298
Skaistuma kopēji	300
Viļņu vara	302
Jaungada nakts sapņi	304
Pelnu dienā	306
Pavasara darbi	308
Titola vēsture (Miermīlīgs apcerējums Pāpolu svētdienai)	310
Priecīgas Lieldienas	312
Skats atpakaļ	314
Vēstve bērība (Veltījums «Bernu dienām»)	316
Gaidītie Ligosvētki	318
Pecsvētkos	320
Lieļa grozās ap ledu	322
Grozīgā laikā	323
Skabardziņu pāris masku balte	324
Ievārijuma saldums un surums	326
Ar bada pātagu	327
Manīgais rindnieks	328
Virs ar pieredzi	328
— — — — —	329
«Vienatdzīgais» pie friziera	329
Cerības nezaude	330
Kašķu ielā	330
Pirmrindnieka Smāķa vilšanas	331
Literārais mantojums	332
Sapnis upmalā	334
Minimati	336
Medus mēnesis	338

Janis Dreslers
JEFINŠ UN CITI

Sastādītājs Arvids Briedis

Redaktors Zigurds Siliņš

Makslinieciskais redaktors Imants Krepics

Tehniskais redaktors Laimonis Rudzītis

Korektore Elita Roze

Parakstīta iespiešanai 12.06.91. Reģ. apl. № 2-
0290 Formats 60×108/32. 17,10 izdevn. l. Me-
tāns 50 000 eks. Pusut. № 102735. Izdevnie-
cība «Avots», 226047 Rīga, Aspazijas bulv. 24.
Iespiesta Rīgas Paraugtipogrāfija, 226004 Rīga,
Vienības gatve 11.

Dreslers J.

Dr 357 Jēriņš un citi... (Sast. un priekšv. sarakst. A. Briedis.) — R.: Avots, 1991. — 347 lpp., il.

Trīsdesmitajos gados Latvija pazīstamais smejejs — Jēriņš, Sprukstiņa, Slimesta un citu līdzīgu «varoņu» radītājs Janis Dreslers pēckara laika ilgus gadus likās vai nu pazudis pavisam, vai arī palika tādā kā eņā. Taču viņa veidotie satiriskie tēli paaudžu atmiņā dzīvi joprojām. Ar šo izlasi, kura apkopoti mākslinieka dažādu gadu un dzīves posmu darbi, atdodam visplašākajām lasītāju aprindām J. Dreslera trāpīgos zīmējumus un tekstus.

4723722000—131

D ————— 91.292

M(803)11—91

8 41.7 -5